cecelia ahern

Jocul trecutului

ALL

CECELIA AHERN

JOCUL TRECUTULUI

Traducere din limba engleză de Marilena Iovu
Titlul original: *The Marble Collector,* 2015

Editura Allfa, 2022

Versiune ebook: v1.0, august 2022

Cecelia Ahern s-a născut și a crescut în Dublin. Până în prezent, cărțile ei au fost publicate în aproape cincizeci de țări, iar în toată lumea s-au vândut peste douăzeci și patru de milioane de exemplare. Este creatoarea mai multor seriale de televiziune, două dintre cărțile ei fiind ecranizate. A primit numeroase distincții literare, inclusiv Irish Book Award, pentru ficțiune, pentru volumul *Anul în care te-am întâlnit.*

Pentru mai multe informații despre Cecelia și manuscrisele în lucru, cărți și evenimente, o puteți urmări pe Twitter @Cecelia_ Ahern sau pe Facebook /ceceliaahernofficial/ sau puteți vizita site-ul ei www.cecelia-ahern.com.

„Acum înțeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viața altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă șochează,

pentru că este ceva ce-am simțit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte și să le spun personajelor că le înțeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simți așa.”

Cecelia Ahern

Pentru al meu Sonny Ray

„Am văzut îngerul în blocul de marmură și l-am sculptat până când i-am redat libertatea."

Michelangelo

Prolog

În cazul amintirilor mele, există trei stadii ale existenței lor: cele pe care vreau să le uit, cele pe care nu le pot uita și acele lucruri pe care nu am realizat că le-am uitat până în momentul în care au reapărut.

Cea mai veche amintire cu mama este de când aveam trei ani. Stăm în bucătărie, ea ridică ceainicul și îl azvârle spre tavan, îl ține cu ambele mâini, cu una de toartă, iar cu cealaltă de cioc, și îl proiectează de parcă ar fi la un concurs de aruncare a snopului de paie[1], trimițându-l în aer, unde se zdrobește de tavan, apoi cade pe masă în bucăți, iar apa maronie și plicurile cu ceai se împrăștie peste tot. Nu știu de ce a făcut asta sau ce a urmat, dar știu că a fost din cauza furiei, iar furia a fost iscată de tatăl meu. Această amintire nu reflectă bine firea mamei mele, întrucât nu o pune într-o lumină prea bună. Din câte știu, ea nu s-a mai comportat niciodată astfel, ceea ce, îmi închipui, este și motivul pentru care îmi amintesc reacția ei.

Mergând pe firul amintirilor, la vârsta de șase ani, asist la o scenă în care mătușa Anna este oprită de un agent de pază de la Switzer, în timp ce ieșim pe ușă. Mâna păroasă a agentului scotocește prin plasa cu cumpărături și scoate o eșarfa cu etichetă și senzor antifurt. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea; mătușa Anna m-a îndopat cu înghețată la Ilac Centre sperând, în timp ce-mi urmărea fiecare îmbucătură plină cu zahăr, să dispară și orice amintire a acelui incident. Amintirea aceea este încă vie în mintea mea, în ciuda faptului că toată lumea continuă să-mi spună și în ziua de azi că eu am inventat totul.

În prezent, merg la un dentist cu care am copilărit. N-am fost niciodată prieteni, dar ne-am învârtit în aceleași cercuri sociale. Acum, el este un tip serios, rațional și la locul lui. Când se învârte în jurul gurii mele deschise, mi-l reamintesc ca pe un puști de cincisprezece ani care se pișă pe peretele unei sufragerii în timpul unei petreceri, declamând că Isus este anarhistul originar.

Când mă gândesc la învățătoarea mea îmbătrânită, care pe atunci ne vorbea atât de molcom, încât nici nu o auzeam, o văd cum aruncă o coajă de banană înspre clovnul clasei și țipă la el *lasă-mă-n pace, pentru numele lui Dumnezeu, doar lasă-mă-n pace,* iar apoi izbucnește în lacrimi și părăsește sala de clasă. Întâmplător, m-am întâlnit cu o fostă colegă de clasă și, când i-am povestit de acest incident, ea nu a părut să și-l amintească.

Mi se pare că atunci când invoc amintiri din trecut, nu-mi amintesc persoanele așa cum sunt în viața de zi cu zi, ci, mai degrabă, cum se prezintă ele în momente dramatice sau când anumite laturi, de obicei ascunse, le ies la iveală.

Mama spune că am o înclinație spre a-mi aminti ceea ce alții uită. Uneori, asta pare un blestem; nimănui nu-i place să existe un martor care reține tot ceea ce alții încearcă din greu să ascundă. Eu sunt precum acest martor care își amintește totul după o beție în oraș, în timp ce toți ceilalți își doresc ca amintirile să le rămână nedescoperite.

Cred că îmi amintesc aceste episoade deoarece eu nu m-am comportat niciodată scandalos. Nu-mi amintesc absolut nicio întâmplare în care eu să fi ieșit din tipare sau în care să mă fi transformat într-o altă versiune a mea pe care să doresc sau pe care să fiu nevoită să o dau uitării. Eu sunt mereu la fel. Dacă m-ai cunoscut la un moment dat, atunci știi cine sunt, nu există alte fațete ale mele. Eu respect regulile care știu că mă reprezintă și nu pot să fiu altfel, nici măcar atunci când sunt foarte stresată și când, în mod cert, ar fi de înțeles să îmi pierd controlul. Cred că de aceea admir atât de tare acest aspect la ceilalți și rețin ceea ce ei preferă să uite.

Atipic? Nu. Sunt ferm convinsă că până și o schimbare bruscă în comportamentul cuiva se petrece în limitele firii acelei persoane. Acea parte din noi este prezentă mereu și zace în stare latentă, așteptând momentul propice pentru a ieși la iveală. Chiar și în cazul meu.

1
Jocul trecutului
Aliați

„Fergus Boggs!”

Acestea sunt singurele cuvinte pe care le înțeleg din tot potopul de vorbe pline de furie pe care le rostește părintele Murphy, iar asta deoarece acele cuvinte sunt numele meu, însă restul vorbelor lui sunt rostite în irlandeză. Am cinci ani și stau la țară de o lună. M-am mutat din Scoția împreună cu mămica și frații mei, după ce tăticul a murit. Totul s-a întâmplat atât de repede: moartea tăticului, mutarea noastră, și chiar dacă mai fusesem în Irlanda, în timpul vacanțelor de vară, ca să-i vizitez pe bunica, pe bunicul, pe unchiul, tușica și pe toți verișorii mei, acum, situația nu mai e la fel. Fusesem aici doar vara, niciodată în alt anotimp. Acum mi se pare un loc străin. Plouă în fiecare zi. Magazinul de înghețată nici măcar nu mai este deschis, totul este ferecat cu scânduri de parcă nici măcar nu ar fi existat, de parcă aș fi inventat totul în mintea mea. Plaja pe care obișnuiam să mergem în majoritatea zilelor nu mai seamănă cu ce a fost, iar camioneta cu chipsuri a dispărut. Și oamenii arată diferit. Toți sunt încotoșmănați și posomorâți.

Părintele Murphy stă aplecat deasupra pupitrului meu și este înalt, cenușiu, cu un trup masiv. Strigă la mine și mă împroașcă cu salivă; simt picăturile de salivă pe obrazul meu, dar îmi este frică să le șterg, ca nu cumva să-l înfurii și mai tare. Încerc să mă uit împrejur, la ceilalți băieți, ca să le surprind reacțiile, dar el se năpustește asupra mea. Îmi trage un dos de palmă. Mă doare. Poartă un inel, unul mare; cred că mi-a brăzdat fața, dar nu îndrăznesc să duc mâna spre ea, de frică să nu mă lovească iar. Simt brusc că trebuie să merg la baie. Am mai fost pălmuit înainte, dar niciodată de un preot.

Strigă cuvinte pline de furie în irlandeză. Este nervos că nu-l înțeleg. Spune că ar fi trebuit să îl înțeleg până acum, dar eu nu pricep nicio iotă. Acasă, nu apuc să repet la irlandeză. Mami

este tristă și nu-mi place să o deranjez. Ei îi place să șadă liniștită și să ne ținem în brațe. Îmi place când face asta. Nu vreau să stric momentul de tandrețe cu întrebările mele. Și, oricum, nu cred că-și mai amintește nici ea cuvinte în irlandeză. Ea a plecat din Irlanda de foarte multă vreme ca să fie bonă într-o familie din Scoția, acolo unde l-a cunoscut pe tati. Acolo nu-și vorbeau în irlandeză.

Preotul vrea să repet cuvintele după el, dar eu nici nu pot să respir. De abia reușesc să scot câteva sunete.

— *Ta me, ta tu, ta se, ta si…*

— MAI TARE!

— *Ta muid, ta sibh, ta siad.*

Când nu mai zbiară la mine, în clasă este atât de liniște, încât îmi aduc aminte că încăperea este plină de băieți de-o seamă cu mine, care ascultă încordați. În timp ce silabisesc cuvintele, preotul le spune celorlalți cât de prost sunt. Tremur din tot corpul, îmi este rău. Trebuie să merg la baie. Îi spun și lui asta. Fața lui devine vineție și în momentul acela iese la iveală și cureaua de piele. Mă lovește cu ea peste palmă, ca apoi să aflu că între straturile de piele ale curelei erau cusuți niște bănuți. El îmi spune că îmi va da „șase dintre cele mai bune” la fiecare palmă. Nu suport durerea. E imperativ să merg la toaletă. Mă scap pe mine chiar acolo. Mă aștept ca băieții să râdă, dar nimeni nu o face. Toți stau cu capetele plecate. Poate că vor râde mai târziu sau poate că vor înțelege. Poate doar se bucură că nu li se întâmplă lor toate acestea. Mă simt stânjenit și rușinat, exact așa cum îmi spune și el că ar trebui să mă simt. Apoi mă scoate afară din clasă trăgându-mă de-o ureche, iar asta mă doare, apoi mă îndepărtează de toți ceilalți, mă duce pe coridor și mă împinge într-o încăpere întunecată. Ușa grea se închide cu o bufnitură în urma mea și mă lasă singur.

Nu-mi place întunericul, niciodată nu mi-a plăcut, și încep să plâng. Am pantalonii uzi, urina mi s-a scurs până în șosete și în pantofi și nu știu ce să fac. De obicei, mami îmi schimbă hainele. Dar ce mă fac acum? Încăperea nu are geamuri și nu văd nimic. Sper că nu mă va ține închis prea mult timp aici. Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul și lumina care se strecoară pe sub ușă

mă ajută să văd. Sunt într-o cameră de depozitare. Văd o scară și o găleată cu un mop fără coadă, căruia i se zărește doar vârful. Miroase a stătut. O bicicletă veche este agățată de perete cu șaua în jos, iar lanțul îi lipsește. Zăresc două cizme de cauciuc, dar nu sunt de același fel și ambele sunt pentru același picior. Nimic nu este întreg aici. Nu înțeleg de ce m-a închis aici și nu știu cât timp voi rămâne în acest loc. Oare mami va veni să mă caute?

Simt că a trecut o veșnicie. Închid ochii și fredonez o melodie. Cântecele pe care le cânt împreună cu mami. Cânt înăbușit ca să nu mă audă el și să-și închipuie că mă distrez aici. Asta l-ar înfuria și mai tare. În acest loc, distracția și râsul îi înfurie pe oameni. Noi nu suntem aici ca să devenim conducători, ci suntem aici ca să-i servim pe alții. Dar nu asta m-a învățat pe mine tata, care îmi spunea că sunt un lider înnăscut și că pot să fiu orice îmi doresc. Obișnuiam să merg la vânătoare cu el. El m-a învățat totul și m-a lăsat inclusiv să deschid calea, spunându-mi că eu sunt conducătorul partidei de vânătoare. Obișnuia să-mi cânte un cântec despre asta. „Urmează conducătorul, conducătorul, conducătorul, Fergus este conducătorul, ta, ra, ra, ta, ra, ra." Fredonez melodia, dar nu rostesc cuvintele. Preotului ăstuia nu i-ar plăcea să-i spun că eu sunt conducătorul. În acest loc nu ni se permite să fim ceea ce dorim, ci ceea ce ne spun ei să fim. Cânt melodiile pe care tata obișnuia să le cânte atunci când mă lăsau și pe mine să stau treaz până mai târziu ca să-l ascult cântând. Tata avea o voce foarte duioasă pentru un om puternic cum era el, și uneori chiar plângea când cânta. Tatăl meu nu mi-a spus niciodată că plânsul este doar pentru bebeluși, așa cum mi-a spus acest preot, că plânsul este pentru oamenii triști. Cânt acele melodii acum, pentru propria-mi alinare, încercând să nu plâng.

Brusc, ușa se deschide și mă îndepărtez, speriat că este el, gata să mă lovească din nou cu curelușa de piele. Nu este el, ci preotul mai tânăr, cel care predă muzică și are privirea blândă, închide ușa în urma sa și se lasă pe vine.

— Salut, Fergus.

Încerc să-i spun ceva, dar nu pot scoate niciun sunet.

— Ți-am adus ceva. O cutie de sângerii.

Eu tresar și el își întinde mâna spre mine.

— Nu fi așa de speriat, sunt de sticlă. Te-ai jucat vreodată cu bile de sticlă?

Scutur din cap. El își întinde palma și văd în ea bilele, patru rubine mari, strălucind ca niște comori.

— Îmi plăceau tare mult când eram copil, îmi spune el molcom. Bunicul mi le-a dat. „O cutie de sângerii, doar pentru tine", așa mi-a spus. Eu nu mai am cutia. Îmi doresc să o fi avut, ar fi valorat ceva. Întotdeauna, Fergus, ține minte să păstrezi ambalajul. Acesta este sfatul pe care ți-l dau. Totuși, am păstrat bilele.

Cineva trece prin dreptul ușii; simțim zgomotul pe care-l fac bocancii pe podeaua care se zguduie și scârțâie sub noi, iar preotul privi spre ușă. Când pașii s-au îndepărtat, se întoarce spre mine cu o voce șoptită.

— Trebuie să ținteşti sau să tragi cu ele.

Îl privesc în timp ce își fixează pumnul pe pământ și ține o bilă în echilibru, pe degetul arătător îndoit. Apoi cu degetul mare împinge încetișor bila de sticlă și aceasta se rostogolește pe podeaua de lemn în viteză. O bilă de sticlă de un roșu-sângeriu, neînfricată, captând lumina, strălucind și licărind. Se oprește la piciorul meu. Mi-e teamă să o ridic. Iar mâinile, care-mi sunt carne vie, mă dor și nu prea pot să închid pumnul. Preotul observă reacția mea și-mi face un semn cu ochiul.

— Haide, încearcă și tu, mă îndeamnă el.

Încerc și eu. Nu reușesc din prima pentru că îmi vine greu să încordez mâinile așa cum îmi arată el, dar prind șpilul. Apoi, îmi arată și alte modalități în care pot arunca piesele. Una se numește „cu pumnul în pământ"[2]. Prefer această metodă chiar dacă el îmi zice că este mai avansată. Acea lovitură îmi reușește cel mai bine. Așa îmi spune el, și trebuie să-mi mușc buza ca să nu zâmbesc.

— Aceste bile au diferite denumiri, în funcție de zonă, îmi spune el și se apleacă pentru a mi le arăta din nou. Unii le numesc pioni, piese sau bila cea mare[3], dar eu și frații mei le numim „aliați".

Aliați. Îmi place cum sună. Chiar dacă sunt încuiat în această încăpere, singur, tot am aliați. Asta mă face să mă simt precum un soldat. Ca un prizonier de război.

Mă privește cu o mină serioasă.

— Când țintești, reține că trebuie să nu-ți clintești privirea de la piesa respectivă. Privirea ghidează creierul, creierul controlează mișcarea mâinii. Nu uita asta. Fii mereu cu ochii la țintă, Fergus, și creierul tău va face posibilă reușita.

Încuviințez.

Sună clopoțelul și ora s-a terminat.

— Bine. Apoi el se ridică și își scutură haina prăfuită, spunând: acum am oră. Tu stai aici cuminte. Nu mai durează mult.

Dau din cap aprobator.

Are dreptate. Nu ar trebui să mai dureze mult, dar mie tot mi se pare o eternitate. Părintele Murphy nu vine să mă ia prea curând. Mă lasă închis toată ziua. Fac iarăși pe mine pentru că mi-e frică să bat la ușă ca să chem pe cineva, dar nu-mi pasă. Eu sunt un soldat, un prizonier de război și am aliații mei. Exersez fără încetare în micuța încăpere, în propria-mi lume de dimensiuni reduse, dorindu-mi ca dexteritatea și precizia mea să fie cele mai bune din toată școala. Le voi arăta eu celorlalți băieți și voi fi întotdeauna mai bun decât ei.

Data următoare când părintele Murphy mă va închide aici, voi avea bilele ascunse în buzunar și îmi voi petrece întreaga zi exersând din nou. Am inclusiv o planșă de carton în care am decupat șapte arcade. Am făcut-o singur dintr-o cutie goală, de cereale, rămasă în camera întunecată. Eu însumi am dus-o acolo între ore, s-o am, pentru orice eventualitate. Este reciclată dintr-un rest de la prânzul doamnei Lynch, pe care ea îl aruncase la coș; asta s-a întâmplat imediat după ce am văzut niște băieți cu o planșă frumoasă cumpărată de la magazin. Arcada din mijloc are numărul 0, iar cele laterale sunt numerotate cu 1, 2, 3, dinspre interior spre exteriorul șirului. Am așezat cartonul în dreptul celui mai îndepărtat perete și am țintit de la distanță, aproape de ușă. Nu știu încă să joc cum trebuie și nu pot să mă joc de unul singur, dar, oricum, pot exersa aruncarea la țintă. În

comparație cu frații mei mai mari, voi fi mai priceput la ceva.

Preotul cel drăguț nu va mai rămâne mult timp la școală. Se zvonește că sărută femeile și că va ajunge în iad, dar mie nu-mi pasă. Mie-mi place de el. Mi-a dăruit primul set de bile, roșii ca sângele. Într-o perioadă întunecată a vieții mele, mi-a dăruit propriii aliați.

2
Reguli la piscină
Alergatul interzis

Respiră.

Uneori, trebuie să-mi reamintesc să respir. Ai putea crede că este un instinct omenesc să respiri, dar nu este așa; eu trag aer în piept și apoi uit să-l dau afară, iar astfel îmi simt tot corpul rigid, încordat, inima îmi bate cu putere, contractându-mi pieptul, și mintea mea neliniștită se întreabă ce este în neregulă.

Înțeleg, la nivel teoretic, modul în care trebuie să respiri. Aerul pe care-l inspiri ar trebui să circule până la abdomen și diafragmă. Să respiri relaxat. Ritmic. Liniștit. Facem asta încă din clipa în care ne naștem, și totuși nu ne învață nimeni. Deși poate că mi-ar fi prins bine să mă învețe cineva asta. Când conduc, când fac cumpărături sau când lucrez, mă surprind ținându-mi respirația, agitată, neliniștită, de parcă aș aștepta să se întâmple ceva, nu știu ce. Orice ar fi, acel lucru nu se întâmplă niciodată. Este ironic că pe uscat nu izbutesc să fac asta, deși prin natura muncii pe care o prestez ar trebui să excelez la acest capitol. Sunt salvamar. Mi se pare ușor să înot, m-am născut cu această abilitate, nu îmi testează limitele și mă face să mă simt liberă. La înot, sincronizarea e totul. Pe uscat inspiri o dată și expiri o dată, dar sub apă pot menține un tempo de trei la unu, inspir o singură dată la trei mișcări de brațe. Simplu. Nici nu trebuie să mă gândesc la asta.

A trebuit să învăț să respir deasupra apei când am fost însărcinată cu primul meu copil. Era necesar pentru travaliu, așa mi s-a spus, și, într-adevăr, așa a fost. Deoarece nașterea este la fel de firească precum respirația, cele două merg mână în mână, deși pentru mine respirația a fost oricum, numai firească nu. Când am capul deasupra apei, nu-mi doresc altceva decât să-mi țin respirația. Nu poți naște un copil dacă îți ții respirația. Credeți-mă, am încercat. Știind că mă descurc în apă, soțul meu mi-a sugerat nașterea în apă. Mi s-a părut o idee bună să nasc în

mediul meu natural, acasă, în apă, doar că nu este nimic natural să șezi într-o piscină gonflabilă gigantică instalată în sufrageria ta, iar bebelușul să fie cel care vine pentru prima dată în contact cu lumea de sub apă, și nu eu. Cu drag aș fi făcut schimb cu el. Prima naștere s-a soldat cu mersul în goană la spital și o cezariană efectuată de urgență și, într-adevăr, ceilalți doi copii au venit pe lume în același mod, însă fără vreo urgență medicală. Se pare că făptura care prefera să stea sub apă de la vârsta de cinci ani nu izbutea să ducă la bun sfârșit vreun alt proces firesc al naturii umane.

Sunt salvamar la un cămin de bătrâni. Este un cămin exclusivist de bătrâni, precum un hotel de patru stele, cu asistență douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Lucrez aici de șapte ani, scăzând perioada în care am avut concediul de maternitate. Stau pe scaunul de salvamar cinci zile pe săptămână, de la ora nouă dimineața până la ora două, la prânz, și îi urmăresc pe cei trei oameni care își fac zilnic, timp de o oră, lungimile de bazin. Este un flux constant de monotonie și acalmie. Nu se întâmplă niciodată nimic. Siluetele se ivesc de la vestiare oglindind însemnele pe care timpul le-a lăsat asupra lor: piele ridată, sâni, fese și coapse lăsate, unii cu pielea uscată și descuamată din cauza diabetului, alții din cauza unor boli de rinichi sau de ficat. Celor care sunt la pat sau sunt țintuiți în scaune cu rotile atât de mult timp li se văd ulcerațiile și escarele dureroase, iar alții își poartă petele maronii, care se datorează vârstei lor matusalemice, ca pe niște insigne. Excrescențele de piele apar și se transformă de la o zi la alta. Eu văd toate acestea și înțeleg perfect prin ce modificări va trece și corpul meu care a purtat trei copii. Pe cei care au ore de fizioterapie, cu un antrenor personal în apă, nici nu prea îi supraveghez; doar dacă nu cumva se îneacă terapeutul, altfel n-are ce să se întâmple.

În cei șapte ani, rareori a trebuit să sar în apă. Este o piscină liniștită, unde se înoată lent, cu o siguranță complet diferită față de piscina din oraș unde obișnuiesc să-mi duc băieții în zilele de sâmbătă, și de unde plec cu o durere de cap din cauza urletelor care reverberează în sala plină ochi cu grupuri de elevi.

Dimineața devreme îmi înăbuș un căscat, în timp ce mă uit la

primul înotător. Mary Kelly execută mișcările ei preferate: înotul în stil bras. Lent și zgomotos, din cauza înălțimii ei de un metru și jumătate și a greutății de o sută treizeci și șase de kilograme, împinge apa afară de parcă ar vrea să golească piscina și apoi încearcă să plutească. Îi reușește această manevră fără să-și scufunde deloc fața în apă, suflând aerul în ritm constant, de parcă s-ar afla la o temperatură sub zero grade. Mereu vin succesiv aceleași persoane. Știu că va ajunge în curând și domnul Daly, urmat de domnul Kennedy, așa-numitul Rege Fluture, care se consideră un expert, apoi vin surorile Eliza și Audrey Jones, care aleargă vreme de douăzeci de minute în zona cu apă cu adâncime mică. Tony Dornan, care nu știe să înoate, se va agăța de plută de parcă ar fi în pericol de moarte și tocmai a prins ultima barcă de salvare, apoi va pluti în bazin în zona cu apă cu adâncime mică, aproape de scări, lângă perete. Eu mă joc cu niște ochelari de înot, desfăcând încuietoarea, amintindu-mi să respir, încercând să înlătur sentimentul puternic și apăsător din piept, care dispare doar atunci când îmi amintesc să expir.

Domnul Daly iese dimineața de la vestiare și pășește pe gresie la ora 09:15 fix. Poartă un slip de baie de un albastru-deschis țipător, care scoate la iveală detaliile atunci când este ud. Pielea îi atârnă în jurul ochilor, a obrajilor și pe maxilare și este atât de transparentă încât mi se pare că îi zăresc fiecare venă de pe corp. Este plin de vânătăi produse de cele mai mici lovituri, mai mult ca sigur. Unghiile de la picioare și mâini îi intră în carne. Îmi aruncă o privire plină de tristețe și își fixează ochelarii de înot. Trece pe lângă mine fără să îmi dea binețe, ignorându-mă ca în fiecare zi, ținându-se de bara de metal de parcă ar fi pe punctul să alunece pe gresia sticloasă pe care Mary Kelly o stropește din abundență la fiecare mișcare de brațe. Mi-l imaginez pe jos, cu oasele plesnind și ieșind prin pielea subțire precum calcul, și îmi imaginez cum îi crapă pielea asemenea unui pui rumenit.

Sunt cu un ochi la el și cu unul la Mary, care scoate un geamăt la fiecare mișcare de braț, de parcă ar fi Maria Sharapova. Domnul Daly ajunge la trepte, se prinde de bară și

se scufundă încet în apă. Nările i se dilată când vine în contact cu apa rece. După ce intră în apă, verifică dacă mă uit la el. În zilele în care mă uit la el, face pluta pe spate pentru lungi perioade de timp, de parcă ar fi un peștișor auriu mort. În zilele când nu mă uit la el, se scufundă cu totul în apă, se ține de perete ca să se mențină la adâncime și rămâne acolo. Îl văd perfect – este, practic, în genunchi, în porțiunea cu adâncime mică a bazinului, încercând să se înece. Așa face în fiecare zi.

— Sabrina, mă atenționează supervizorul meu Eric, din biroul situat în spatele meu.

— Îl văd.

Îmi croiesc drum până la domnul Daly, în dreptul scărilor. Bag mâna în apă, la subsuoară, și-l scot afară. Este atât de slab, încât iese foarte ușor, gâfâie după aer, căscând ochii în spatele ochelarilor de înot, și cu un muc mare și verde care se umflă ca un balon în nara dreaptă. Își scoate ochelarii de pe cap și îi golește de apă mormăind, bodogănind, cu corpul tremurând de furie că, încă o dată, i-am zădărnicit planul mișelesc. Are fața violacee și pieptul i se umflă ritmic în timp ce încearcă să-și redobândească suflul. Îmi amintește de copilul meu de trei ani care întotdeauna se ascunde în același loc și apoi se supără când îl găsesc. Nu-i spun nimic, doar mă îndrept înapoi spre scaun, iar șlapii de baie aruncă stropi de apă rece pe gambe. Asta se întâmplă în fiecare zi. Nimic altceva.

— Ți-a luat cam mult, remarcă Eric.

Oare? Poate mi-a luat mai mult cu o secundă decât de obicei.

— N-am vrut să-i stric distracția.

Eric zâmbește, deși știe că nu ar trebui, și dă din cap dezaprobator. Înainte de a lucra împreună cu mine, aici, încă de la înființarea centrului de îngrijire pentru bătrâni, Eric a lucrat ca salvamar în Miami, unde a fost un fel de Mitch Buchannon[4]. Mama lui, pe patul de moarte, i-a cerut să vină acasă în Irlanda, însă apoi și-a revenit și l-a convins să rămână. El glumește că ea va trăi mai mult decât el, iar eu simt că premoniția lui se va adeveri. Cred că așteaptă ca ea să moară pentru a începe și el să-și trăiască viața, și cred că, pe măsură ce se apropie de cincizeci de ani, se teme că acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Ca să

facă față acestei pauze de la viață pe care singur și-a impus-o, cred că-și imaginează că este în continuare în Miami; în ciuda faptului că își face iluzii, îl invidiez uneori pentru capacitatea de-a se preface că se află într-un loc mult mai exotic decât acesta. Cred că se mișcă pe sunetul de maracas din mintea sa. Este unul dintre cei mai fericiți oameni pe care îi cunosc datorită acestei abilități. Are părul portocaliu dat cu Sun-In{5}, iar pielea lui are o nuanță aurie similară. Nu merge la niciun fel de „întâlniri" obișnuite, de la începutul până la finele anului, păstrându-și forțele pentru luna ianuarie, când dispare în Thailanda. De acolo revine mereu fluierând, cu un zâmbet imens pe față. Nu vreau să știu ce face el acolo, dar știu că speră ca, după moartea mamei lui, fiecare zi să fie ca-n Thailanda. Îmi place de el și îl consider prietenul meu. Cinci zile pe săptămână sunt în acest loc, iar asta înseamnă că i-am spus mai multe lucruri lui decât mi-am spus mie însămi vreodată.

— Nu ți se pare surprinzător că persoana pe care o salvez în fiecare zi este una care nici măcar nu vrea să mai trăiască? Nu te-ar face să te simți complet inutil?

— Multe chestii mă fac să mă simt așa, dar nu și asta.

Se apleacă să scoată un smoc de fire cenușii din sita de scurgere, și firele încâlcite seamănă cu un șobolan pe care el îl ține bine și îl scutură de apă, fără să simtă aceeași repulsie pe care o simt eu.

— Așa te simți?

„Da. Deși nu ar trebui. N-ar trebui să conteze dacă bărbatul pe care-l salvez nu vrea să-i salvez viața, ci faptul că l-am salvat, nu-i așa? Dar nu-i răspund." El este supervizorul meu, nu terapeutul meu, nu ar trebui să mă întreb de ce salvez oamenii când îmi fac datoria de salvamar. Poate că el trăiește într-o realitate paralelă în mintea lui, dar prost nu e.

— De ce nu iei o pauză de cafea? mă îmbie el și-mi întinde o ceașcă cu cafea, în timp ce în cealaltă mână ține încă ghemotocul cenușiu de păr pubian care seamănă cu un șobolan.

Îmi place foarte mult meseria mea, dar în ultima vreme am fost cam neliniștită, de parcă am furnicături. Nu știu de ce și nu știu ce anume aștept să se întâmple în viața mea sau ce sper să

se întâmple. Nu am niciun fel de vis sau vreun scop anume. Am vrut să mă mărit și m-am măritat. Am vrut să am copii și am făcut copii. Am vrut să fiu salvamar și asta sunt. Dar oare nu înseamnă chiar aceste lucruri să fii neliniștit? Să simți că ai furnici pe tine, când, de fapt, nu este niciuna?

— Eric, ce înseamnă când simți furnicături?

— Hm. Neliniște, bănuiesc, când nu te simți în largul tău.

— Oare are vreo legătură cu furnicile?

Se încruntă.

— Presupun că așa te simți când furnicile se suie peste tot pe tine.

Mă cutremur când aud asta.

— Dar pe tine nu este nicio furnică.

Apoi își duce arătătorul la buza superioară și o apasă ușor.

— Știi ceva? Habar n-am. Are vreo importanță?

Mă gândesc și eu. Ar putea să însemne că e ceva în neregulă cu viața mea, într-adevăr, *este* ceva nepotrivit în viața mea, sau că este ceva cu mine. Însă este doar un sentiment, și, de fapt, sunt bine. Soluția optimă ar trebui să fie aceea că *nu* este nimic în neregulă.

Ce s-a întâmplat, Sabrina? Aidan m-a întrebat adesea în ultimul timp. La fel ca atunci când cineva întreabă o persoană dacă este supărată, iar până la urmă reușește să o facă să se supere.

Nu s-a întâmplat nimic. Dar oare chiar nu s-a întâmplat nimic? Sau s-a întâmplat totuși ceva? Ori chiar nu *este* nimic, dar *totul* e redus la nimic? Oare asta este problema? Totul este redus la nimic? Evit privirea insistentă a lui Eric și mă concentrez la regulile piscinei, care mă enervează atât de tare, încât întorc privirea. Uite sentimentul, a apărut, acea furnicătură tipică.

— Aș putea să verific ce înseamnă, zice el, studiindu-mă atent.

Ca să scap de privirea lui, mă duc să-mi iau o cafea de la aparatul de pe hol și o torn în cana mea. Mă sprijin de peretele de pe coridor și mă gândesc la conversația noastră și la viața mea. După ce mi-am terminat cafeaua, fără să ajung la vreo concluzie, mă întorc la piscină și aproape că sunt izbită de

perete de o targă mobilă împinsă cu viteză de doi paramedici, care o transportă pe Mary Kelly, albă ca brânza Stilton, cu vinișoare albastre pe picioarele noduroase și cu o mască de oxigen pe față.

Mă surprind exclamând „Nu se poate!" în timp ce aceștia trec pe lângă mine.

Când ajung în micul birou al salvamarilor, îl văd pe Eric stând jos, în stare de șoc, cu apa scurgându-i-se din trening, și cu părul portocaliu dat cu Sun-In, lipit de cap de la apa din piscină.

— Ce naiba?

— Cred că a… adică… Nu știu, dar poate a făcut atac de cord. Oh, Doamne!

Apa picură de pe nasul lui portocaliu și ascuțit.

— Dar n-am lipsit decât cinci minute!

— Știu. S-a întâmplat în secunda în care ai ieșit. Am alertat linia de urgență, am scos-o din apă, i-am făcut respirație gură la gură, apoi au venit ei cât ai zice pește. Au răspuns rapid. Le-am dat drumul pe la ușa de incendiu.

Înghit în sec, simțind cum mă inundă un val de gelozie.

— I-ai făcut respirație gură la gură?

— Da. Nu mai respira. Dar apoi a început să respire. A tușit și a scos o grămadă de apă.

Mă uit la ceas.

— Dar n-au trecut nici cinci minute.

Ridică din umeri, încă bulversat.

Mă uit la piscină, apoi la ceas. Domnul Daly șade pe marginea piscinei, uitându-se cu jind după targa care a plecat. Totul s-a petrecut în patru minute și jumătate.

— A trebuit să sari în apă? Să o scoți? Să-i faci respirație gură la gură?

— Da, da. Uite. Nu-ți face reproșuri pentru asta, Sabrina.

— Nici tu n-ai fi putut să ajungi mai repede decât mine la ea, dacă ai fi fost aici.

— A trebuit să tragi semnalul de alarmă?

El se uită la mine nedumerit.

N-am auzit niciodată ca semnalul de alarmă să fi fost tras de

cineva. Niciodată. Nici măcar la simulări. Eric însă a făcut asta. Simt invidia și furia bolborosind, gata să iasă la suprafață, iar acestea sunt niște sentimente neobișnuite. Asta mi se întâmplă acasă – acolo sunt o mamă furioasă, nervoasă pe băieții ei, care a ratat clipa de multe ori –, dar niciodată în public. Când sunt în public, reușesc să reprim aceste sentimente, mai ales la muncă, acolo unde le direcționez spre supervizorul meu. Sunt o ființă echilibrată și rațională; oamenii ca mine nu-și pierd cumpătul în public. Dar acum nu-mi mai suprim furia. O las să iasă la suprafață. Această descătușare m-ar face să mă simt puternică, dacă nu aș fi atât de frustrată și enervată la culme.

Ca să vă faceți o idee, iată cum mă simt: de șapte ani lucrez aici. Asta înseamnă două mii trei sute zece zile. Unsprezece mii cinci sute cincizeci de ore. Minus nouă luni, șase luni și respectiv trei luni, cât timp am fost în concediu de maternitate. Tot răstimpul acesta am stat pe scăunel și am supravegheat adesea o piscină goală. Fără respirație gură la gură, fără plonjări dramatice. Nici măcar o singură dată. Pe domnul Daly nu-l punem la socoteală. Excludem și cazurile în care cineva a avut cârcei la picior sau în talpă. N-a existat nimic zguduitor. Eu stau uneori pe marginea piscinei, alteori în picioare și mă uit la ceasul supradimensionat și la lista de reguli pentru piscină. Nu alergați, nu săriți, nu plonjați, nu vă împingeți, nu strigați, nu nimic… Toate lucrurile pe care nu e voie să le faci aici, toate sunt negative, de parcă ar vrea să facă mișto de mine. Nu salvați pe nimeni. Eu întotdeauna sunt în stare de alertă, pentru că asta am fost învățată să fac, dar nu se întâmplă niciodată nimic. Și în secunda în care iau o pauză de cafea, într-un moment neprevăzut, ratez un posibil caz de atac de cord, un posibil caz de înec și ratez să trag semnalul de alarmă.

— Nu este corect, spun.

— Haide, Sabrina, și tu ai pornit ca un glonț atunci când Eliza a călcat într-un ciob.

— N-a fost niciun ciob. I s-a spart o venă varicoasă.

— Oricum, ai ajuns la ea foarte repede.

La suprafața apei trebuie întotdeauna să mă lupt, acolo nu pot respira. La suprafața apei simt că mă înec.

Izbesc cu putere cana cu cafea de perete.

3
Jocul trecutului
Cuceritorul

Cineva mă strânge de gât atât de tare încât încep să văd negru în fața ochilor. I-aș spune și lui asta, dar nu pot vorbi, deoarece mă strânge cu un braț încolăcit în jurul gâtului. Nu pot respira. Nu pot respira. Sunt mic pentru vârsta mea și copiii mă tachinează din pricina asta. Îmi spun Piticul, dar mami îmi spune să mă folosesc de ceea ce am. Sunt mic, dar sunt inteligent. Cu o energie care mă invadează brusc, încep să mă zvârcolesc, iar fratele meu mai în vârstă, Angus, trebuie să se lupte din răsputeri ca să-și mențină echilibrul.

— Doamne, Piticule! exclamă Angus și mă strânge și mai tare.

Nu pot respira, nu pot respira.

— Dă-i drumul, Angus, zice Hamish. Întoarce-te la jocul tău.

— Pârlitul ăsta mic trișează, nu mă mai joc cu el.

— Nu trișez! aș vrea să strig, dar nu pot. Nu pot respira.

— Nu e un trișor, spune Hamish în apărarea mea. Este doar mai bun decât tine. Hamish este cel mai mare dintre noi, are șaisprezece ani. El ne urmărește de pe scările din fața casei noastre. Afirmația lui cântărește greu. Este cel mai grozav tip. Fumează o țigară. Dacă mami ar ști, i-ar da o palmă de i s-ar zgudui capul, dar ea nu-l vede deoarece este în casă acum, împreună cu moașa, motiv pentru care noi toți am fost alungați afară până când se termină totul.

— Ia mai spune o dată! îl provoacă Angus pe Hamish.

— Că dacă nu, ce?

Nimic. Angus nu s-ar atinge de Hamish, care este mai mare decât el cu doar doi ani, dar este mult mai șmecher. Niciunul dintre noi nu s-ar lua de el. Este un tip dur și toată lumea o știe; ba chiar a început să iasă cu Eddie Sullivan, poreclit Bărbierul, și cu gașca lui de la frizerie. Ei îi dau țigările. Și bani, dar nu știu pentru ce. Mami își face griji pentru el, dar are nevoie de bani,

așa încât nu-i cere explicații. Cel mai mult, Hamish mă place pe mine. În unele nopți mă trezește și sunt nevoit să mă îmbrac, apoi ne furișăm pe străzile unde nu avem voie să ne jucăm. N-am voie să-i suflu o vorbă mamei despre asta. Acolo ne jucăm cu bilele de sticlă. Am zece ani, dar par mai mic de atât; n-ai zice că joc atât de bine, majorității oamenilor nu le vine să creadă, dar Hamish îi ușuiește rapid. El câștigă un pachet și, în drum spre casă, îmi dă caramele ca să nu spun nimănui. Nu-i nevoie să-mi cumpere tăcerea, dar nu-i spun asta pentru că îmi plac și caramelele.

Joc jocul cu bile și în somn, mă joc și când ar trebui să-mi fac temele, mă joc când părintele Față-de-Cur mă pune într-o cameră întunecată, mă joc în minte atunci când mami îmi trage un perdaf, iar eu simt nevoia să evadez ca să nu o ascult. Degetele mele se mișcă mereu de parcă aș ținti cu bila și mi-am făcut o colecție bunicică. Însă trebuie să le ascund de frații mei sau, în orice caz, să ascund cele mai bune piese. Frații mei nu-mi ajung nici măcar la degetul cel mic când vine vorba de joc și mi-ar pierde bilele.

O auzim pe mami mugind ca un animal la etaj și Angus mă slăbește puțin. Îndeajuns de mult încât să mă zvârcolesc.

Toată lumea se încordează când o aude pe mami. Nu este ceva nou pentru noi, dar nu ne place. Nu este firesc să auzi pe cineva care scoate astfel de sunete. Mattie deschide ușa și este mai livid decât de obicei.

Se uită la Angus și zice:

— Dă-i drumul!

Angus se execută și eu pot, în sfârșit, să respir. Încep să tușesc. De o singură persoană nu se ia Angus: de Mattie, tatăl nostru vitreg. Mattie Doyle întotdeauna învârte câte ceva.

Mattie se uită la Hamish cum fumează. Mă aștept să-i dea un pumn – ăștia doi mereu sunt pe punctul de-a sări unul la altul –, dar nu o face. În schimb, îl întreabă:

— Mai ai o țigară și pentru mine?

Hamish zâmbește atât de larg, încât ochii verzi i se luminează. Ochii verzi ai lui tati. Dar nu-i răspunde.

Lui Mattie nu-i place pauza asta lungă.

— Du-te dracului!

Apoi îl plesnește peste cap și Hamish râde de el, chiar îi place că l-a scos din pepeni. El a câștigat.

— Mă duc la pub. Unu' dintre voi să vină să mă anunțe când iese bebelușul.

— Probabil că o să auzi de acolo, îi zice Duncan.

Mattie râde, dar pare puțin speriat.

— Pe el îl supraveghează careva? ne întreabă Mattie și arată spre copilașul ghemuit în noroi. Ne uităm cu toții înspre Bobby. El este mezinul, are doi anișori. Stă în bălegar, este mânjit peste tot, chiar și la gură, și mănâncă iarbă.

— Întotdeauna mănâncă iarbă, spune Tommy. N-avem ce-i face.

— Ești o văcuță sau ce? îl întreabă Mattie.

— Mac-mac! zice Bobby și râdem cu toții.

— La naiba! Când o să-l învețe cineva ce sunete scot animalele? zice Mattie zâmbind. Buun, tati pleacă la pub, să fii cuminte, Bobby! Mattie îl ciufulește pe Tommy încetișor. Să fii atent la el, fiule!

— Pa, Mattie, spune Bobby.

— Eu sunt tata pentru tine, spune Mattie deja puțin cam roșu la față de furie.

Când Bobby îi spune Mattie, îl scoate din minți, dar nu-i vina lui Bobby, pentru că e obișnuit cu noi, care îi spunem pe nume; el nu este tatăl nostru, dar Bobby nu înțelege, el crede că noi toți suntem egali. Doar primul fiu al lui Mattie, Tommy, îi spune tati. În familia noastră există copii Doyle și copii Boggs și toți știm care este diferența.

— Hai să ne întoarcem la joc, propune Duncan după ce mami începe să țipe din nou.

— Nu are voie să joace decât dacă repetă lovitura, spune Angus nervos.

— Bine, așa o să facă, liniștește-te, îi zice Hamish.

— Hei! N-am trișat! protestez eu.

Hamish îmi face cu ochiul.

— Haide că le arăți tu lor!

Suspin. Am zece ani, Duncan are doisprezece, Angus

paisprezece și Hamish are șaisprezece. Cei doi băieți Doyle, Tommy și Bobby, au cinci și, respectiv, doi ani. Cu trei frați mai mari decât mine, trebuie mereu să demonstrez ce pot, chiar și când sunt mai bun decât ei, iar la jocul acesta sunt mai bun, iar ei nu suportă treaba asta, așa că trebuie să mă străduiesc cu atât mai mult, deoarece ei susțin că trișez. Eu sunt cel care îi învață noile jocuri despre care am citit în cărți. Eu sunt mai bun decât ei. Niciunuia nu-i convine situația, dar Angus se înfurie cumplit. Mă lovește ori de câte ori pierde. Și Hamish urăște să piardă, dar a găsit cum să se folosească de mine.

Acum ne jucăm *Cuceritorul,* eu, Angus și Duncan. Angus nu-l lasă pe Tommy să joace pentru că este cel mai slab la joc și atunci ne-ar strica nouă ploile. Când frații mei mai mari nu sunt în preajmă, îl învăț pe Tommy cum să joace; îmi place să fac asta, deși este chiar diabolic. Acesta e cuvântul pe care Hamish îl folosește la orice. Eu îmi folosesc cele mai proaste bile, doar cele monocrome când joc cu el, pentru că le ciobește mai tot timpul. Tommy șade pe scări, departe de Hamish. Îi este frică de Hamish. Tommy știe că Hamish și tatăl lui nu se înțeleg, și își închipuie că trebuie să-l apere pe tatăl lui atunci când nu este prezent. Are doar cinci ani, dar este un mucos foarte dârz, slab de i se văd oasele și palid ca taică-său. Băieții îi spun Spălător-de-Sticle, atât este de uscățiv și de flexibil.

Am ajuns să conduc jocul pentru că Angus a aruncat primul, apoi Duncan a țintit după bila lui Angus. A lovit-o și de aceea Angus s-a înfuriat. Duncan i-a luat bila lui Angus, apoi a aruncat încă una ca să reînceapă jocul. Eu am țintit-o pe a lui Duncan, am capturat-o, și apoi am aruncat alta ca să reîncep jocul.

Angus a țintit cu bila mai mare, dar nu a lovit bila mea.

Duncan a țintit după bila-tirbușon care avea o formă spiralată în ea[6], nu pentru că ar fi fost mai apropiată, ci pentru că știa că Angus deja era nervos și voia să-l mai zgândăre puțin. Oricum, Duncan nu a nimerit și a venit rândul meu. Eu aveam două ținte: puteam să aleg piesa opacă a lui Duncan, ceea ce nu prea aveam chef să fac, pentru că toți copiii aveau piese din acelea – adică niște piese monocrome – sau piesa-tirbușon Popeye a lui

Angus, pe care pusesem ochii de mult timp. Angus susține că a câștigat-o într-un campionat, dar eu cred că a furat-o de la magazinul lui Francis, din colțul străzii. Niciodată nu mai văzusem o astfel de piesă. Doar într-una dintre cărțile mele care explicau jocul cu bile am văzut o poză cu ea, deci știu că aceasta este o piesă în trei culori, numită *tirbușon șarpe.* Are înăuntru o spirală dublă, de un alb opac, cu un filament verde-translucid. Are mici bule de aer înăuntru. Am găsit-o în sertarul lui în urmă cu câteva zile, iar Angus m-a prins în clipa aceea și mi-a tras o lovitură în coaie ca să dau drumul piesei. Nu am scăpat-o însă pe jos, pentru că știu că se poate zgâria, dar acum când l-am văzut jucându-se cu ea, m-a durut mai tare decât lovitura pe care mi-a dat-o el. Ar trebui să păstreze bila aceasta într-o cutie, protejată, ca să nu o strice.

Am decis atunci să fac o mișcare care să-i impresionez pe toți: voiam să-i dau o lovitură cu efect piesei și să lovesc astfel ambele bile dintr-o mișcare. Am țintit și am lovit piesa opacă a lui Duncan mai întâi, așa cum plănuisem, apoi Tommy a strigat și toți s-au uitat la Bobby care avea un melc în gură, cu tot cu cochilie. Angus a fugit la el ca să i-l scoată din gură și i l-a aruncat peste drum. Apoi i-a căscat gura.

— Melcul nu era în cochilie. L-ai mâncat, Bobby?

Bobby n-a răspuns, aștepta să audă clinchetul bilelor, cu ochii mari și albaștri larg deschiși. Bobby este singurul copil blond din familie. Scapă basma curată de orice faptă mârșavă datorită ochilor albaștri și părului blond. Nici măcar Hamish nu-l lovește, nici cu jumătate din forța cu care și-ar dori. Dar, oricum, în timp ce toți se întreabă unde a dispărut melcul din cochilie, nimeni nu observă cum piesa mea lovește și bila lui Angus, ceea ce înseamnă că pot să cuceresc doua piese cu o singură lovitură. Când și-au întors privirea spre mine și au văzut ca țin în mână două piese, atunci m-a acuzat Angus ca am trișat și m-a prins de gât.

Acum că mi-am eliberat gâtul din prinsoare, trebuie să tac față acuzațiilor că am trișat, și încerc să repet figura, ceea ce este în regulă, pentru că știu că o pot face, însă nu chiar în acest moment, când toți cred că sunt un trișor. Dacă nu pot să repet

lovitura, va însemna că am trișat. Hamish îmi face cu ochiul. Știu că el știe că pot reuși, dar dacă nu câștig, nu mă va lua cu el în noaptea aceasta. Mâinile încep să-mi transpire.

Mami țipă din nou și pupilele lui Tommy se dilată.

— Bebe? întreabă Bobby.

— Imediat e gata, micuțule, imediat! zice Hamish, rulându-și încă o țigară, e *cool* din cale-afară. Serios, când o să cresc, vreau să fiu exact ca el.

Când se deschide ușa doamnei Lynch, vecina noastră, vedem că vine însoțită de fiica ei, Lucy. Fața lui Lucy este deja roșie ca focul când îl vede pe Hamish. Lucy aduce o tavă cu un munte de sandviciuri și eu deja văd gemul de căpșuni, precum și sucul de portocale cu apă, pe care doamna Lynch l-a preparat într-o carafă.

Toți ne aruncăm asupra mâncării.

— Mulțumim, doamnă Lynch, spunem în cor, cu gurile pline, și devorăm sandviciurile. Fiindcă mami este în travaliu, nu am mâncat nimic de aseară.

Hamish îi face cu ochiul lui Lucy, ea chicotește suav și fuge în casă. I-am văzut odată târziu noaptea, Hamish avea o mână pe pieptul ei și cealaltă sub fustă, ea îl încolăcise cu un picior, de parcă ar fi fost o maimuțică, iar pulpa ei albă și cărnoasă mi s-a părut, efectiv, că strălucește în întuneric.

— Mămica voastră va face copii până când i se va naște fetița pe care și-o dorește, nu-i așa? întreabă doamna Lynch și se așază pe trepte.

— Am o presimțire că va fi o fetiță de data aceasta, zice Hamish. Are burta diferită.

Hamish vorbește serios; el observă anumite lucruri, vede anumite lucruri pe care noi, ceilalți, nu le observăm.

— Cred că ai dreptate, aprobă doamna Lynch. Are burta mult mai sus.

— Va fi frumos să avem o fetiță pe aici, spune Hamish. Nu doar pe mucoșii ăștia urât mirositori care să mă enerveze.

— Ah, ea va fi șefa, așteaptă și-ai să vezi, spune doamna Lynch. Așa, ca Lucy a mea.

— Ea e cu siguranță șefa lui Hamish, mormăie Angus și

primește un bocanc în stomac de la Hamish. Bucata de sandvici pe care o mesteca îi sare din gură și, pe moment, nu are suflu, iar eu mă bucur: asta e răsplata pentru că m-a gâtuit.

Ochii verzi ai lui Hamish licăresc și se citește în ei că ar vrea o surioară. Mi se pare că s-a înmuiat cu totul gândindu-se la asta.

Mami se tânguiește iar.

— Nu mai durează mult, zice Hamish.

— Face o treabă foarte bună, spune doamna Lynch, și pe chipul ei se citește durere când o aude pe mama. Poate că își amintește de propria experiență și mie mi se face greață când mă gândesc la un bebeluș care iese din ea.

Moașa începe să o încurajeze cu voce tare, de parcă mami ar fi într-un meci de box și ea ar fi antrenorul. Mami guiță ca un porc pe care-l fugărești cu cuțitul.

— Mai împinge o dată și gata, spune Hamish.

Doamna Lynch pare impresionată de cunoștințele lui.

Întrucât el este cel mai mare copil din familie, a asistat la asta de cinci ori; indiferent dacă își amintește nașterile acelea sau nu, în mod cert, a învățat mersul lucrurilor.

— OK, hai să terminăm jocul înainte să iasă bebelușul, zice Angus, sărind în sus și ștergându-și cu mâneca gemul de pe față.

Știu că Angus vrea să dovedească faptul că eu am greșit, de față cu toată lumea. El știe că Hamish mă simpatizează și doar pentru că este prea laș să dea în Hamish, se folosește de mine ca să-l atingă pe el. Și sentimentele lui Hamish sunt reciproce. Este bine pentru mine, dar este rău pentru persoana care mă tratează urât: săptămâna trecută, Hamish i-a scos unui tip incisivul cu un croșeu, pentru că nu m-a primit în echipa lui de fotbal. Dar eu nici măcar nu avusesem de gând să joc fotbal.

Mă ridic și îmi reiau locul. Mă concentrez cu toată forța de care sunt capabil, inima îmi bate în piept cu putere și palmele mi-au transpirat. Vreau acea piesă-tirbușon.

Moașa strigă că vede capul copilului. Sunetele pe care le scoate acum mami sunt îngrozitoare. Parcă se aud țipetele disperate ale unui porc înjunghiat.

— Bravo, fetițo! Bravo! zice doamna Lynch mușcându-și

unghiile și legănându-se în față și în spate pe treaptă, de parcă mami ar putea să o audă – imediat se termină, iubito. Imediat. Aproape că ai terminat.

Țintesc și arunc piesa. Aceasta atinge piesa lui Duncan exact cum plănuisem și apoi se îndreaptă spre cea a lui Angus. Vreau să am acea piesă-tirbușon.

— O fetiță! strigă moașa.

Hamish se ridică în picioare, este pe punctul de-a arunca niște pumni în aer de exaltare.

Bila mea se rostogolește înspre piesa-tirbușon a lui Angus. O ratează, dar nimeni nu se uită și nimeni nu a văzut nimic din cele întâmplate. Toată lumea a înlemnit, doamna Lynch a tăcut. Așteptăm cu toții să auzim plânsetul copilului.

Hamish își ascunde fața între palme. Verific din nou. Nimeni nu se uită la mine și nici la piesa mea, care a trecut razant pe lângă cea a lui Angus, fără măcar să o atingă.

Fac un pas mic la dreapta, dar ei tot nu se uită. Îmi întind vârful piciorului și împing bila mea puțin, astfel încât să atingă piesa lui Angus, Popeye-tirbușonul. Inima îmi bate nebunește, nu-mi vine să cred că fac asta, dar dacă scap basma curată, atunci bila va fi a mea, cu adevărat a mea.

Dintr-odată, se aude un plânset, dar nu este al copilului, ci al mamei.

Hamish fuge în casă, iar Duncan îl urmează. Tommy îl scoate pe Bobby din noroi și îl cară după el în casă. Angus se uită în jos și vede bilele noastre lipite.

Are o mină extrem de serioasă.

— Bine, tu ai câștigat.

Apoi îi urmează pe ceilalți băieți în casă.

Ridic bila verde tirbușon, o cercetez, sunt, în sfârșit, fericit că o pot ține în mână și că face parte din colecția mea. Aceste piese sunt incredibil de rare. Fericirea mea nu durează mult, deoarece efectul adrenalinei începe să se diminueze și să dispară.

Nu există nicio fetiță. Nu există niciun bebeluș. Și eu sunt un trișor.

4
Reguli la piscină
Săritul în apă este interzis

— Sabrina, ești în regulă? mă întreabă Eric de la biroul lui.

— Da, îi răspund, pe un ton neutru, chiar dacă mă simt cu totul altfel, numai așa nu. Tocmai mi-am izbit cana de peretele de beton pentru că am ratat momentul în care o persoană fusese pe punctul să se înece. Am crezut că vor fi mai multe cioburi.

Amândoi ne uităm la cana de pe biroul lui. Toarta s-a desprins și marginea cănii este ciobită, dar asta-i tot.

— Mai demult, mama a aruncat cu ceainicul în tavan. Atunci, cu siguranță, au fost mai multe cioburi.

Eric se uită la cană și o cercetează.

— Presupun că e important modul în care s-a izbit de perete. Probabil a fost o chestiune de unghi sau ceva de genul.

Ne gândim la asta în tăcere.

— Cred că ar trebui să pleci acasă, spune el dintr-odată. Ia-ți o zi liberă. Bucură-te de eclipsa solară despre care vorbește toată lumea. Revino luni.

— Bine.

Acasă pentru mine înseamnă o casă cu trei dormitoare, la capătul terasei, unde locuiesc împreună cu soțul meu, Aidan, și cu cei trei fii ai noștri. Aidan lucrează la departamentul de suport pentru rețele al companiei Eircom, deși la noi rețeaua nu prea pare să funcționeze. Suntem căsătoriți de șapte ani. Ne-am cunoscut în Ibiza, unde am participat la o competiție organizată în barul unui club de noapte, care presupunea că cineva avea dexteritatea să lingă cel mai repede frișca de pe pieptul unui necunoscut. Pieptul lui a fost acela, iar eu a trebuit să ling frișca. Am câștigat. Nici măcar o secundă să nu credeți că asta a fost ceva neobișnuit pentru mine. Aveam nouăsprezece ani și paisprezece persoane au concurat în fața unei audiențe de câteva mii, iar noi am câștigat o sticlă de tequila pe care am băut-o ulterior pe plajă, în timp ce făceam sex. Ar fi fost

neobișnuit să nu o facem. În acele vremuri, Aidan era un străin pentru mine, dar acum este diferit de cel de odinioară, nu mai recunoști acel adolescent arogant, cu cercel în ureche și cu sprânceana rasă. Cred că amândoi ne-am schimbat. Lui Aidan nici nu-i mai place la plajă acum și spune că îi intră nisipul peste tot. Iar eu încerc să nu mai consum lactate.

Foarte rar se întâmplă să fiu singură în casă; de fapt, nici nu-mi mai amintesc ultima dată când s-a întâmplat asta, fără să fiu înconjurată de copii care să-mi ceară să le fac una sau alta, din două în două secunde. Nu știu ce să fac, prin urmare, stau în bucătăria goală și tăcută și mă uit împrejur. Este ora zece dimineața și ziua abia a început. Îmi fac o cană cu ceai, doar ca să mă aflu în treabă, dar nu o beau. Mă opresc la țanc înainte să bag plicurile cu ceai în frigider. Întotdeauna fac gesturi din astea. Mă uit la mormanul de haine de spălat și de călcat, dar nu mă sinchisesc. Îmi dau seama că îmi țin respirația și atunci expir.

Sunt lucruri pe care trebuie să le fac în permanență. Lucruri pentru care nu am timp niciodată, conform orarului meu foarte bine organizat. Acum am niște timp liber – toată ziua, de fapt –, dar nu știu de unde să încep.

Îmi sună telefonul mobil și mă salvează de această dilemă. Mă sună de la spitalul unde este internat tata.

— Alo? spun eu simțind încordarea din piept.

— Bună, Sabrina, sunt Lea. Aceasta este asistenta preferată a tatălui meu. Tocmai ni s-au livrat cinci colete pentru Fergus. Tu le-ai comandat?

— Nu, spun eu încruntată.

— Ah! Păi, nu i le-am arătat încă. Le-am lăsat la recepție, pentru că am vrut să mă consult cu tine mai întâi, pentru orice eventualitate, știi tu, poate înăuntru sunt lucruri care l-ar putea bulversa.

— Da, ai dreptate, mulțumesc. Nu-ți face griji. Vin să le iau acum pentru că am liber azi.

Așa se întâmplă mereu. Ori de câte ori am câte un minut liber de la muncă și de la copii, tata este cel care umple acel răstimp. Ajung la spital în treizeci de minute și observ cutiile aliniate

într-un colț al recepției. Când le văd, îmi dau seama imediat de unde au fost expediate și încep să clocotesc de mânie. Acestea sunt cutiile cu lucrurile tatălui meu pe care le-am împachetat după ce casa lui a fost vândută. Mama le-a depozitat la ea, dar acum, evident, se pare că nu mai vrea să le țină. Nu înțeleg de ce le-a trimis aici și nu mi le-a trimis acasă.

Anul trecut, tatăl meu a suferit un atac cerebral sever, ceea ce a însemnat internarea lui într-un spital cu îngrijiri medicale pe termen lung, unde i se acordă atenția specializată pe care eu nu i-aș fi putut-o acorda, având trei băieți mici – Charlie, de șapte ani, Fergus, de cinci ani și Alfie, de trei ani – plus munca. Mama, evident, nu voia să-și asume acest rol, pentru că ea și tata sunt divorțați de când aveam eu cincisprezece ani. Chiar dacă acum se înțeleg mai bine ca oricând și chiar dacă mamei îi face plăcere să-i facă o vizită o dată la două săptămâni.

Există persoane care susțin vehement că stresul nu cauzează atacuri cerebrale, dar asta s-a întâmplat într-o perioadă în care tata a fost cel mai stresat din toată viața lui, atunci când a trebuit să facă față efectelor crizei financiare. Lucra pentru un fond de investiții. S-a chinuit o vreme încercând să găsească noi clienți, încercând să-i atragă pe cei vechi înapoi și, în tot răstimpul acesta, a observat cum se destramă viețile oamenilor și s-a simțit responsabil pentru asta, dar afacerea nu era sustenabilă. În cele din urmă, și-a găsit un nou loc de muncă, vânzător de mașini, în încercarea de a merge mai departe, dar avea tensiunea mare, se rotunjise la trup, fuma din greu, nu făcea sport și bea prea mult. Nu sunt doctor, dar știu că făcea toate aceste lucruri pentru că era stresat, iar atunci s-a produs și atacul cerebral.

Nu prea se mai înțelege ce spune și este imobilizat în scaun cu rotile, chiar dacă încearcă să meargă din nou. A slăbit enorm și pare o persoană complet diferită de cea care a fost în anii de dinaintea atacului cerebral. Acest atac cerebral i-a afectat memoria, ceea ce o înfurie pe mama. El pare să fi uitat toată durerea pe care i-a pricinuit-o. Pare să fi fost capabil să șteargă cu buretele toate problemele și certurile dintre ei, durerea lor sufletească și toate mârșăviile lui – care nu au fost tocmai puține la număr – din perioada căsniciei lor. El iese din această situație

mirosind a apă de trandafiri.

— Acum, trăiește de parcă nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat și de parcă n-ar trebui să se simtă vinovat și n-ar trebui să-și ceară scuze pentru nimic, se revoltă mama în mod repetat. Evident că ea plănuise să-l facă să se simtă prost toată viața pentru ceea ce făcuse, iar el i-a distrus și planul acesta. El a uitat totul. Dar chiar dacă ea se plânge acum despre cum a fost Fergus înainte de atacul cerebral, tot îl vizitează frecvent și povestesc despre ce fel de cuplu și-ar fi dorit amândoi să fi format împreună. Despre ce se întâmplă la știri, despre grădină, anotimpuri și despre vreme. Este o conversație reconfortantă. Cred că adesea o înfurie faptul că ei îi place de el acum. Îi place acest om dulce, afectuos, tandru și răbdător cu care i-ar fi plăcut să rămână căsătorită.

Ce s-a întâmplat cu tata a fost ceva serios, dar măcar nu l-am pierdut. El este încă în viață și ceea ce s-a pierdut din el a fost cealaltă parte a lui: cea distantă, detașată, uneori acidă, care l-a făcut dificil de iubit. Aceea care îi îndepărta pe oameni. Cea care dorea să rămână singur, dar, în același timp, dorea să ne aibă pe noi la dispoziția lui, pentru orice eventualitate, în momentele în care voia să fie cu noi. Tata este destul de împăcat cu situația actuală; se înțelege bine cu infirmierele, și-a făcut prieteni și eu petrec mai mult timp cu el acum decât oricând, întrucât îl vizitez împreună cu Aidan și băieții în fiecare duminică.

Niciodată nu știu ce anume a uitat tata, până când nu deschid vreun subiect și observ cum amintirile familiare îi trec ca o ceață prin fața ochilor și surprind privirea aceea goală care încearcă să proceseze ceea ce tocmai i-am spus, folosindu-se de amintirile și experiențele proprii, doar ca să constate că nu izbutește să localizeze nimic cu exactitate. Înțeleg de ce asistenta Lea nu i-a dus cutiile direct lui; o încărcătură prea mare de lucruri de care nu-și amintește l-ar putea supăra. Există metode de a gestiona aceste momente. Eu le depășesc cu blândețe, trec peste ele rapid, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat sau mă prefac că eu însămi am încurcat borcanele. Nu pentru că l-ar deranja pe el – pentru că, în majoritatea cazurilor, totul trece fără dramă, de parcă el a uitat totul –, ci pentru că mă deranjează pe mine.

Sunt mai multe cutii decât îmi aminteam și sunt nerăbdătoare să ajung acasă, să mă opresc pe coridor și să folosesc cheia ca să perforez banda adezivă lipită de capacul cutiilor și să o rup complet. Deschid cutia ca să văd ce este înăuntru. Mă aștept să găsesc albume foto sau felicitări de nuntă. Ceva sentimental care, în loc să-i trezească amintiri plăcute mamei mele, s-o facă să bombăne cum totul i-a fost luat de către propriul ei soț. Toate visurile i-au fost spulberate și toate promisiunile pe care i le-a făcut au fost încălcate.

În schimb, găsesc un dosar care conține pagini scrise de mână: este scrisul tatălui meu, puțin aplecat înspre dreapta, cu litere întortocheate care îmi amintesc de scutirile scrise de el pentru școală și de felicitările aniversare. Sus de tot pe pagină scrie *Inventarul bilelor de sticlă.* Dedesubtul acestui dosar sunt cutii metalice, pungulițe și cutiuțe, unele învelite în folie protectoare, altele în hârtie moale.

Deschid câteva cutiuțe. În fiecare cutie metalică sau de carton se află bile mici, în nuanțe delicioase, ca niște acadele, făcute din sticlă strălucitoare. Mă uit la ele șocată și uluită. Habar n-am avut că tatălui meu îi plăceau bilele de sticlă. Habar n-am avut că tata se pricepe la aceste jocuri. Dacă inventarul n-ar fi fost cu scrisul lui, aș fi zis că este o greșeală. Mă simt de parcă aș fi deschis o cutiuță din viața altcuiva.

Deschid dosarul și parcurg lista, care nu este la fel de sentimentală cum mi s-a părut mie inițial. Pare aproape științifică.

Pungulițele – unele de catifea, altele de voal – și micuțele cutii de tablă sunt codificate pe culori și numerotate cu etichete autocolante, ca să se evite orice confuzie și să se asorteze cu nuanțele bilelor din inventar.

Prima de pe listă este o punguță de catifea cu patru bile. În inventar sunt trecute drept *Sângeriile* și în afară de asta: *Aliații, P. Noel Doyle.* Când deschid punguța, observ că piesele sunt mai mici decât celelalte și îmi dau seama din start că au niște inserții spiralate de culoare roșie, dar tata a dorit să le descrie în detaliu:

„Sângeriile", agate Christensen rare, au niște spirale roșii

translucide, cu margini străvezii de culoare maro și o bază albă opacă.

Există o cutie pătrată cu mai multe piese sângerii, care datează din 1935 și au fost create de Compania Peltier Glass. Și acestea sunt marcate corespunzător, cu roșu, și sunt listate împreună cu punguța de catifea. Scot câteva bile și le rostogolesc în palme, bucurându-mă de clinchetul lor, în timp ce mintea îmi zboară la ceea ce am descoperit. Punguțe, cutii de metal și carton, toate conținând cele mai frumoase bile colorate, cu spirale și filamente răsucite, strălucind în lumină. Scot câteva dintre ele și le țin înspre fereastră, le examinez cu atenție detaliile interioare, bulele, lumina și sunt încântată la culme de complexitatea unor obiecte atât de mici. Răsfoiesc rapid paginile:

„… latticinia core swiris{7}, spirale care divid bila în două{8}, spirale cu miez tare, filamente centrale cu formă de panglică, spiralate cu numele Joseph coat, spirale ca o bandă/fără miez, spirale de culoarea mentei, clambroth{9}, banded opaque{10}, indian{11}, banded lutz{12}, lutz coajă de ceapă, lutz panglică…”

O mulțime de bile și toate îmi sunt străine. Ceea ce este și mai uluitor este faptul că pe alte pagini dintre cele scrise de el de mână a inclus un tabel în care a trecut valoarea fiecărei piese, în funcție de mărime și de cât de bine s-a păstrat: *perfectă, aproape perfectă, stare bună și bună de colecționat{13}*. Se pare că această cutie modestă de sângerii valorează undeva între o sută cincizeci și două sute cincizeci de dolari.

Toate prețurile sunt specificate în dolari americani. Unele valorează cincizeci de dolari sau o sută de dolari, în timp ce bila lutz cu panglică de cinci centimetri este estimată la patru mii cinci sute de dolari, dacă este ca nouă, la puțin peste două mii de dolari, dacă este aproape perfectă, la o mie două sute cincizeci, dacă este în stare bună, și obiect de colecționat, la șapte sute cincizeci de dolari. Eu nu știu nimic despre condiția lor – toate mi se par perfecte, niciuna nu este crăpată sau ciobită

–, dar sunt sute de bile împachetate și o mulțime de pagini de inventar. Tata pare să fi colecționat bile în valoare de mii de dolari.

Mă opresc și cuget. Sunt împresurată de sunetele și mirosul azilului în care e tata, iar asta îmi poartă gândul dinspre lumea paralelă a bilelor de sticlă înapoi la realitate. Eram îngrijorată că el nu va putea să-și acopere cheltuielile de spitalizare, dar, dacă estimarea de preț este corectă, atunci are cuibul cu ouă de aur chiar aici. Întotdeauna sunt îngrijorată de acele facturi. Nu avem de unde să știm când va avea nevoie de o nouă operație, sau de un medicament nou, sau de o altă serie de fizioterapie. Întotdeauna se schimbă, facturile cresc și suma obținută din vânzarea apartamentului nu a ținut prea mult după ce am plătit ipoteca și numeroasele datorii. Niciunul dintre noi nu a știut că ajunsese într-o situație financiară atât de precară.

Scrisul lui este impecabil, cursiv și foarte frumos; nu a făcut nicio greșeală sau dacă a făcut vreuna, îmi închipui că a început o pagină nouă. Inventarul este scris cu dragoste, i-a luat mult timp și dedicare, cercetare și cunoștințe. În concluzie: inventarul a fost scris de un expert. Este scrisul unui alt om, nu al celui care acum se chinuie să țină pixul în mână, iar pe de altă parte, nu pare să se potrivească cu tatăl meu, așa cum mi-l amintesc, acela care părea să aibă drept hobby doar uitatul la televizor și comentatul meciurilor de fotbal. Vreau să-mi fac timp acasă să verific toate cutiile și le închid la loc, iar Gerry, portarul, mă ajută să le duc la mașină. Totuși, înainte să le închid în portbagaj, ezit puțin, dar apoi iau cu mine punguța cu bile roșii.

Tata stă în camera de zi, bea o ceașcă cu ceai și se uită la *Bargain Hunt*. Urmărește emisiunea aceasta în fiecare zi; oamenii caută obiecte la târgul de vechituri, iar apoi încearcă să le scoată la licitație la prețuri cât mai mari. Poate că el a lăsat câteva indicii despre pasiunea lui în toți anii aceștia, doar că noi nu am observat. Mă gândesc la inventar și mă întreb dacă nu cumva ar trebui să mă întorc să-l iau. În timp ce-l privesc pe tata care se uită foarte atent la prețul acestor obiecte vechi, mă întreb dacă, de fapt, își amintește cu exactitate ce se află în cutiile acelea. Mă observă înainte ca eu să am timp să-mi duc ideea mai departe și,

astfel, mă duc la el, mă apropii de chipul lui zâmbitor. Mi se rupe inima să văd cât de fericit este să primească vizitatori, nu pentru că este singur, ci pentru că odinioară se enerva atât de tare pe ceilalți, cu excepția cazului în care voia să-i convingă să cumpere ceva de la el, iar acum nu se mai satură de tovărășia lor, fără să aștepte nimic în schimb.

— Bună dimineața!

— Ah, cărui fapt îi datorez această plăcere? mă întreabă el. Nu lucrezi azi?

— Eric mi-a dat liber azi, îi explic eu cu diplomație. Și m-a sunat Lea să-mi spună că este o urgență – că îi mobilizezi pe tovarășii din azil și încercați să evadați din nou de aici.

El râde, dar apoi se uită la mâinile mele și râsul îi îngheață pe buze. Țin în mână punguța cu bile roșii. O umbră i se așterne pe chip. Are o privire pe care n-am mai văzut-o niciodată. Și, imediat după aceea, privirea aceea dispare și el îmi zâmbește, revenind la starea de confuzie anterioară.

— Ce ai acolo?

Deschid căușul palmei și îi arăt bilele roșii din săculețul de tul.

El le fixează cu privirea. Aștept să-mi spună ceva, dar nu scoate niciun cuvânt. Abia clipește.

— Tată?

Nimic.

— Tată? îi ating ușurel brațul.

— Da? mă întreabă el, privindu-mă tulburat.

Deschid punguța și le rostogolesc în palma mea. În timp ce mișc bilele în palmă, ele scot clinchete când se lovesc unele de altele.

— Vrei să le ții și tu?

El le privește foarte concentrat, de parcă ar încerca să-și amintească ce este cu ele. Mi-ar plăcea să știu ce gânduri îi trec prin minte. Este prea mult? Este totul? Sau nimic? Cunosc acest sentiment. Urmăresc mimica lui încât să-mi dau seama dacă își amintește din nou. Dar nu sesizez nimic. Doar tulburare și enervare, probabil din cauză că nu-și amintește ceea ce-și dorește. Îmi îndes repede bilele în buzunar și schimb subiectul,

încercând să-mi ascund dezamăgirea.

Dar am zărit ceva. Ca un licărit de flacără. Ca mișcarea unei pene. O reflexie a soarelui pe apele mării. Ceva fugitiv care apoi a dispărut, dar care a fost acolo o secundă. Când a zărit bilele pentru prima dată, era un alt om, al cărui chip nu-l mai văzusem niciodată.

5
Jocul trecutului
La cules de prune

Am venit acasă de la școală, am febră, și este prima și singura zi de școală de la care am lipsit. Urăsc școala; aș fi preferat ca ziua de azi să fi fost în oricare altă zi din anul acesta. Oricare altă zi, doar nu asta. Ieri a fost înmormântarea – nu a fost una obișnuită, cu un preot, însă amicul lui Mattie este gropar și a aflat unde urmau să o îngroape pe surioara noastră, în același coșciug cu al unei bătrâne care tocmai murise la spital. Când am ajuns la cimitir, membrii familiei acelei bătrâne tocmai terminau slujba lor de înmormântare, deci noi a trebuit să așteptăm după ei. Mama era fericită că fetița ei era îngropată cu o bătrână și nu cu un bătrân sau vreun bărbat oarecare. Bătrâna fusese mamă și bunică. Mami a vorbit cu una dintre fiicele bătrânei care i-a spus că mama ei va avea grijă de bebeluș. Unchiul Joseph și tușica Sheila au rostit toate rugăciunile la slujba pe care am ținut-o. Mattie nu spune rugăciuni, nici nu cred că știe vreuna, iar mami nu putea să vorbească deloc.

Preotul a trecut înainte pe acasă pe la noi, încercând să o lămurească pe mama să nu meargă la cimitir ca să facă circ acolo. Mami a avut un schimb de replici dure cu el, iar Mattie i-a luat preotului sticla de brandy din mână și i-a spus să iasă naibii din casa lui. Hamish l-a ajutat pe Mattie să scape de el, iar acela a fost singurul moment în care i-am văzut pe cei doi unindu-și forțele. Am observat cum se uitau toți la mami în timp ce înaintam pe stradă spre cimitir, toți purtând doliu. Se uitau la ea de parcă ar fi fost nebună, de parcă surioara noastră n-ar fi fost cu adevărat un bebeluș, doar pentru că nu a tras aer în piept atunci când s-a născut.

Chiar dacă n-ar fi trebuit, moașa tot a lăsat-o pe mami să-și țină bebelușul în brațe după naștere. L-a ținut o oră, apoi, când moașa a început să se enerveze puțin și a încercat să i-l ia din brațe, Hamish a intervenit. Mattie nu a fost acolo și, prin

urmare, Hamish i-a luat locul, a luat bebelușul din brațele lui mami și l-a adus jos. A sărutat copilul pe frunte, apoi l-a dat înapoi moașei, care a plecat cu el și ni l-a luat pentru totdeauna.

— A fost vie înăuntrul meu, am auzit-o pe mami zicându-i preotului, dar nu cred că lui i-a plăcut treaba asta. Mi s-a părut că era puțin dezgustat de ideea că ceva a trăit în pântecul ei. Dar ea tot a procedat cum a vrut și a ținut propria slujbă la cimitir; afară era frig, cerul era plumburiu și a plouat neîncetat. Mi s-au udat mai întâi pantofii, apoi șosetele, iar picioarele mi-au amorțit. Am strănutat toată ziua, n-am putut respira pe nas toată noaptea, băieții mă tot înghionteau să nu mai sforăi și astfel am petrecut noaptea aceea, când cu febră, când cu frisoane, tremuram de la transpirație, îmi era frig când transpiram, și mă simțeam febril când îmi era frig. Am avut niște vise nebunești: tati și Mattie se certau, iar părintele Murphy țipa la mine despre bebeluși morți, mă bătea și frații mei îmi furau bilele de sticlă. Mami era îmbrăcată în negru și urla de durere. Dar această parte a fost reală.

Chiar dacă simt că îmi ia foc pielea și că totul în jurul meu se învârte, nu o strig pe mami. Stau în pat, zvârcolindu-mă, uneori plângând pentru că sunt atât de confuz și îmi simt pielea iritată. În dimineața asta, mami mi-a adus un ou fiert și mi-a pus o compresă rece pe frunte. S-a așezat lângă mine, îmbrăcată în negru, având în continuare o burtă mare, de parcă ar fi avut un copil în ea, și privind în gol fără să-mi spună nimic. Este ca atunci când a murit tati, dar acum e diferit: când tati a murit, a fost furioasă, de data asta este tristă.

De obicei, mami robotește încontinuu. Întotdeauna face curat, spală scutecele lui Bobby, spală prin casă, scutură cearșafuri și covoare, gătește, pregătește mâncare. Nu se oprește niciodată, întotdeauna mișună prin casă, noi mereu îi stăm în cale și ea ne dă la o parte cu piciorul, împingându-ne de colo-colo, de parcă ar încerca să-și croiască drum pe un câmp plin cu ierburi înalte. Din când în când, se oprește ca să-și îndrepte spatele și să icnească de durere, după care își reia imediat munca. Însă astăzi, casa este cufundată în tăcere și nu sunt obișnuit cu asta. De obicei, răsună mereu strigăte, certuri, râsete, pălăvrăgeală;

chiar și noaptea când plânge vreun copil și mami îi cântă să-l aline sau Mattie se izbește de lucruri când vine acasă beat și înjură. Acum surprind cu urechea niște zgomote nemaiauzite, precum scârțâituri și pârâitul țevilor, dar mami nu scoate niciun sunet. Asta mă îngrijorează.

Mă dau jos din pat, îmi tremură picioarele și mă simt slăbit, de parcă n-aș mai fi mers niciodată în picioare, și mă țin strâns de balustradă când cobor treptele ale căror scânduri scârțâie sub tălpile mele goale. Intru în sufragerie, care este lipită de bucătăria micuță, de la capătul casei – de parcă ar fi uitat să o proiecteze de la bun început și ar fi adăugat-o ulterior –, dar ea nu este acolo. Nu este în bucătărie, nici în grădină, nici în sufragerie. Sunt pe punctul să plec, când, dintr-odată, o zăresc îmbrăcată în negru, șezând într-un fotoliu din colțul camerei de zi în care, de obicei, șade Mattie; stă nemișcată, încât e cât pe ce să nu o văd. Se uită în gol, are ochii roșii de parcă nu s-ar fi oprit din plâns de ieri. N-am văzut-o niciodată așa. Nu-mi amintesc ca înainte să mai fi fost doar noi doi singuri. Niciodată n-am avut-o pe mami doar pentru mine. Când mă gândesc la asta, devin neliniștit: ce să-i spun lui mami când nu este nimeni în jur, când nu mă aude, nu mă vede, nu reacționează, nu mă tachinează nimeni și nu mă pot împăuna în fața nimănui și nici nu am pe cine să impresionez? Ce să-i spun lui mami când nu mă folosesc de ea ca să scap de altcineva, când nu părăsc pe cineva din casă sau cum îmi voi da seama, în funcție de reacțiile celorlalți, că ceea ce îi spun este greșit sau corect?

Sunt pe punctul de a părăsi camera, când îmi vine o idee, ceva ce aș putea să o întreb doar când suntem noi doi, fără nimeni prin preajmă.

— Bună, îi spun.

Ea se uită la mine, surprinsă, de parcă ar fi speriat-o ceva, apoi îmi zâmbește.

— Bună, iubitule! Te mai doare capul? Îți mai trebuie apă?

— Nu, mulțumesc.

Îmi zâmbește.

— Vreau să te întreb ceva, dacă nu te superi.

Mă cheamă la ea, iar eu mă apropii, mișcându-mi nervos

degetele.

— Ce anume vrei să mă întrebi? mă întreabă cu blândețe.

— Tu crezi că… crezi că ea este cu tati acum?

Cuvintele mele o iau prin surprindere. Ochii i se umplu de lacrimi și se străduiește să vorbească. Cred că dacă ceilalți ar fi fost acasă, n-aș mai fi întrebat așa o prostie. Am supărat-o cu întrebarea mea, iar Martie ne-a interzis ferm să facem asta. Trebuie să ies de aici înainte ca ea să strige sau, mai rău, să plângă.

— Știu că el nu este tatăl ei, dar el te-a iubit pe tine, și tu ești mămica ei. Iar el iubea copiii. Nu-mi amintesc prea multe despre el, dar un lucru îmi amintesc foarte limpede. Ochii lui verzi și că se juca mereu cu noi. Ne fugărea. Ne hârjoneam cu el. Îmi amintesc cum râdea. Era slab, dar avea mâini imense. Unii tați nu fac niciodată asta, deci eu știu sigur că ne-a iubit. Eu cred că ea este în rai și că el are grijă de ea, așa că nu cred că ar trebui să-ți faci griji pentru ea.

— Oh, Fergus, scumpule, spune mami, și-și deschide brațele, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Haide la mine.

Mă cuibăresc în brațele ei și mami mă strânge atât de tare la piept, încât aproape îmi pierd respirația, dar mi-e teamă să zic ceva. Mă leagănă, spunându-mi: „Băiatul meu, băiatul meu” ca pe o litanie, iar eu am senzația că am spus ceea ce trebuia, la urma urmelor.

Când se desprinde din îmbrățișare îi spun:

— Pot să te mai întreb ceva?

Ea încuviințează.

— De ce i-ai dat numele Victoria?

Fața i se crispează iar de durere, dar își adună forțele și chiar reușește să zâmbească.

— N-am spus nimănui motivul.

— Ah, îmi pare rău.

— Nu-i bai, dragule, doar că nu m-a întrebat nimeni. Vino să-ți povestesc, zice ea și chiar dacă sunt prea mare, mă așez în poala ei, pe jumătate pe fotoliu, pe jumătate stând pe ea. Am simțit altfel sarcina cu ea. Burta mea a fost diferită. I-am spus lui Mattie: „Mă simt ca o prună”, iar el mi-a răspuns: „Atunci

Prună o s-o numim.”

— Prună! râd eu.

Mami dă din cap aprobator și își șterge lacrimile.

— Asta mi-a amintit de casa bunicii mele. Noi obișnuiam să mergem în vizită la ea: eu, Sheila și Paddy. Avea în grădină meri, peri, mure, dar și doi pruni. Iubeam acei doi pruni pentru că doar despre ei vorbea bunica, cred că doar la ei se gândea – refuza să-i lase pe acei doi pomi să o învingă.

Mami râde încetișor, și chiar dacă nu înțeleg poanta, râd și eu.

— Cred că i s-a părut ceva exotic, faptul că în grădină creșteau pruni o făcea și pe ea să pară exotică, în condițiile în care, de fapt, ea era simplă, cât se poate de modestă, la fel ca noi toți. Făcea plăcinte cu prune și mie îmi plăcea să le coc împreună cu ea. Noi stăteam cu ea în fiecare an de ziua mea, deci în fiecare an, prăjitura de ziua mea era plăcinta cu prune.

— Mmm, spun eu lingându-mă pe buze. Niciodată n-am mâncat plăcintă cu prune.

— Nu, spune ea surprinsă. Niciodată n-am făcut plăcintă din aceasta pentru tine. Bunica creștea prune din soiul Opal, dar nu prea era o recoltă stabilă pentru că botgroșii ciuguleau mugurii în timpul iernii. Obișnuiau să curețe complet crengile de muguri și Nana își ieșea din minți, alerga prin grădină alungând păsările ca pe muște, cu ștergarul. Uneori, ne punea să stăm de șase lângă copac toată ziulica doar ca să speriem botgroșii; eu, Sheila și Paddy ne foiam pe acolo de parcă am fi fost niște sperietori de ciori.

Râd când mi-i imaginez.

— Bunica le acorda prunilor Opal mai multă atenție pentru că aveau un gust mai bun, creșteau fructele mai mari, erau aproape duble în comparație cu fructele altor pruni, dar prunul Opal o enerva mai tare și nu făcea rod în fiecare an. Prunul meu preferat era celălalt, Victoria. Acela era mai mic, dar întotdeauna făcea mai multe fructe, iar botgroșii nu prea se apropiau de el. Pentru mine, acelea erau fructele cele mai dulci…

Zâmbetul i se șterge de pe chip și se uită în altă parte.

— Ei, bine.

— Știu eu un joc cu bile de sticlă numit *La cules de prune,* îi spun eu.

— Serios? mă întreabă ea. Dar oare nu ai tu un joc pentru orice situație? Ea mă atinge încetișor cu degetul pe unde mă gâdil și eu râd.

— Vrei să te joci?

— De ce nu? spune ea surprinsă de propria-i reacție.

Sunt atât de șocat încât urc pe scări mai repede decât am făcut-o vreodată ca să aduc bilele. Când ajung la parter, ea stă tot în fotoliu, în reverie. Pregătesc jocul, explicându-i regulile.

Nu am voie să desenez pe podea, așa că folosesc un șiret de pantof ca să marchez conturul terenului și așez un șir de bile, cu spațiu de două bile între ele. Folosesc o coardă de sărit ca să marchez linia în partea cealaltă a încăperii. Ideea este să stai în picioare, dincolo de linia aceea și să țintești piesele din cerc.

— Deci acestea sunt prunele, îi spun eu, arătându-i linia de piese, și sunt entuziasmat că este atentă la mine, că este doar a mea, că mă ascultă povestind despre bile, că probabil se va juca cu mine și că nimeni nu îi poate abate atenția de la mine. Toată durerea și suferința cauzate de febră mi-au dispărut datorită acestei distracții și sper că jocul are același efect și asupra ei.

— Trebuie să țintești cu bila înspre prune și dacă nimerești vreuna dintre ele, o poți păstra.

Ea râde.

— Este așa de prostesc jocul, Fergus! Dar intră și ea în joc, se distrează, strigă de supărare când ratează și ovaționează când câștigă. Nu am văzut-o niciodată pe mama să se joace așa, nici să lovească cu pumnul în aer în semn de victorie atunci când câștigă. Din toată viața mea, acelea sunt cele mai frumoase clipe petrecute cu ea. Ne jucăm până când toate prunele sunt culese și este singura dată când sper să ratez deoarece nu vreau ca jocul să se sfârșească. Când auzim voci la ușă, strigătele și înjurăturile fraților mei care se întorc de la școală, mă grăbesc să adun bilele de pe jos.

— Înapoi în pat cu tine! Îmi ciufulește părul și se întoarce în bucătărie.

Nu le suflu o vorbă celorlalți despre ce am vorbit cu mami și nici nu le spun că ne-am jucat cu bilele de sticlă. Vreau să rămână secretul nostru.

Iar în săptămâna în care mami nu mai poartă doliu și ne gătește plăcintă cu prune la desert, nu spun nimănui de ce. Un lucru pe care l-am învățat despre ce înseamnă să port cu mine bilele în buzunar, pentru orice eventualitate, dacă părintele Murphy m-ar fereca într-o încăpere întunecată, și din escapadele mele cu Hamish, în care mă prefăceam față de ceilalți copii că niciodată n-am mai jucat acel joc, a fost acela că tăinuirea secretelor mă face să mă simt puternic.

6
Reguli la piscină
Nu plonjați în apă

Dimineața a trecut deja și eu m-am întors acasă, stivuiesc cutiile tatei în mijlocul camerei de zi și le pun deoparte pe cele două pe care le cunosc deja, cutiile cu obiecte cu valoare sentimentală sau importante pe care vrem să le păstrăm. Pe acelea le dau la o parte ca să le fac loc celorlalte trei care îmi sunt necunoscute. Sunt uluită. Am împachetat cu mama tot ce era în apartament, dar nu am împachetat și aceste trei cutii. Îmi fac o cană proaspătă cu ceai și încep să golesc aceeași cutie pe care o deschisesem și mai devreme, din dorința de a relua de unde am rămas. Să am timp pentru mine este un sentiment ciudat. Încet și cu grijă, încep să trec prin inventarul făcut de tata.

Bile de tip Latticino, bile care au în miez spirale, piese care au în interior panglici colorate, spiralate, de tipul Joseph coat. Le scot din cutie și le înșir lângă casetele lor, în timp ce stau ghemuită pe jos precum vreunul dintre fiii mei care se joacă cu mașinuțele. Îmi apropii fața de ele, examinez interiorul fiecărei bile, încercând să le compar și să observ diferențele. Mă minunez de culori și de detalii; unele parcă au vălătuci în ele, altele sunt limpezi, în unele ți se pare că a pătruns un curcubeu, în timp ce altele au minitornade înghețate în timp. Unele au doar o culoare de fond și nimic altceva. În ciuda faptului că sunt grupate la un loc, sub aceste denumiri neinteligibile pentru mine, și pe care nu le pot deosebi unele de altele oricât m-aș strădui. Absolut fiecare bilă este unică și trebuie să fiu atentă să nu le amestec.

Descrierea fiecărei piese îmi năucește mintea atât de tare, încât încerc să identific care dintre bilele cu o spirală în mijloc sunt de culoarea agrișei, a caramelei sau a cremei de zahăr ars. Care este „mingea de plajă”, o bilă de culoarea mentei, și care este cea cu irizații de mică. Dar nu mă îndoiesc că tata știa, le

știa pe toate. Mica, bilele „slag”[14], bilele monocrome și translucide numite „clearies”, unele atât de complexe încât ai senzația că găzduiesc galaxii întregi, altele dintr-o singură culoare mată. Întunecate, luminoase, vaporoase și hipnotice, el le are pe toate în colecție.

Și apoi dau peste o cutie care mă face să râd. Tata, care a urât animalele și care mi-a refuzat toate rugămințile de a-mi cumpăra un animal de companie, deține o colecție întreagă denumită „Sulfide”. Sunt bile transparente cu figurine mici înăuntru, de parcă și-ar fi alcătuit propria fermă cu micile lui bile. Căței, pisici, veverițe și păsări. Are chiar și una cu un elefant. Cea care îmi atrage atenția cel mai tare este o bilă limpede cu un înger înăuntru. Pe aceasta o țin mai mult timp în mână și o cercetez, îmi îndrept spatele, încercând să înțeleg ce descoperire am făcut, întrebându-mă când și în ce parte a vieții lui a colecționat toate acestea. Când am părăsit casa lui, oare s-a uitat la noi cum plecam cu mașina, iar apoi a dispărut la „ferma lui de animale”? Le-a îngrijit în lumea lui. Oare asta s-a petrecut înainte să mă nasc? Sau a fost după ce el și mama au divorțat, umplându-și singurătatea cu ajutorul unui nou hobby?

Este și o cutiuță goală, o cutie cu antetul firmei Akro Agate Company, mai exact, pe care tata a estimat-o la un preț fabulos între patru sute și șapte sute de dolari. Există inclusiv o sticlă înăuntru cu o bilă, denumită Sticla Codd, în valoare de două mii o sută de dolari. De parcă nu a colecționat doar bile, ci și cutiuțele de prezentare, în speranța că avea să găsească și piesele lipsă din puzzle, odată cu trecerea anilor. M-a cuprins un val de tristețe, știind că asta nu se va mai întâmpla acum, iar aceste bile au zăcut în cutii vreme de un an, fiindcă el nu a putut să le ceară pentru că a uitat unde le-a pus.

Le înșirui pe toate, le urmăresc cum se rostogolesc, iar amestecul culorilor seamănă cu un caleidoscop. Și apoi, după ce fiecare părticică din covorul meu este acoperită, mă ridic în picioare, îmi întind spatele până pocnește. Nu știu ce altceva să fac, dar nu vreau să le pun înapoi. Mi se par atât de frumoase aliniate pe podea, precum o armată de bombonele.

Iau inventarul și încerc încă o dată să le identific de una

singură, îmi creez astfel propriul joc de bile, și observ că nu toate bilele sunt trecute pe listă.

Verific cutia din nou, este goală, exceptând câteva punguțe de voal și câteva cutii care sunt de colecție ele însele, chiar dacă nu există bile înăuntru. Desfac capacul ultimei cutii și mă uit înăuntru, dar acolo nu sunt decât niște ziare vechi și broșuri, nici vorbă de vreo altă peșteră cu comori ca în basmul cu Aladin, așa cum fuseseră primele două cutii.

După o verificare temeinică, pe care o repet de încă două ori, pot să confirm că lipsesc două obiecte din inventar. O cutie turcoaz, cu etichetă autocolantă galbenă, rotundă, și una care este descrisă drept o cutie creată de Akro Agate Company, aproximativ în anul 1930, cutia originală de mostre, pe care vânzătorii o luau cu ei când vindeau și făceau prezentări. Tata a evaluat-o undeva între șapte mii cinci sute și douăsprezece mii cinci sute de dolari. A doua este denumită „Cele mai bune Luni din lume”[15]. Este o cutie originală semnată Christensen Agate Company, care avea înăuntru douăzeci și cinci de bile, estimate la un preț între patru mii și șapte mii de dolari. Cele mai valoroase piese ale lui au dispărut.

Stau în tăcere, uluită, până când îmi dau seama că îmi țin respirația și că trebuie să expir.

Tata ar fi putut să le vândă. El s-a străduit să le evalueze pe fiecare, deci ar fi avut sens să le vândă, inclusiv pe cele mai scumpe dintre ele. Avea dificultăți financiare, se știe asta; probabil că a trebuit să-și vândă cele mai iubite bile ca să se descurce. Dar nu prea pare posibil. Totul a fost atât de meticulos documentat și catalogat, încât cred că ar fi notat undeva vânzarea lor, și probabil ar fi inclus și chitanța aici. Cele două colecții care lipsesc sunt notate în inventar cu litere sigure și îndrăznețe, la fel de valoroase ca toate celelalte piese din colecție, care sunt înșirate pe jos.

Inițial, sunt răscolită. Apoi încep să mă enervez că mama nu mi-a spus niciodată despre colecția lui și că obiectele pe care el le-a prețuit atât de mult au fost împachetate și date uitării. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pe tata cu bilele de sticlă, dar asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat. Știu că avea secretele sale.

Îmi aduc aminte cum era bărbatul de dinainte de atacul cerebral și îl văd îmbrăcat în costume închise la culoare, cu dungulițe foarte discrete, învăluit în fum de țigară. Vorbește despre piața de capital și economie, despre creșterea sau scăderea prețului acțiunilor, despre știri din fotbal care se dau mereu la radio sau la televizor și, în ultima perioadă, despre mașini. Nicio amintire din cumulul meu de amintiri nu este despre bilele de sticlă și mă străduiesc să asociez colecția – această pasiune minuțios hrănită – cu bărbatul pe care mi-l amintesc din perioada în care creșteam.

Îmi vine o nouă idee. Mă întreb dacă acestea chiar sunt bilele tatălui meu. Poate că le-a moștenit. Tatăl lui a murit când el era mic și a avut un tată vitreg, Mattie. Dar din câte știu acesta nu prea părea pasionat de jocul de bile și nici nu cred că ar fi putut să le catalogheze astfel. Poate că au aparținut tatălui său ori unchiului Joseph, iar tata și-a dedicat timp ca să le evalueze și să le catalogheze. De un singur lucru sunt singură: inventarul a fost scris de el; restul detaliilor rămân un mister.

Există cineva care m-ar putea ajuta. Îmi întind picioarele și mă lungesc după telefon ca să o sun pe mama.

— N-am știut că tata are o colecție de bile de sticlă, îi spun de îndată, încercând să ascund tonul acuzator.

Tăcere.

— Poftim?

— De ce nu am știut despre asta?

Ea râde încetișor.

— Acum are o colecție de bile de sticlă? Ce drăguț! Ce pot să zic? Dacă îl face fericit, Sabrina…

— Nu înțelegi. Nu le colecționează acum. Le-am găsit în cutiile pe care tu le-ai expediat la spital azi. Tonul meu este acuzator.

— Ah, oftează ea din greu.

— Am căzut de acord ca tu să le păstrezi pentru el. De ce le-ai trimis la spital?

Deși nu am recunoscut bilele, totuși cunosc conținutul celorlalte cutii în care sunt obiecte împachetate din apartamentul tatălui meu, de dinainte de a-l scoate la vânzare.

Încă mă simt vinovată că a trebuit să facem asta, dar am fost nevoiți să strângem cât mai mulți bani pentru recuperarea lui medicală. Am încercat să-i păstrăm toate amintirile dragi, cum ar fi tricoul lui norocos de fotbal, fotografiile și suvenirele, pe care le-am depozitat în debaraua din curte, singurul spațiu care mai era liber. Nu am avut loc pentru restul, luat de mama.

— Sabrina, chiar am *intenționat* să țin cutiile lui, dar apoi Mickey Flanagan s-a oferit să le păstreze, deci i-am trimis lui totul.

— Mickey Flanagan, avocatul, a luat lucrurile tatălui meu? întreb eu contrariată.

— Nu-i tocmai un străin pentru noi. Ne este oarecum prieten. A fost avocatul lui Fergus ani de zile. Tot el s-a ocupat și de divorțul nostru. Știi, el l-a presat pe Fergus să obțin custodia unică. Aveai cincisprezece ani – ce s-ar fi făcut Fergus cu tine la cincisprezece ani? Să nu mai punem la socoteală faptul că tu nu voiai atunci să locuiești nici cu *mine!* Abia puteai să trăiești cu *tine însăți.* Oricum, Mickey s-a ocupat de asigurare și de facturile de spitalizare și a spus că va depozita la el lucrurile lui Fergus, întrucât deține foarte mult spațiu.

Simt cum starea de nervozitate începe să clocotească în mine.

— Dacă aș fi știut că acest avocat îi va lua lucrurile personale, le-aș fi luat eu, mamă.

— Știu. Dar ai spus că nu mai ai spațiu pentru nimic altceva.

Chiar nu am spațiu în casă. De abia îmi găsesc loc unde să-mi pun pantofii. Aidan glumește și spune că trebuie să iasă din casă pentru a-și limpezi gândurile.

— Deci de ce a expediat Mickey aceste cutii la spital în dimineața asta?

— Pentru că voia să scape de ele și eu i-am spus că acolo ar trebui să le trimită. Nu am vrut să te împovărez cu ele. Este o poveste într-adevăr tristă: fiul lui a pierdut casa, iar el, împreună cu soția și copiii, trebuie să se mute la Mickey și la soția lui acasă. Acum își transportă tot mobilierul care urmează să fie depozitat în garajul lui Mickey, iar acesta din urmă a spus că nu mai poate să-i țină cutiile. Este de înțeles, nu? Deci i-am spus să le trimită la spital. Sunt lucrurile lui Fergus. Poate să

decidă ce să facă cu ele. Este perfect capabil de asta, știi prea bine. Eu m-am gândit că îi va face plăcere, adaugă ea pe un ton blând, deoarece sunt sigură că a detectat nervozitatea din tonul vocii mele. Poate că îl va ajuta să-și reamintească acele vremuri, când se va întoarce pe firul amintirilor.

Atunci îmi dau seama că-mi țin respirația. Expir.

— Ai discutat despre această incursiune pe firul amintirilor cu medicii lui?

— Ah, spune ea dintr-odată. Nu, nu am discutat cu ei… oh, Doamne! Este în regulă tatăl tău, draga mea?

Simt o îngrijorare sinceră în vocea ei.

— Da. Am ajuns eu la cutii înaintea lui.

— Îmi pare rău, dar nu m-am gândit niciodată la asta. Sabrina, nu ți-am spus nimic despre ele pentru că ai fi insistat să le ții la tine și ți-ai fi încărcat casa cu calabalâcuri inutile și nu este nevoie să te încarci cu mai mult decât e necesar. Ai și tu destule pe cap.

Și asta este adevărat.

Nu o condamn că a vrut să se descotorosească de lucrurile tatălui meu, el nu mai este în grija ei, a încetat să fie în urmă cu șaptesprezece ani. Și cred că a făcut-o pentru binele meu, ca să nu mă copleșească prea tare.

— Deci știai că avea o colecție de bile de sticlă? o întreb iar.

— Vai, omul ăsta! Acum detectez în tonul ei dispreț pentru Fergus, omul care a fost odinioară. Fostul Fergus. Fergus cel vechi. Le-ai găsit printre alte colecții fără rost, sunt convinsă. Sinceră să fiu, omul acesta a fost un colecționar compulsiv de obiecte. Îți amintești cât de plin a fost containerul acela metalic când am vândut apartamentul? Obișnuia să adune acele pliculețe cu muștar, ketchup și maioneză în fiecare zi, de la fiecare masă pe care o servea în oraș. A trebuit să-i spun să înceteze. Cred că era dependent de asta. Știi, se spune despre cei care adună tot felul de lucruri că au probleme emoționale. Și că se agață de acele lucruri pentru că le este teamă să se detașeze.

O las să vorbească în continuare și nouăzeci la sută din ceea ce îmi spune îmi trece pe lângă urechi, inclusiv obiceiul ei de a vorbi despre tata la timpul trecut, de parcă ar fi murit. Pentru

ea, omul pe care l-a cunoscut este mort. Ei chiar îi place bărbatul acesta pe care îl vizitează la spital o dată la două săptămâni.

— Odată ne-am certat din pricina unei bile, îmi spune ea pe un ton cătrănit.

Eu cred că ei doi s-au certat pe absolut orice temă, cel puțin o dată în viața lor.

— Cum s-a ajuns la asta?

— Nu-mi amintesc, spune ea mult prea repede.

— Dar nu ai știut deloc despre colecția lui?

— Cum să fi știut despre ea?

— Pentru că erai căsătorită cu el și pentru că nu le-am împachetat eu, deci asta înseamnă că tu te-ai ocupat de asta.

— Of, te rog, nu pot eu să fiu considerată responsabilă pentru tot ce a făcut el de când ne-am despărțit și nici pentru ce s-a întâmplat în timpul căsniciei, dacă e să fim sinceri, răbufnește ea.

Sunt uluită de reacția ei.

— Câteva dintre obiecte lipsesc, îi spun, uitându-mă la toate piesele înșirate pe podea. Cu cât mă gândesc mai mult la asta și aflând că au fost în posesia avocatului său, cu atât sunt mai suspicioasă. Nu vreau să sugerez că Mickey Flanagan *le-a furat,* vreau să spun că poate tata le-a pierdut.

— Ce lipsește? mă întreabă ea vădit îngrijorată. Bărbatul cu care a fost căsătorită a fost un imbecil, dar bărbatul drăguț de la centrul de îngrijire nu trebuie să fie nedreptățit.

— O parte din colecția lui de bile de sticlă.

— Și-a pierdut mințile[16]? spune mama și râde. Eu nu râd. Apoi, într-un final, se oprește din râs. Ei bine, nu cred că tatăl tău a avut vreodată de-a face cu bilele de sticlă, draga mea. Poate că este o greșeală, poate că nu sunt ale tatălui tău sau poate că Mickey a expediat cutiile greșite. Vrei să-l sun pe Mickey?

— Nu, îi răspund eu nedumerită. Privesc în podea și văd cu ochii minții paginile pline cu scrisul de mână al tatălui meu, catalogând piesele, dar mama totuși pare că nu știe absolut nimic despre ele.

— Bilele sunt cu siguranță ale lui și îi lipsesc piese valoroase.

— Conform estimărilor făcute de el, bănuiesc.

— Nu știu cine le-a estimat valoarea, dar există certificate care atestă autenticitatea lor. Certificatele pentru bilele care lipsesc nu sunt aici. Inventarul zice că unul dintre obiecte valorează până la douăsprezece mii de dolari.

— Poftim? tresare mama. Douăsprezece mii de dolari niște bile!?

— O cutie cu bile, spun eu zâmbind.

— Păi, nu e de mirare că a rămas falit. Acestea nu s-au numărat printre bunurile care au intrat la partaj.

— Poate că nu le avea atunci, spun eu domol.

Mama vorbește de parcă eu n-aș fi rostit o vorbă, toate teoriile conspirației se învălmășesc în mintea ei, dar mai este o întrebare pe care ea nu a reușit să mi-o adreseze. Eu nu am ambalat bilele și ea nu știa despre existența lor, dar, cumva, ele și-au găsit locul printre obiectele tatălui meu.

Iau de la mama detaliile de contact de la biroul lui Mickey, apoi închid telefonul.

Colecția de bile umple întreaga cameră. Sunt frumoase și sclipesc pe covor asemenea unui cer înstelat.

Casa este liniștită, dar acum mi se învârte capul. Iau prima colecție de bile de pe listă. Piesele roșietice pe care i le-am arătat tatălui meu și care au fost poreclite „aliații".

Încep să le lustruiesc, de parcă mi-aș cere iertare că nu am știut de mai mult timp de existența lor.

Am un talent aparte de a reține lucrurile pe care oamenii le uită de obicei, și acum știu ceva important despre tata, ceva ce el a ținut secret, ceva ce el a uitat. Lucrurile pe care vrem să le uităm, cele pe care nu le putem uita, cele pe care am uitat că le-am uitat până în clipa în care ni le reamintim. Există o nouă categorie. Noi toți avem unele amintiri pe care nu vrem să le uităm niciodată. Cu toții avem nevoie, pentru orice eventualitate, de o persoană care să și le amintească.

7
Jocul trecutului
Prinde vulpea în capcană

Se presupunea că trebuia să stau cu ochii pe Bobby. Fix asta mi-a spus mama când a ieșit din casă, pe tonul ei amenințător obișnuit:

— Să stai cu ochii pe el, auzi? Să. Nu-ți. Iei. Ochii. De. La. El!

A rostit fiecare cuvânt acompaniindu-l de o împunsătură cu degetul ei uscățiv și crăpat în coșul pieptului meu.

I-am promis. Și am vorbit serios. Când te privește în felul acela, chiar îți iei foarte în serios vorbele pe care le rostești.

Dar apoi ceva mi-a distras atenția.

Dintr-un motiv oarecare, mama mi l-a încredințat mie pe Bobby. Poate că gestul ei avea legătură cu mica noastră discuție despre Victoria, când ceilalți frați ai mei erau încă la școală, iar noi am ajuns să ne jucăm împreună cu bilele. Cred că ea s-a comportat diferit cu mine de atunci încoace. Poate că nu, poate că totul este doar în mintea mea, poate că totul este diferit pentru mine. Înainte nu o mai văzusem niciodată jucându-se astfel; poate puțin cu bebelușii, dar niciodată stând pe jos, așa cum s-a jucat cu mine. Și-a ridicat poalele rochiei și a stat cu genunchii pe covor. Cred că și Hamish a observat asta. Hamish observă totul și probabil că schimbarea aceasta mă face să cresc în ochii lui – mama mă însărcinează cu anumite lucruri și nu prea mă lovește peste cap așa de des ca în trecut. Sau poate că se comportă așa cum mine deoarece încă jelește. Am învățat despre suferință de la un preot. E posibil ca și eu să fi suferit după ce a murit tati, dar nu-mi amintesc. Cred că jelitul este o trăsătură a adulților.

Acum, mama urăște preoții. Din cauza a ceea ce i-a spus preotul când a murit Victoria, după ce Mattie și Hamish l-au dat afară din casă. Cu toate acestea, ea continuă să meargă la slujba de duminică, deoarece crede că este un păcat să nu meargă. Ne târăște după ea la biserica de pe strada Gardiner în fiecare

duminică, la slujba de la ora zece, îmbrăcați în cele mai bune haine. Când îmi aranjează părul să stea lins, rămâne întotdeauna mirosul salivei pe fruntea mea. Duminica dimineața miroase a salivă și a tămâie. Întotdeauna stăm pe rândul al treilea, majoritatea familiilor își păstrează locul în biserică. Mama susține că slujba este singurul moment în care poate să stea liniștită, când noi toți tăcem naibii din gură. Până și Mattie merge, duhnind a ceea ce a băut în seara precedentă și foindu-se pe scaun de parcă ar fi în continuare supărat. Noi întotdeauna facem liniște în timpul slujbei, pentru că prima mea amintire este cu mama care a arătat cu degetul înspre Isus țintuit pe cruce, cu sângele șiroindu-i pe frunte și cu unghiile care îi ieșeau în afară, și ne-a avertizat: „Dacă scoate un cuvânt careva aici și mă face de rușine, asta voi face cu el!" Eu am crezut-o. Noi toți am crezut-o. Până și Bobby stă cuminte. Își ține biberonul în mâini în timp ce preotul turuie mai departe, cu vocea răsunând sub tavanul enorm, uitându-se la toate picturile de pe pereți care înfățișează un om aproape gol, torturat în paisprezece moduri diferite, și știe că aici nu-i locul în care să-ți faci de cap.

Mama este la școală cu Angus. Fratele meu a intrat în ceva belele pentru că a fost prins în timp ce mânca toate napolitanele pregătite pentru împărtășanie pe care, ca băiat de altar, ar fi trebuit să le încuie în dulap după slujbă. A mâncat o pungă întreagă de foi din acelea, trei sute cincizeci mai exact. Când a fost întrebat ce are de spus în apărarea sa, el a spus că a cerut ceva de băut pentru că avea o duzină de bucățele de napolitană lipite de cerul gurii.

— Aveam gura uscată ca toiagul unei călugărițe, mi-a șoptit el noaptea târziu, când stăteam cu toții în pat și era cât pe ce să facem pe noi de râs. Și apoi, când aproape am adormit și s-au domolit și chicotelile, în sfârșit, Hamish mi-a spus încetișor.

— Știi, Angus nu a mâncat din trupul lui Cristos, i-a mâncat corpul în întregime.

Și asta ne-a făcut să râdem din nou ca apucații, făcându-l pe Mattie să ne bată în perete ca să tăcem din gură.

Lui Angus îi place foarte mult să fie băiat de altar; este plătit

pentru asta, primește chiar ceva în plus pentru înmormântări, iar când este la școală, preotul trece pe la geamul lui și îi arată un semn cu degetul mare în sus sau în jos, ca să-i dea de știre că este necesară prezența lui în weekendul respectiv. Dacă îi arată degetul mare în sus, atunci este vorba despre o înmormântare și urmează să primească mai mulți bani, iar dacă este o nuntă, atunci primește mai puțin. Nimeni na vrea un băiat de altar la nunți.

Duncan este la măcelăria lui Mattie, jumulește de pene niște pui și niște curcani, drept pedeapsă că a copiat la examenul de la școală. El susține că vrea să abandoneze școala exact ca Hamish, ceea ce nu prea are sens în mintea mea, deoarece eu eram convins că isteții se descurcă mai bine la școală, iar prostovanii ar trebui să renunțe la ea.

Tommy joacă fotbal și este deci rândul meu să am grijă de Bobby. Doar că eu nu l-am supravegheat. Nici Dumnezeu n-ar putea să stea cu ochii pe Bobby în permanență, pentru că este ca vijelia, nu stă locului niciodată.

În timp ce se joacă pe podea cu trenulețul lui, scot noul joc *Prinde vulpea în capcană*, pe care l-am primit de ziua mea, la unsprezece ani. Este produs de compania Cairo Novelty Company și ogarii sunt negri cu spirale albe, iar vulpea este o bilă opacă. Nu-l observ pe Bobby când înșfacă vulpea, dar cu coada ochiului îmi dau seama că stă dintr-odată nemișcat. Mă urmărește cu privirea. Mă uit la el și-i observ bila opacă în mânuță, îndreptându-se spre gură. Face gestul acesta în timp ce îmi aruncă privirea aceea ștrengărească, cu sclipiri malițioase, de parcă ar fi dispus să facă orice, doar să scape de mine, inclusiv să moară.

— Bobby, nu! strig eu la el.

El zâmbește, bucurându-se de reacția mea. Își duce bila mai aproape de gură.

— Nu! mă arunc asupra lui și el fuge, este cel mai rapid pici cu două picioare pe care-l știu. Este dolofan, fără mușchi și aleargă cu o sută de kilometri pe oră, face slalom printre scaune, se duce de-a bușilea pe sub ele și se aruncă pe burtă. În cele din urmă, îl încolțesc și mă opresc. Are bila în dreptul gurii.

Râde vesel.

— Bobby, ascultă-mă, îi spun eu încercând să-mi recapăt suflul. Dacă-ți pui aia în gură, o să te îneci și o să mori, înțelegi? Bobby dispare. Bobby. Este. Mort.

El chicotește din nou, încântat de spaima mea și de puterea pe care o are acum asupra mea.

— Bobby… îi spun eu pe un ton amenințător, și mă apropii încet de el, pregătit să sar la el dintr-o clipă într-alta. Dă-mi, te rog, piesa…

El o bagă în gură, eu sar pe el, îl strâng de fălcuțe, încercând să i-o scot. Uneori, el ține, pur și simplu, ceva în gură. Pietricele, melci, unghii, mizerie… uneori strânge în gură lucruri, de parcă ar avea un depozit acolo, iar apoi le scuipă. Dar eu nu-i simt bila în gură, în obraji nu a ascuns nimic, sunt netezi, doar carne acoperită de salivă și năsucul lui plin de muci. Începe să scoată un horcăit ca și cum s-ar îneca, eu îi deschid gura, dar este goală. Nu are decât niște colțișori mici, albi, de lapte și o limbă roșie curată.

— La naiba! șoptesc eu.

— …aibă, repetă el.

— HAMISH! urlu. Hamish ar trebui să lucreze pe afară ceva sau ar trebui să-și caute de lucru, sau ar trebui să facă ce-o face de când a terminat școala, dar l-am auzit venind acasă, bătând la ușă și urcând tropăind scările până în camera noastră. HAAAAMIIIIIISH! strig după el. A mâncat vulpea! Bobby a mâncat vulpea.

Bobby se uită la mine, uimit de reacția mea, de spaima mea, și fața lui arată de parcă este pe punctul de-a izbucni în lacrimi dintr-o secundă într-alta. Asta este ultima mea grijă acum!

Aud bocancii lui Hamish tropăind pe scări, apoi el năvălește în cameră.

— Ce s-a întâmplat?

— Bobby a înghițit vulpea.

La început, Hamish mă privește nedumerit, dar apoi vede jocul meu pe masă și înțelege. Când Hamish pornește spre Bobby, acesta din urmă chiar pare să izbucnească în plâns, încearcă să fugă, dar eu îl prind și el guiță ca un porc.

— Când?

— Adineauri!

Hamish îl ridică pe Bobby și îl întoarce cu capul în jos. Îl scutură de parcă ar vrea să scoată monedele din buzunarele lui, așa cum l-am văzut că proceda odinioară cu ceilalți băiețași. Bobby începe să râdă.

Hamish îl pune înapoi cu picioarele pe podea și îi deschide gura, scotocind cu degetele. Lui Bobby i se dilată pupilele și începe să vomite un terci urât mirositor.

— Este aici bila? întreabă Hamish, dar nu pricep ce zice până când nu-l văd pe el punându-se în genunchi ca să caute bila prin vomă.

Înainte ca Bobby să înceapă să plângă, Hamish îl prinde iarăși, îl strânge cu putere și îl scutură, împungându-l în burtă și în coaste. Bobby râde iarăși, în ciuda mirosului înțepător de vomă, încercând să evite degetul lui Hamish, crezând că este vreun joc, dar noi devenim din ce în ce mai neliniștiți.

— Ești sigur că a înghițit-o?

Încuviințez, crezând că urmează să mă întoarcă și pe mine cu capul în jos.

— O să mă omoare mama, îi spun eu și inima îmi bate nebunește.

— N-o să te omoare, spune el neconvingător, de parcă ar fi amuzat.

— Mi-a interzis să mă joc cu bilele de față cu Bobby. Întotdeauna încearcă să le mănânce.

— Ah! Atunci e posibil să te omoare.

Parcă îl și văd pe Isus pe cruce, cu piroanele care îi străpung mâinile și mă gândesc de ce nu s-a întrebat nimeni dacă nu cumva Maria a fost cea care a comis-o. Poate că miracolul nu a fost acela că Maria a rămas însărcinată fără să atingă măcar chestiuța, ci faptul că Isus a scăpat după ce a fost răstignit pe cruce. Dacă voi ajunge vreodată răstignit, prima persoană suspectată va fi mama, și nici măcar nu se va obosi să facem cele paisprezece opriri, ci va trece direct la fapte.

— Pare în regulă, zice Hamish în timp ce Bobby pare plictisit de noi că-l tot inspectăm și își reia jocul cu trenulețul lui.

— Mda, dar trebuie să-i spun mamei, fac eu agitat, cu inima galopându-mi în piept, tremurând din tot corpul. Mă gândesc la spinii care mă vor înțepa, la cuiele din mâini, la giulgiul înfășurat în jurul părților mele rușinoase și la sfârcurile lăsate la vedere. Ar face asta într-un loc public, așa cum a fost Isus răstignit pe deal, în văzul tuturor. Poate în curtea școlii sau pe zidul din spatele tejghelei de la măcelărie. Poate mă va spânzura de unul dintre cârligele acelea imense pentru carne, ca toți cei care intră să cumpere carnea de friptură pentru ziua de duminică să mă vadă. *Iată-l aici pe băiatul care i-a scos un ochi fratelui său mai mic. Țțț, țțț, țțț. Două cotlete de porc, vă rog.*

— Nu trebuie să-i spui, îmi zice Hamish calm, apoi se duce la bucătărie și aduce o cârpă de acolo. Poftim, șterge voma de pe jos.

Mă conformez.

— Dacă vulpea se blochează undeva în burta lui? Dacă i se oprește respirația? îl întreb eu.

Cade și el pe gânduri, se uită la Bobby cum se joacă. Este blond și pufos și izbește un trenuleț de piciorul unui scaun în repetate rânduri, gângurind pe limba lui, de parcă limba i-ar fi prea mare și cuvintele nu îi ies cum trebuie din gură.

— Uite care-i treaba. Nu putem să-i spunem mamei, decide Hamish într-un final. Acum mi se pare că vorbește ca un adult. Atât de sigur pare. Nu acum, după tot ce s-a întâmplat cu Victoria, ea ar…

Nu-și mai continuă ideea despre ce ar face mama. Amândoi știm de ce este în stare și nu trebuie decât să ne imaginăm.

— Ce mă fac? îl întreb.

Probabil felul în care rostesc întrebarea îl determină să ia o decizie. Aud cât de copilăresc este tonul vocii mele, iar el urăște asta la mine și uneori îi vine să mă ia la bătaie, însă de data asta Hamish mă ia cu binișorul.

— Nu-ți face griji, rezolv eu situația.

— Cum?

— Păi, dacă bila a intrat pe gură, există un singur loc pe unde poate să iasă. Trebuie doar să stăm cu ochii pe scutecul lui.

Mă uit la el șocat, el râde, cu râsul acela răgușit de la țigări,

care începe să aducă deja cu al lui Mattie, chiar dacă el nu are decât șaisprezece ani, pe când Mattie e deja bătrân de-a binelea.

— Cum o scoatem afară? îl întreb eu și mă țin după el ca un cățeluș.

Hamish deschide frigiderul, cercetează scurt conținutul, apoi, dezamăgit, îl închide. Bate darabana cu degetul în tejgheaua din bucătărie, se gândește și îi zbârnâie mintea de idei. Îi plac belelele, îi plac atât de tare, încât își dorește să preia năzbâtia mea asupra lui. Îi place să găsească soluții când este presat de timp, stârnit de numărătoarea inversă a minutelor rămase până când viețile noastre se vor transforma într-un calvar. De cele mai multe ori, el nu găsește soluții, ci generează mai multe probleme în încercarea de-a rezolva alte chestiuni. Așa e Hamish. Dar el este singurul pe care îl am acum. Eu nu fac nici cât o ceapă degerată, cum obișnuiește el să-mi spună.

Privirea i se oprește la pâinea de secară proaspăt coaptă pe care mama a lăsat-o să se răcească pe suportul de pâine, acoperită cu un ștergar cu pătrățele alb cu roșu. A copt-o azi-dimineață și a umplut casa de acel miros îmbietor.

— Mama mi-a spus să nu ne atingem de ea.

— A spus și să nu-ți iei ochii de la Bobby.

Aici m-a prins. Simt cum stomacul mi se chircește din nou, revăd în minte coroana de spini, mă văd pe mine obligat să port o cruce imensă pe stradă, deși, cunoscând-o pe mama, acea cruce poate să fie un maldăr de rufe murdare. Aceasta este crucea pe care ea o poartă zilnic, după cum ne spune chiar ea. Rufele murdare și noi, cei șase băieți.

— Pentru orice eventualitate, dacă pâinea nu-l ajută s-o elimine… spune Hamish și scoate o sticlă cu ulei de ricin din dulap și toarnă o lingură. Dă ștergarul la o parte și ia pâinea în mână.

— Boobyyy, rostește el melodios, plimbând pâinea prin fața lui Bobby care se luminează la față.

După o oră, am schimbat deja două dintre cele mai murdare scutece cu caca moale din viața mea, dar nici urmă de vulpe.

— Chiar ai prins vulpea aia în capcană, nu-i așa, amice? îi zice Hamish lui Bobby râzând isteric.

Îi mai oferă o felie de pâine cu o lingură de ulei de ricin, dar Bobby zice „Nu!” și o ia la goană. Nu-l condamn. Sincer. Chiar mă bucur că a fugit. Sunt cu mâinile vârâte până la coate în scutecele murdare. Nu știu cum le curăță mama, dar eu am fiert niște apă și le-am ținut acolo cât de mult s-a putut, mi-am opărit și mâinile în procesul acesta, și am încercat și să frec scutecele ca să scot petele, dar tot degeaba. Tot mi se pare că mi-a revenit sarcina mai ușoară, deoarece Hamish e cel care trece prin sită fecalele, cu ajutorul unui cuțit, iar de abia după aceea îmi dă scutecul mie. Dacă n-aș fi fost atât de îngrozit că se întoarce mama și vede că am mâncat pâinea și că o bilă a rămas blocată în bebelușul ei cel scump, aproape că mi-ar fi venit și mie să râd ca Hamish.

Chiar în momentul în care Hamish cercetează cel de-al treilea scutec plin al lui Bobby, auzim cheia în ușă. Mama s-a întors. S-a zis cu mine. Inima îmi bate de-mi sare din piept și simt cum mi se pune un nod în gât, de parcă e sfârșitul lumii.

— Grăbește-te! îi șoptesc și Hamish scormone și mai atent prin fecale.

Ușa de la intrare se deschide, Hamish o tulește pe ușa din spate, iar mama și Angus sunt întâmpinați de un Bobby gol de la brâu în jos, care demonstrează pe podea ce tumbe știe să facă, cu picioarușele lui dolofane care se izbesc de toate obiectele din jur.

— Este totul în regulă? mă întreabă mama când pășește în casă.

Angus este în spatele ei, redus la tăcere, are un obraz mai roșu, de parcă ar fi fost pălmuit, își ține mâinile în buzunare, umerii căzuți, și deduc de aici că s-a luat strașnic de el. Angus se uită la mine bănuitor. Hamish este în curtea din spate și cercetează al treilea scutec plin de caca. Cel puțin eu așa sper; o parte din mine crede că el s-a furișat pe ușa din spate, apoi pe alee și că m-a lăsat să mă descurc singur cu tot dezastrul ăsta pe cap.

Pe chipul lui Angus apare un rânjet; parcă suspectează că am făcut ceva greșit, din moment ce pe chipul meu se citește vinovăția. I-ar plăcea la nebunie să fiu prins cu mâța în sac. E

convins că o să-mi iau și eu un perdaf, iar el va ieși o vreme din centrul atenției mamei, așa că mă întreabă cu un rânjet.

— S-a întâmplat ceva, Piticule?

— Doamne sfinte! exclamă mama când îl vede pe Bobby făcând tumbă după tumbă. Apoi observă farfuria goală de pe masă și firmiturile împrăștiate peste tot. Uitându-mă pe fereastră, îl văd pe Hamish cu o mână murdară în dreptul geamului, ținând o bilă între degete. Pe fața lui s-a așternut un zâmbet larg, satisfăcut. Mă simt incredibil de ușurat, dar acum trebuie să mă confrunt cu faptul că pâinea a dispărut.

— Bobby a mâncat niște pâine, îmi pare rău! îi spun eu repede. Prea repede. Ea este convinsă că asta nu-i toată povestea.

— Pâinea mea de secară! strigă mama. Era pentru ceai. Ți-am spus să nu te atingi de ea! strigă ea. Hamish apare lângă mine și îmi aruncă mie cârpa din finet plină de murdărie, apoi îmi strecoară în buzunar bila de sticlă, cu mâinile deja spălate.

— Îmi pare rău, mamă, a fost vina mea, trâmbițează Hamish. I-am spus lui Fergus că am eu grijă de Bobby în locul lui, dar cred că mi-a scăpat de sub ochi o clipă și a mâncat pâinea. Știi cum este el și cum bagă totul în gură. Când mama nu-l mai privește, ci se uită dezolată la franzela pe jumătate mâncată, el îmi aruncă o privire pe furiș și-mi face cu ochiul.

Mama îl bombardează cu o grămadă de insulte pe Hamish și în tot timpul acesta eu mă gândesc că ar trebui să o întrerup și să mărturisesc totul, dar nu pot. Sunt prea laș.

Mama vede scutecul din mâna mea și apa care fierbe afară cu restul scutecelor, iar expresia de pe chipul ei se schimbă, dar nu reușesc să o descifrez.

— Câte scutece ai schimbat?

— Trei, îi răspund agitat.

Apoi sunt absolut uimit când ea izbucnește în râs.

— Vai, Fergus! râde ea și apoi îmi ciufulește părul și mă sărută pe frunte. Apoi merge la baie ca să tragă apa după mizeria făcută de noi, râde în continuare, iar eu văd cum Hamish o privește cu tristețe.

Târziu, după ce toți s-au culcat, îl întreb de ce a făcut asta

pentru mine, de ce m-a ajutat și a luat apoi vina asupra lui.

— N-am făcut-o pentru tine. Am făcut-o pentru ea. Ea nu trebuie să fie dezamăgită de tine, s-a obișnuit ca eu să fiu cel care o dezamăgește.

Mama avea dreptate când spunea despre Hamish că este inteligent, fiindcă apoi mi-a aruncat o privire plină de subînțeles și mi-a spus:

— Îmi ești dator pentru asta.

Atunci am priceput că îi eram dator vândut. Nu știu dacă mutările lui au fost calculate dinainte, și de aceea a luat vina asupra lui, știind că eu nu aveam de ales și că trebuia să fac ce mă ruga, sau dacă ideea asta i-a venit după aceea. Orișicum, atunci au început marile noastre aventuri cu bile de sticlă și eșecurile și, indiferent dacă incidentul cu pâinea de secară ar fi avut loc sau nu, tot l-aș fi urmat până la capătul lumii.

Dar așa era Hamish. Era dispus să treacă și prin foc, doar să mă salveze.

8
Jocul trecutului
Ouăle din tufiș

Este ora trei dimineața, iar eu am ieșit împreună cu Hamish. Vine deseori să mă ia noaptea, dar aceste zile sunt diferite, fără înghionteli, fără lovituri și nici nu-mi mai acoperă gura cu palma ca să nu țip de spaimă, așa cum obișnuiam mai demult când mă trezea în miezul nopții. În schimb, aruncă cu pietricele în geam ca să mă trezească. Nu mai locuiește acasă de câteva luni deja, fiindcă mama l-a dat afară. Aflase că lucrează pentru Bărbier, dar nu acesta a fost motivul pentru care l-a dat afară. S-a certat îngrozitor cu Mattie și au distrus casa în timp ce se cafteau. Hamish chiar l-a prins de cap pe Mattie și l-a izbit de geamul de la vitrina cea bună – cioburile au zburat peste tot și el a avut nevoie de trei copci. Tommy a făcut pe el de frică, deși susține că nu e adevărat.

Așa că Hamish a fost dat afară din casă. La vârsta de douăzeci și unu de ani, mama spune că oricum ar fi trebuit să plece, să se însoare și să muncească. Chiar dacă nu mai locuiește cu noi, eu continui să mă văd cu el. Nu-i mai putem amăgi pe oameni ca odinioară; eu am acum cincisprezece ani și toată lumea știe că sunt cel mai bun jucător cu bile de sticlă din oraș sau mă număr printre cei mai buni, pentru că și-a făcut apariția pe scenă un tip numit Peader Lackey. Cum unora le place să ne privească jucând unul împotriva celuilalt, Bărbierul organizează întrecerile noaptea, la frizerie. Îi place să-și amuze clientela; ține întruniri în spatele frizeriei, în biroul lui, iar în timpul acestora se bea alcool și se fumează, sunt la dispoziție cărți de joc, bile de sticlă, femei și orice îți trece prin cap. Hamish spune că Bărbierul ar paria și dacă s-ar ține un concurs de melci. Nu spune asta de față cu el, evident. Nu vrei să-l superi pe Bărbier. Dacă îl calci pe coadă și apoi mergi la frizerie pentru un tuns și un bărbierit, poți sfârși destul de urât.

Pentru că îmi fac apariția, Bărbierul îmi dă și mie câțiva

bănuți. Hamish ia majoritatea banilor. Încă este la fel ca atunci când aveam zece ani și îmi dădea caramele: aș fi venit și gratis atunci, la fel cum aș face-o și acum. Oamenii încep să parieze, iar Hamish este cel care ține evidența. Ar fi bine să te ferești de el dacă n-ai de gând să plătești ceea ce-i datorezi. Hamish le impune respect tuturor datorită relației apropiate cu Bărbierul, iar cei care nu plătesc și-o caută și vor găsi ce merită.

Însă, în această noapte, Hamish nu m-a mai trezit: îl găsesc eu pe aleea din spatele casei, aplecat, căutând pietricele. Mă furișez prin spatele lui și-l lovesc în dos, iar el sare de parcă Bărbierul i-ar fi pus lama fierbinte la grumaz.

Fac pe mine de-atâta râs!

— Ce naiba crezi că faci? mă întreabă el încercând să pară detașat, dar observ că are pupilele mărite și negre.

— Nu te privește!

— Ah! Deci acum așa merge treaba! rânjește el. Am auzit că ai o nouă iubită, una dintre fetele lui Sullivan. Sarah o cheamă, nu?

— Se poate.

Hamish mă surprinde cum știe mereu tot ce mișcă. N-am spus nimănui despre Sarah, am ținut totul secret – nu că ar fi ceva de spus, pentru că ea nu vrea să facă nimic până în ziua nunții – asta mi-a spus-o chiar ea. Este destul de dulce, dar nu m-am întâlnit cu ea în seara asta. M-am întâlnit cu sora ei, Annie, care este mult mai puțin dulce. Este cu doi ani mai mare decât sora ei și m-a prins în mreje, oferindu-mi tot ceea ce surioara ei nu era dispusă să-mi ofere. Încă îmi tremură picioarele, dar simt că trăiesc, mă simt bărbat, de parcă aș putea face orice pe lumea asta. De aceea este probabil o idee proastă să stau prin preajma lui Hamish chiar acum.

Îmi face semn să-l urmez, dar nu-mi spune ce avem de făcut. Bănuiesc că este vorba despre un joc cu bile de sticlă pe undeva și a adunat clientela care pariază de obicei. Uneori, nu mergem acolo, ci îi vizităm pe tipii care nu și-au plătit datoriile. Ne ducem la școală, sărim peste zidul din spate și ajungem ușor la dormitoare. Hamish deja știe pe unde să intre, iar după ce intrăm pe-un geam, arunc un borcan cu bile pe birou, care încep

să cadă. Mă aștept ca Hamish să-mi dea una, însă el se prăpădește de râs. Din fericire, nu apare niciunul dintre frați. Una este să faci gălăgie în timpul orelor de școală, și alta este să faci zarvă când n-ar trebui să te afli acolo. Hamish râde ca un maniac, alunecă pe bile, iar atunci îmi dau seama că a băut. Încep să mă îngrijorez un pic.

Doi băieți se ridică în șezut în pat, somnoroși. Au cincisprezece ani, sunt de seama mea, dar eu par mai mic.

— Sculați-vă, fătălăilor! strigă el și le aplică o lovitură peste creștete. Folosește șireturi și cravate școlare, practic tot ce prinde, ca să le lege mâinile la spate, apoi le leagă și picioarele de scaune și le spune că urmează să jucăm un joculeț.

În timp ce Hamish se ocupă de ei, eu adun bilele de pe jos și mă uit la ele. Colecția aceasta nu valorează nimic, piesele sunt doar niște bile opace, ochi de pisică, spiralate și pătate, nu e nicio piesă aproape nouă, nimic care să poată fi inclus într-o colecție. Asta mă surprinde, deoarece știu că unul dintre băieții de aici este fiu de bogătaș. Tatăl lui este doctor, conduce o mașină elegantă și mă așteptam să descopăr piese mai bune decât ce văd aici. Scotocesc prin borcan și găsesc o bilă aurie. Este fără egal, din două culori, creată de Peltier. Îmi atrage atenția pentru că îmbinările culorilor sunt curbate și nu drepte, iar asta este ziua mea norocoasă, pentru că el are trei bile cu imagini pe ele. Cea cu imaginea conturată cu linii negre, imprimată la foc după crearea ei, îl înfățișează pe unul dintre cele douăsprezece personaje ale sindicatului din revistele de benzi desenate. Niciodată n-am mai văzut astfel de bile. Tânărul mă urmărește cu privirea în timp ce o studiez. Are toate motivele să fie îngrijorat. El are trei bile cu Smitty, Andy și Annie. N-o să vă vină să credeți, Annie este desenată cu linii negre și are o pată de roșu. Așa mi-a fost sortit, ce să fac? Nu sunt un nemernic fără inimă, deci iau o singură piesă: cea cu Annie.

Ouăle din tufiș, asta urmează să ne jucăm, îi anunță Hamish. Este mai degrabă un joc de intuiție, pentru care nu e nevoie de niciun fel de aptitudine. Este genul de joc pe care-l jucăm atunci când familia noastră întreprinde o călătorie mai lungă; nu că ne-

am duce prea des pe undeva. Este prea scump și mama spune că suntem un adevărat coșmar, așa că nu ne poate duce nicăieri. De obicei, ne separăm și mergem la diversele ei rude pentru o săptămână. Doi ani la rând, eu m-am dus la tușica Sheila, care are două fete și locuiește chiar lângă noi, după colț. Nu-mi amintesc cu plăcere cum dormeam pe jos, pot spune că au fost cele mai cumplite vacanțe de vară din viața mea, exceptând faptul că verișoara mea Mary era prietenă cu Sarah Sullivan și așa am făcut cunoștință cu ea. Asta a meritat efortul de a mă preface că sunt un verișor drăguț și amabil, vreme de o săptămână.

Revenind la joc, un jucător alege câteva bile și îi îndeamnă pe ceilalți jucători să ghicească câte a ales. Dacă cel întrebat ghicește, păstrează bilele, dacă greșește, trebuie să-i dea celui care a întrebat numărul de bile echivalent cu diferența dintre numărul pe care l-a rostit și numărul de bile pe care îl deține. Doar că și Hamish intră în joc. Ori de câte ori cineva răspunde greșit, diferența dintre numărul ghicit și numărul de bile pe care îl ține el în mână echivalează cu numărul de lovituri pe care acesta le primește peste față și corp. Încetează să fie amuzant destul de repede. Am mai adunat bani de câteva ori și în trecut, am speriat niște puștani de câteva ori, de obicei, se tem foarte tare când îl văd pe Hamish în dormitorul lor, știind că Bărbierul l-a trimis, dar niciodată n-a fost atât de rău ca acum. Hamish este foarte pornit. Lovește prea mult, prea tare, băieților le curge sânge și plâng legați de scaune.

Încerc să-i spun că e suficient, dar se repede la mine, mă trage atât de tare de păr, încât am senzația că o să-mi ia scalpul. Duhnește mai tare a băutură acum, are ochii injectați, de parcă alcoolul a avut nevoie de timp ca să-i intre în sânge. Când l-am zărit mai devreme pe alee, m-am înșelat crezând că, inițial, l-am speriat sau că apoi s-a bucurat să mă vadă. Îi mai îmbrâncește puțin pe băieți și unul dintre ei strigă foarte tare după ajutor, îi curge sânge din nas, iar un ochi îi este complet închis. Mie nu-mi place absolut deloc ce se întâmplă, pentru că toți de aici sunt doar niște copii și nici nu sunt atât de mulți bani la mijloc. Hamish le înșfacă banii pe care i-au economisit, iar apoi o

întindem de acolo. Mergem înapoi acasă în liniște; știe că nu sunt de acord cu el și îi displace atitudinea mea. Chiar dacă Hamish încearcă să se comporte ca un adult, ceea ce își dorește, de fapt, este ca toți ceilalți să-l placă. Dar niciodată nu a știut cum să procedeze ca să obțină asta.

Nu mă conduce până acasă, ci mă lasă la intrarea pe alee. Cred că are de gând să plece fără niciun cuvânt, dar mai are să-mi spună ceva.

— Deci… Bărbierul mi-a zis să-ți transmit să nu câștigi mâine-seară.

— Ce?

— M-ai auzit! Nu câștiga.

— De ce?

— De ce crezi? Are el vreo șustă cu careva. Tu pierzi, el câștigă un teanc cu bani. Poate primești și tu partea ta.

— Cu cine o să joc?

— Peader.

— Nu mă dau bătut în fața lui Peader. Exclus!

— Așa stă treaba! Trebuie!

— Ba nu trebuie! Nu lucrez pentru Bărbier. Tu o faci, iar eu nu pierd în fața nimănui.

Mă prinde de guler și mă izbește cu forță de perete, dar nu-mi este frică. Doar mă întristez. Văd un bătăuș, pe fratele meu, nu persoana care odinioară era un erou pentru mine.

— Trebuie să fii acolo mâine-noapte la ora unsprezece, OK? Dacă nu…

— Dacă nu, ce, Hamish? N-o să mai fii fratele meu?

Dintr-odată, mă înfurii. Sunt furios pe modul în care Hamish i-a lovit pe băieții aceia, furios pentru că m-a implicat și pe mine, furios că încă mai crede că poate să-mi comande ce să fac, iar eu să mă execut, fără să pun întrebări.

— Acum ce-o să faci? O să mă bați așa cum i-ai bătut pe băieții ăia în seara asta? Nu prea cred. Tu crezi că mama o să te mai lase să pui piciorul în casă dacă faci una ca asta?

Răsuflă neliniștit. Știu că, mai mult decât orice, vrea să se întoarcă acasă. Este un om de casă, chiar dacă o arată într-un mod ciudat. El este genul de tip care tachinează o fată la infinit

dacă îi cade cu tronc, este genul care te tratează urât dacă vrea să fie prietenul tău, care pierde timpul cu familia făcând pe nebunul, când, de fapt, nu-și dorește nimic altceva decât să fie chemat înăuntru.

— Bărbierul o să vină după tine, mă amenință el.

— Ba n-o să vină. Bărbierul are lucruri mai bune de făcut decât să-și facă griji pentru mine și un joc cu bile. Pentru el nu este decât ceva care să-i distragă atenția de la ce o învârti el acolo, în camera din spate. Se folosește de tine ca divertisment, Hamish, asta-i tot. Pe tine te-a invitat vreodată acolo, în spate? Nici măcar nu se va obosi să te caute, va pune pe altcineva. Nu-i pasă de tine. Eu nu pierd pentru el și nici pentru tine. Eu nu pierd niciodată. Punct.

Cred că felul în care am vorbit l-a făcut să priceapă de îndată, știe că nu valorează nimic în ochii Bărbierului, întotdeauna a încercat să se dea mai tare decât este, așa cum a făcut și în tărășenia din seara asta. Eu i-am arătat cum a devenit și urăște și el asta. Știe că nu poate să zică nimic ca să mă convingă să fac sau să nu fac ceva.

În timp ce cobor pe alee și mă apropii de casă, simt brusc o palmă după ceafă. Mă pișcă. Inițial, am crezut că este Bărbierul, adică nu chiar el, ci unul dintre băieții lui. Când colo este Sarah care plânge.

— Doamne, Sarah! Ce faci aici la ora asta?

— Este adevărat? mă întreabă ea plângând. Tu și cu Annie… ați făcut-o?

Până a doua zi, pot să-i dau uitării pe Annie, pe Sarah și pe Hamish.

Polițiștii vin să-l caute pe Hamish, dar el deja a întins-o. Este norocos că a scăpat de furia mamei, lucru mai periculos decât să fi încăput pe mâna gardienilor. Toată lumea crede că știu unde se află, dar chiar nu știu. Le spun că nu știu și că nici nu-mi pasă. Acesta este adevărul. A întrecut măsura în noaptea aia și nu pot să-i țin partea. Pentru prima dată, nu pot. Ar trebui să mă întristeze faptul acesta, dar nu sunt trist, ci asta mă face să mă simt mai puternic, mai dur, de parcă m-aș putea *închipui* mai bun decât Hamish, ceea ce îmi dă superputeri. Niciodată nu m-

am văzut mai bun decât Hamish și toată ziua aceea m-am umflat în pene, simțind ceva asemănător cu mândria.

În noaptea asta stau în pat cu băieții și vorbim în șoaptă pentru că mama este în pragul unei crize de nervi și s-ar putea lua de noi din nimic. Duncan spune că un tip pe care-l știe și care lucrează pe docuri l-a văzut pe Hamish urcându-se într-un vapor cu destinația Liverpool.

Acum mă simt mai puțin supererou. Nu am crezut că discuția noastră de atunci avea să fie și ultima. Mi-aș fi dorit să mai am o șansă de împăcare, să-i pot spune că îmi pare rău și să-i arăt că sunt adult. Băieții vorbesc despre ce va face Hamish în Anglia, și-l imaginează în tot felul de situații comice și râd pe seama lui, dar eu stau în pat pe întuneric și mi-l imaginez înaintând din Anglia în Scoția, iar în mintea mea îl văd străbătând ținuturile cu un toiag, mi-l imaginez cum găsește niște rude de-ale tatălui nostru, unde se va și stabili, va trăi la o fermă pe care nu mi-o mai amintesc, lucrând pământul exact ca tata. Gândul acesta mă ajută să mă cufund în somn, dar nu-mi atenuează îngrijorarea, nu mă face să mă simt mai puțin vinovat, și nu-mi redă nici superputerile pe care le-am simțit cu câteva minute mai devreme.

De la polițiști primesc un avertisment pentru că am fost un copil nesăbuit, aflat la locul greșit și în momentul nepotrivit, fiind influențat de fratele meu mai mare. Mă îndur să fac un gest de omenie și îi dau bila înapoi băiatului de bogătaș, chiar dacă mă doare sufletul. Dar o recâștig de la el câteva săptămâni mai târziu. Nu doar pe aceea o câștig, ci toată colecția de bile cu personaje din benzi desenate imprimate pe ele. Ori de câte ori mă uit la acele bile, îmi amintesc de noaptea în care am devenit bărbat împreună cu Annie și de noaptea în care eu și Hamish am pornit fiecare pe drumul lui. Și, uneori, când mă simt tentat foarte tare să o apuc pe cealaltă cale, pe cea a lui Hamish, când viața mă imploră să urmez drumul acela, eu o iau ca pe un semn care să-mi reamintească, iar asta reduce vocea din mintea mea la tăcere.

Nu-l mai văd pe Hamish multă vreme, iar când îl văd, imaginea lui îmi spune să nu trec niciodată granița în partea

cealaltă. Niciodată. Dar așa se întâmplă cu majoritatea oamenilor care văd un cadavru.

9
Reguli la piscină
Jocurile cu mingea sunt interzise

Înarmată cu noi informații de la mama, sar în mașină și conduc spre Virginia. Găsesc un loc de parcare pe stradă, în fața biroului lui Mickey Flanagan, aflat între un fost magazin de închirieri de DVD-uri și un restaurant chinezesc, care încă nu s-a deschis. Fereastra care dă înspre stradă este acoperită cu sticlă mată și numele lui este litografiat pe ușă cu fonturi negre. Secretara lui Mickey – pe ecusonul ei scrie Amy – stă în spatele unui paravan protector cu perforații în geam, dispuse într-un anumit model, cât să-i permită să respire sau să faciliteze discuția dintre noi. De abia când încep să vorbesc îmi dau seama că-mi țin respirația. Probabil că mi-am ținut-o pe parcursul întregului drum, deoarece îmi simt pieptul încordat.

— Bună ziua, mă numesc Sabrina Boggs. Am făcut o programare imediat după ce am încheiat convorbirea cu mama; cei de la agenție m-au strecurat în program, chiar dacă acum, când mă uit în sala de așteptare, nu prea sunt sigură că a fost nevoie de prea mult efort.

— Bună ziua, sunt întâmpinată cu un zâmbet politicos. Vă rog să luați loc. Vă va primi imediat ce se eliberează.

Camera de așteptare este în spatele geamului mat. Stau între dozatorul de apă și un ghiveci cu o plantă cu aspect cerat. Radioul este pornit ca să disimuleze tăcerea stânjenitoare din camera de așteptare; se vorbește în continuare despre eclipsa de soare de astăzi, temă care a pus stăpânire pe fiecare post de radio și fiecare emisiune de televiziune în ultimele săptămâni: ce anume ne așteptăm să vedem, unde se va observa fenomenul, cum să ne uităm la soare, cum să nu ne uităm la soare, de unde se vede cel mai bine soarele. Sunt complet orbită. Aidan și-a luat liber în după-amiaza aceasta, ca să-i ia pe băieți de la școală, apoi urmează să meargă la camping, una dintre zonele oficial desemnate pentru a urmări eclipsa totală. Acolo se va întâlni cu

frate-său și copiii acestuia. Cea mai recentă șmecherie financiară a fratelui său a fost să-și investească economiile în ochelari pentru eclipsă, pe care i-a vândut în ultimele câteva săptămâni, când prețul acestora a crescut vertiginos. Băieții mei au fost atât de entuziasmați toată săptămâna, încât umblau cu ochelarii pe nas, își făceau propriile eclipse cu ajutorul cutiilor de cereale, cu spumă poliuretanică și gheme de ață, decorându-și dormitoarele cu astre fosforescente de plastic. Vremea ține cu noi, este o seară de vineri de mai, este senin afară, deci toată lumea poate să se uite la cer dacă poftește. Nu e vorba că nu mă interesează să contemplu cerul, dar nu mă dau în vânt după campat și, iată, astfel, toată seara asta este doar pentru mine.

— Nu sunt genul de om care campează, i-am spus lui Aidan când m-a informat cu o săptămână înainte despre planurile lui.

— Nu-ți *place* să campezi, a replicat el, privindu-mă. Știu că mă urmărea cu atenție, deși eu mă prefăceam că nu bag de seamă, și mi-am văzut mai departe de pregătitul pachețelelor pentru drum. Comentariul lui m-a iritat, dar nu am vrut să-i arăt asta. Număr până la cinci în mintea mea: unt, șuncă, brânză, pâine, felie. Următorul pachețel. El încă se uita la mine în timp ce eu îndesam stafidele în cutiile pentru mâncare.

— Acesta este un fenomen natural, anunță un om de știință la radio. În unele culturi antice și moderne, eclipselor de soare le-au fost atribuite cauze supranaturale sau au fost considerate semne prevestitoare de rău augur. Faptul că soarele dispare în timpul zilei și cerul se întunecă în câteva minute era înfricoșător pentru oamenii care nu dețineau explicații științifice.

— Sunt absolut convinsă de asta, spune Amy dintr-odată, din spatele paravanului. La un moment dat, am avut un prieten care își ieșea complet din minți când era lună plină, și îmi arată demonstrativ, cu degetul la tâmplă, cât de dus era. Odată m-a încuiat în dulap și mi-a aruncat papucii în WC. M-a acuzat că vorbesc aiurea, când eu nici măcar nu deschisesem gura, și că am mutat lucruri de colo-colo, când eu nici nu aveam știință că el deține acele obiecte. Îmi zicea: „*Mi,* te-ai atins de tabla mea de șah?”, iar eu îi ziceam „Care tablă de șah?”, și mă enerva faptul că îmi spune *Mi,* când pe mine mă cheamă Amy. Nu este bizar

că-mi zicea *Mi,* de parcă m-ar fi dorit pe *mine.* Să fiu parte din *el?* Chestii dubioase. Dacă aș fi rămas cu el, sunt sigură că m-ar fi ucis așa cum a stârpit șobolanul ăla. Se uită la mine și îmi explică. L-a ținut captiv trei zile în beci și l-a torturat.

Îmi imaginez cum ar fi să salvez un șobolan cu o plută de salvare.

— Zilele ca asta de azi mă sperie, mai ales când trebuie să fac față publicului. N-o să crezi dacă îți povestesc ce telefoane primim. Niște ciudați! Niște lunatici, de la lună vine cuvântul acesta, știai?

Încuviințez cu un gest, iar ea continuă să vorbească.

— Lunar, lunatic. Luna scoate ce este mai rău din oameni: violența, nebunia, spune-i cum vrei. Am o prietenă care lucrează ca paramedic și îmi zice că nopțile cu lună plină sunt cele mai aglomerate. Oamenii, pur și simplu, o iau razna. Este ceva legat de efectul mareei și al apei din organismul nostru, susține Amy. Apoi tace o clipă și se gândește: Deși eu cred că era ceva în neregulă cu George. Era complet țicnit și în zilele în care nu se vedea luna.

Rememorez cum am aruncat și eu cana de perete, la muncă. Mă gândesc la ce i-am spus lui Eric: „E din cauza lunii". Ar fi ridicol, evident, dar nu chiar atât de ridicol pentru mine. Întotdeauna am avut probleme cu somnul când era lună plină. Nu era vorba despre dureri de cap pronunțate, cât despre prea multe gânduri. Îmi treceau prin cap prea mult gânduri, într-un răstimp prea scurt, toate mă năpădeau concomitent, de parcă luna ar fi avut rolul unui turn de control, care îmi dirija creierul. Toate gândurile se învălmășeau deodată, în loc să se succeadă ordonat, după o filtrare prealabilă. Mă uit în urmă și mă văd pe mine aici, după încercarea de a găsi bilele tatălui meu, și mă întreb dacă nu cumva este o neghiobie, la urma urmelor. E din cauza lunii. Dar nu-mi pasă ce m-a determinat luna să fac. Eu fac acest lucru, iar dacă am nevoie de lună să mă călăuzească, atunci voi accepta ajutorul.

Mă gândesc cât de fericiți vor fi băieții dacă ziua devine cu adevărat noapte. Dacă norii nu acoperă deodată cerul perfect și strică șansele tuturor de a asista la un astfel de fenomen. Mă

întreb unde voi fi atunci, ce voi face, și sper ca momentul să coincidă cu descoperirea pieselor tatălui meu, în stilul Scooby-Doo, în casa lui Mickey Flanagan, unde mă voi folosi de vălul întunericului ca să trec neobservată, să mă furișez și să le fur din seiful aflat în spatele tabloului atârnat pe peretele din biroul lui, lambrisat în lemn de nuc.

— Astăzi este lună nouă, continuă Amy. De asemenea, se mai numește lună neagră, pentru că din ea se zărește doar un cerc negru. Știi cât de tare o ia lumea razna când e lună plină, acum imaginează-ți cum fac oamenii la o lună complet neagră! Adică, vreau să spun că ar fi trebuit mai bine să stăm în casă azi și să încuiem ușile. Cine știe ce se va întâmpla?

Rumegăm amândouă ideea aceasta.

Când sună telefonul tresărim, apoi râdem.

— Vă așteaptă să poftiți înăuntru.

Intru în biroul lui Mickey Flanagan, sunt neliniștită din cauza motivului care m-a purtat până aici, și acum iată-mă față în față cu un bărbat scund, asemănător cu Humpty-Dumpty, care îmi zâmbește cu căldură. Ne-am mai întâlnit o dată, imediat după atacul cerebral al tatălui meu, ca să discutăm cum putem gestiona bunurile lui, dar de atunci încoace nu am vorbit decât prin e-mailuri, când și când. Ori de câte ori primesc vreun e-mail de la Mickey, îmi fac griji că i s-au terminat banii și că procesul tatălui meu de recuperare va trebui să fie întrerupt brusc. De atunci, m-am ferit de orice fel de întâlnire cu el, întrucât doream să evit discuția despre acel lucru inevitabil. Mickey se chinuie să se ridice în picioare, se izbește cu burta de marginea biroului, iar apoi vine până în dreptul meu ca să dea noroc cu multă căldură, însă ezită.

Sunt neliniștită. Scot din geantă dosarul de plastic cu inventarul făcut de tata și mă pregătesc pentru interogatoriu. Dacă el a luat bilele, știu că nu-și va recunoaște fapta de îndată, poate că nu va recunoaște deloc, dar eu sper că prezența mea îi va zgândări măcar conștiința. M-am gândit la absolut toate scenariile posibile, iar în mintea mea am auzit toate răspunsurile cu putință: *Am fost nevoit să le vând; tatăl tău nu m-a plătit de luni de zile, ce crezi, că lucrez pe degeaba?* Sau: *Bineînțeles că le-am*

vândut! Am făcut o înțelegere noi doi, uită-te la acest contract în care stipulează că el mă plătește cu ajutorul banilor obținuți din vânzarea bilelor. Am anticipat absolut totul, dar răspunsul meu va fi același. Să mi le returneze.

— Mă bucur să te revăd, Sabrina! Ce mai face tatăl tău? mă întreabă el îngrijorat.

— Ce face? repet, simțind cum îmi tremură picioarele, și, de fapt, îmi tremură tot corpul, inclusiv limba. Buza se contractă, ceea ce mă enervează și mă face să mă simt și mai frustrată și furioasă. Vreau să fiu în stare să-i spun ceea ce intenționez, fără alte impedimente. Ar trebuie să fiu detașată emoțional, dar sentimentele s-au învolburat atât de repede în sufletul meu, pornind de la o întrebare banală. *Ce mai face tatăl tău?* a fost factorul declanșator pentru mine, iar sentimentul îmi tulbură gândurile. Acest sentiment îmi amintește de visul pe care-l am atunci când încerc să-mi explic intențiile unei alte persoane, dar guma de mestecat mi se lipește de dinți și cu cât trag mai tare de ea, cu atât guma devine mai mare și împiedică formarea cuvintelor pe care vreau să le rostesc.

Îmi dreg vocea.

— Uneori, nici măcar nu-și amintește ziua de ieri. Dar apoi îți relatează o întâmplare cu lux de amănunte de când era el mic, în imagini atât de clare și vii, încât ai senzația că te-ai teleportat cu el, înapoi în timp. De exemplu, azi-dimineață mi-a spus despre finala All-Ireland din 1963, când Dublin a învins Galway, pe vremea când el era copil. Și-a amintit fiecare detaliu și m-a făcut să simt că sunt împreună cu el acolo.

— Aceea chiar a fost o zi memorabilă! spune el politicos și binedispus.

— Însă apoi uită ceva ce este sau a fost odinioară nemaipomenit de important pentru el. Îmi dreg glasul și reiau. Acum e momentul să strecori ideea, Sabrina. De exemplu, despre bilele de sticlă. Până astăzi nici nu am știut că deține astfel de piese joc, dar se pare că deține sute. De fapt, probabil chiar mii, dacă ar fi să le număr. Unele dintre ele sunt valoroase, dar indiferent de preț, absolut fiecare bilă este importantă, altfel de ce și-ar fi pierdut timpul cu toate acestea?

Cu mișcări neîndemânatice și cu mâinile tremurânde, îi întind dosarul. El parcurge fiecare pagină, de sus până jos.

— Mickey, încep eu să spun, n-am cum să spun asta politicos. Până ieri, la tine au fost bilele de sticlă. O parte din această colecție lipsește. Știi cumva ce s-a întâmplat cu piesele de joc ale tatălui meu?

Mă privește surprins și încremenește cu inventarul în mână.

— Mickey, chiar trebuie să știu. Nu te acuz că le-ai furat, adică, vreau să spun că, probabil, ai avut o înțelegere cu cineva, cu tata poate, prin care ți s-a dat permisiunea să le iei. Oricum ar fi fost, nu trebuie să îmi spui. Eu vreau doar să le găsesc ca să completez colecția.

— Nu. Nu le-am luat eu și nu a existat nicio înțelegere cu nimeni, nici cu tatăl tău. Apoi el își îndreaptă spatele și vorbește pe un ton hotărât: După cum știi, cutiile mi-au fost aduse *după* ce a avut el atacul cerebral și, după cum spuneai și tu, el nici nu-și mai amintește să le fi avut, prin urmare n-ar fi putut să-mi dea mie instrucțiuni ce să fac cu ele, iar eu nu m-am atins nici măcar cu un deget de aceste bile de sticlă.

Vorbele lui mi se par sincere, și în mod vădit este jignit de acuza mea, dar ține situația sub control în mod profesionist:

— Îți dau cuvântul meu de onoare, Sabrina.

— Cine ar fi putut avea acces la ele cât timp au fost în casa ta? S-a dat vreodată o spargere la tine? întreb eu, încercând să mai îndulcesc acuzația pe care le-o aduc celor apropiați și dragi lui. Bilele care au fost luate sunt cele mai scumpe. Mi se pare că totuși cineva a citit inventarul și le-a ales deliberat pe acelea.

Din politețe, pare să reflecteze puțin înainte să-mi dea un răspuns.

— Te asigur că nici eu și nimeni altcineva care a fost în casa mea nu este responsabil de dispariția bilelor. Eu n-am deschis niciodată cutiile care au fost sigilate la sosire și au rămas astfel până în ziua în care au plecat de la noi. Cutiile au fost depozitate în garaj în ultimul an și au fost ferite de ochii și de mâinile curioșilor în toată această perioadă.

Îl cred, dar acum eu sunt în cumpănă, deoarece nu știu încotro să mă îndrept de aici.

Mickey îmi dă înapoi inventarul, iar eu mă uit fix la el, mai exact la scrisul caligrafic, înclinat într-o parte al tatălui meu, și parcă revăd scutirile de odinioară: *Sabrina nu a putut veni astăzi la școală deoarece are o programare la doctor.* Revăd în mintea mea și felicitările de ziua mea de naștere. Îmi amintesc și de notițele pe care le lăsa prin casă.

Strâng din buze, încă îmi simt obrajii arzând din cauza rușinii pentru că a trebuit să-l acuz de furt, oricât de politicoasă aș fi fost în exprimare.

— Păi, ar mai fi ceva. În afară de faptul că vreau să găsesc bilele, m-ar ajuta să știu cine a transportat cutiile la tine. Mama și cu mine am împachetat totul din apartament, dar nu am văzut niciodată aceste cutii.

La auzul vorbelor mele, Mickey se încruntă năucit.

— Serios? Nu ați avut pe nimeni care să vă ajute? Pe cineva de la firma de mutări sau alți membri ai familiei?

Scutur din cap.

— Nu, doar noi două am fost.

Cade pe gânduri și rostește:

— Nu sunt sigur că știi cum au ajuns lucrurile tatălui tău în posesia mea.

— Mama mi-a spus că tu te-ai oferit cu generozitate să i le păstrezi. Eu nu am destul loc pentru ele și ea… ei bine, se pare că și-a văzut de viața ei.

— Treaba este că eu nu m-am oferit cu generozitate, mă contrazice el politicos, cu o sclipire în ochii albaștri care strălucesc și așa pe chipul rotund ca luna. Mama ta nu ți-a spus tocmai adevărul, dar eu voi fi onest cu tine, mai ales pentru că ai venit la mine… cu aceste dubii, și pe bună dreptate, deoarece aceste bunuri au fost în posesia mea în ultimul an.

Mă foiesc pe scaun, mă simt destul de stânjenită acum, după ce fusesem atât de hotărâtă când venisem.

— Unchii tăi, frații lui Fergus, și-au exprimat dezacordul ca Gina să păstreze lucrurile tatălui tău. Ei au fost de părere că acele cutii nu erau în siguranță în mâinile Ginei, date fiind sentimentele ei pentru tatăl tău. Dar Gina a intrat la bănuieli în legătură cu motivul real pentru care voiau cutiile, mai ales că ei

și Fergus nu au fost prea apropiați din punctul de vedere al mamei tale, și astfel am ajuns la o înțelegere ca toate cutiile să fie puse la păstrare de un terț. Ambele părți au convenit că eu eram îndeajuns de neutru față de ambele părți implicate, deci demn de încredere. Nu fac așa ceva în mod obișnuit, dar am ținut la Fergus și am făcut asta pentru el. Din păcate, și situația mea s-a schimbat, iar acum nu mai am spațiu să depozitez lucrurile lui.

Dau din cap aprobator, încercând să-mi suprim stânjeneala și surprinsă că mama nu mi-a împărtășit aceste detalii. Oare a crezut că nu poate să-mi spună? În timp ce îl instalam pe tata la clinica de recuperare, am fost nepăsătoare la toată drama familiei mele. M-am concentrat doar să-l fac mai bine, am întreprins drumuri între spital și apartamentul lui, apoi la serviciu, apoi acasă, unde aveam grijă de copii. Am fost complet epuizată, ajunsesem un zombi. Am făcut poze cu mobilierul din apartamentul lui și l-am vândut online, am transportat canapele prin tot orașul, mi-am dat întâlnire la cinci dimineața cu cineva pe George's Street ca să îi înmânez o măsuță de cafea. Îmi aduc aminte câte zile a durat să sortez obiectele demne de păstrat și pe cele de vânzare. Atunci am văzut cum a trăit tatăl meu, i-am văzut lucrurile personale, toate erau atât de simple, de fapt, exceptând mormanele ascunse de ciocolată, colecția tulburătoare de DVD-uri pe care nu ți-ai fi imaginat-o, dar nimic nu mi-a stârnit vreo mare revelație. N-am zărit niciun semn că ar fi trecut pe acolo vreo altă persoană, cu excepția tatălui meu.

Am inspectat fiecare cameră, fiecare dulap, fiecare sertar și am vândut toate dulapurile care nu erau fixate în perete sau în podea. Eu am sigilat cu bandă adezivă toate cutiile și niciodată n-am dat peste aceste bile de sticlă. Altcineva le-a împachetat și le-a trimis acasă la Mickey, și dacă nu a fost nici mama, nici eu, atunci cine a făcut asta?

— Nu știu cum te-aș putea ajuta, Sabrina.

Nici eu nu știu.

— Singura idee care îmi vine în minte este că bilele, înainte să fi fost livrate la mine acasă, n-au fost în cutii, dar, desigur, dacă tu și mama ta ați fost singurele care ați împachetat totul, atunci chiar nu știu ce să mai cred.

Este limpede ca lumina zilei. El se poartă politicos cu mine, dar dacă nu le-am trimis eu, atunci probabil că mama le-a expediat. Oricum, ea deja m-a mințit în legătură cu motivul pentru care cutiile au ajuns la Mickey.

Erau atât de multe secrete, atât de multe lucruri pe care nu le știam. Ce altceva nu știam oare?

10
Jocul trecutului
Săltăreții

L-am revăzut pe Hamish când aveam deja nouăsprezece ani. Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat: să mă sui într-un avion și să părăsesc Irlanda din acest motiv, pentru prima dată în viața mea de adult. Ajunsesem aici cu un vapor la vârsta de cinci ani.

Pe mama o vizitează niște polițiști care au primit un telefon de la Ambasada Irlandei, spunând că Fergus Boggs a fost găsit mort în Londra și că cineva trebuie să meargă acolo ca să identifice cadavrul.

— Londra? Dar Fergus este aici!

Mama strigă și urlă de se zguduie casa, toată lumea fuge la ea, și toți cei care nu fug la ea pornesc în grabă să mă caute pe mine. Stau într-o cârciumă și beau o halbă cu bere și joc Săltăreții, când, de fapt, ar trebui să fiu la muncă, la măcelăria lui Mattie, împreună cu ceilalți băieți. Am început să lucrez acolo de puțin timp și sunt pus la cele mai groaznice munci, cum ar fi spălatul de mațe, iar în prima săptămână, mahmur fiind, a trebuit să fug la toaletă să vomit din cauza lor. Acum nu-mi mai este greață, sunt doar plictisit și descopăr că niște halbe cu bere la prânz îmi dau forța să trec peste după-amiază. Sunt mai interesat de tipul de carne pe care îl cumpără Mattie; mi-ar plăcea să am putere decizională ca să cumpăr carne de la surse mai bune. Despre asta vreau să vorbesc cu el, dar știu că nu mă va asculta decât după ce voi munci cel puțin un an la chestiile alea împuțite și puturoase din încăperea din spatele tejghelei.

Angus mă găsește la cârciumă și mă înșfacă, îmi spune să nu zic nimic, nu vrea să audă nimic și apoi mă târăște până acasă. Cred că am dat de belea pentru că am plecat de la măcelărie ca să beau o bere, când, de fapt, trebuia să fi ieșit în curte ca să mănânc un sandvici. Duncan ne întâmpină la ușa din față, care

este larg deschisă. Mami este în centrul atenției în camera de zi, înconjurată de femei îngrijorate, de cești cu ceai și cornulețe. Micuțul Joe, în vârstă de trei ani, stă pe genunchii mamei și sare în sus și în jos, cu ochii mari de îngrijorare și speriat de istericalele ei. Toată lumea îmi face loc de parcă aș fi copilul-minune pe care mama și l-a dorit dintotdeauna. Se uită la mine cum vin înspre ea de parcă aș fi un înger, cu atâta duioșie și iubire, încât mă sperii cumplit și nu știu ce dracu' se petrece.

Îl lasă pe Joe jos și se ridică de pe scaun. El se agață de piciorul ei. Mama se întinde spre mine, cu mâinile fierbinți de la galoanele de ceai, cu pielea aspră pentru că toată viața a curățat și a apretat cu ele. Fața ei este mai puhavă decât am văzut-o vreodată și are ochii de un albastru pătrunzător. Bănuiesc că am mai zărit privirea asta când se uita la bebelușii ei, când am surprins-o alăptând fără să știe că o privește cineva, și ochii ei erau conectați cu ai bebelușului, de parcă între ei ar fi existat, în tăcere, un dialog. Pur și simplu, nu-mi amintesc să mă fi privit pe mine în felul acesta.

— Băiatul meu, spune ea cu afecțiune și cuprinsă de un sentiment de ușurare. Trăiești!

Ceea ce mă face să pufnesc în râs cu dispreț, pentru că habar n-am ce s-a întâmplat, tot ce știu este că am fost târât de la cârciumă pentru drama asta fără sens. Doamna Lynch scoate un sunet dezaprobator, pe care aș vrea să-l înăbuș, ca să nu o stârnească iarăși pe mama.

Expresia senină de pe chipul ei dispare și îmi trage o palmă zdravănă. Cred că nu arăt eu prea spăsit pentru că imediat îmi mai trage o palmă.

— Bine, mamă, spune Angus, trăgându-mă deoparte. Nu a știut. Nu a știut.

— Ce nu am știut?

— A trecut un polițist pe aici și…

Mama, regina albină care jelește, este ajutată să se așeze la locul ei.

— A spus că Fergus Boggs a fost găsit mort. La Londra, spune Angus, lovindu-mă cu putere în umăr și strângându-mă. Dar nu ai murit, doar te dai mare! Nu-i așa?

Nu pot să răspund nimic, dar simt că-mi bate inima de-mi sare din piept. Am știut atunci, pe loc, pur și simplu, am știut. Hamish. Nimeni altcineva nu mi-ar fi luat numele și, dacă a trebuit să fure un nume, el n-ar fi furat numele altcuiva, întotdeauna a existat o legătură între noi. Am fost mereu el și cu mine. Eu și el. Chiar dacă nu am știut asta atunci, știu acum; în clipa în care mă gândesc că a murit, simt mai puternic pierderea decât am simțit-o atunci când a plecat pe neașteptate.

— Haideți, destindeți-vă! spune Duncan și femeile se relaxează, îi gustă gluma și înțeleg brusc partea amuzantă a întâmplării.

Dar mama nu râde. Nici eu nu râd. Privirile ni se intersectează. Amândoi știm.

Zbor cu avionul pentru prima dată. Bate vântul foarte tare și noi suntem smuciți de colo-colo, eu mi-l scot complet din minte pe Hamish, și mă rog să nu mor și mă gândesc ce soartă ciudată ar fi asta, ca eu să mor în drumul meu spre un tip care mi-a purtat numele atunci când a murit și pe care eu trebuie să-l identific.

Băiatul doamnei Smith, Seamus, locuiește la Londra și s-a făcut o înțelegere ca eu să stau la el câteva nopți. Nu știu ce i-a spus Seamus mamei lui despre noua lui viață, dar bănuiesc că nu i-a descris aceste condiții. El împarte o cameră plină de umezeală cu alți șase tipi, iar asta în mintea mea nu prea înseamnă că ai dat lovitura la Londra, deci în prima noapte stau prin oraș cât de mult pot, ca să evit să dorm pe podeaua acelei încăperi. Evit și irish pubul pe care mi-l recomandă, în caz că m-ar tenta, și prefer să întreb cu accent englezesc despre un alt local, Bricklayer's Arms, unde este o reclamă la jocul cu bile. Dar mai întâi hoinăresc pe străzi câteva ore, știind că trecerea fiecărui minut mă apropie și mai mult de revederea cu Hamish, iar uneori mi-aș dori ca timpul să se oprească, iar alteori aș vrea ca timpul să treacă mai repede.

Joc o partidă cu câțiva localnici, doar un joc de *Săltareți*{17}, exact același joc pe care-l jucam deunăzi, și mă simt de parcă aș fi reluat jocul de unde l-am lăsat. Nu-mi vine să cred că astăzi sunt într-o altă țară și mă simt un alt om, așteptând să identific

cadavrul cuiva care mi-a furat identitatea.

Jocul acesta este pentru doi până la patru jucători, dar trei dintre noi jucăm până când cel de-al treilea vomită pe el și apoi adoarme într-un colț, cu pișatul curgându-i de-a lungul piciorului. Am rămas doar eu și tipul acesta, George, care îmi spune Paddy, de parcă n-ar ști că este o insultă. Dar nu contează pentru că îl bat fără drept de replică. Nu este nevoie de mare măiestrie – doar arunc bilele, nu țintesc cu ele. Bilele de dimensiune medie se numesc săltăreți. Primul jucător își aruncă piesa în față, următorul jucător încearcă să dea după ea și tot așa. Cam atât poate să facă George la cât este de beat. Dacă un săltăreț este atins, proprietarul acelei piese îi plătește adversarului o bilă de sticlă, dar regula este că nu poți să-i iei săltărețul, ceea ce este o problemă pentru mine, pentru că singura piesă a lui George care mă interesează este săltărețul. Astfel, săltăreții nu pot fi acaparați de adversari.

Are un model cehoslovac în formă de glonț, care pare învelit în gheață. George îmi spune ceva despre o baie acidă. Îl întreb dacă vrea să-mi vândă piesa, dar el spune nu și, în schimb, mi-o dăruiește, pur și simplu. Eu i-am povestit de ce sunt aici și pe cine merg să văd, iar lui îi este milă de mine, spune că și el a trebuit să vadă un cadavru ciopârțit odată, însă eu mă întreb dacă această întâmplare a avut de-a face cu vreo identificare la care a fost obligat să asiste sau dacă nu a fost o întâmplare care a ținut de stilul său de viață. Mă întreb dacă nu cumva chiar el a tăiat pe cineva în bucăți. Însă povestea lui nu mă înspăimântă; în mod ciudat, piesa de sticlă pe care mi-a dăruit-o mă face să mă simt mai bine. Pun bila cehoslovacă în buzunar, apoi, după ce rătăcesc aproape două ore, ajung acasă și mă prăbușesc în mizerabilul dormitor al lui Seamus Smith pe la patru dimineața, călcând peste trupurile celorlalți, încercând să ajung la locul meu, iar un tip se masturbează multă vreme, crezând că nu-l aude nimeni.

Patru ore mai târziu sunt la morgă și mă uit la trupul dezgolit al lui Hamish, întins pe o lespede. Medicul legist îmi arată doar fața lui, dar eu trag cearșaful mai jos. Hamish are un semn din naștere pe buric, care seamănă cu Australia; nimic nu este ca

Australia, dar asta ar fi stricat gluma.

— Vrei să tragi cu ochiul pe dedesubt? parcă îl aud pe Hamish spunându-le fetelor, atât de clar, de parcă i s-ar fi mișcat buzele. Zâmbesc amintindu-mi de el, de toate părțile lui bune, iar medicul legist mă privește supărat, de parcă eu aș fi zâmbit bucuros să-l văd pe Hamish mort.

— Doar mă gândeam la o vorbă amuzantă de-a lui, îi explic doctorului.

Apoi se uită la mine de parcă nu i-ar păsa, fiindcă el se află aici pentru partea științifică, nu și pentru cea sentimentală.

Pipăi bila-glonț cehoslovacă pe care o am în buzunar.

— A fost împușcat? întreb eu.

Întotdeauna am crezut că Hamish, dacă ar fi să moară înainte de senectute, așa ar prefera să moară. Ca un cowboy. Doamne, ce-i mai plăceau filmele alea!

— Nu. Vezi tu vreo urmă de glonț? mă întreabă el pe un ton defensiv, de parcă l-aș fi acuzat de neglijență.

— Nu.

— Păi și-atunci?

— Ce i s-a întâmplat?

— Îți va spune poliția.

Apoi acoperă iar fața lui Hamish. Nu i-am văzut chipul de patru ani, dar nu voi ști niciodată cât de mult s-a schimbat în acești ani, deoarece acum era atât de umflat și de tumefiat, încât de abia l-am recunoscut. Îmi dau seama că este el, dar nu aș putea să-mi fac o idee despre cum a arătat Hamish mai în vârstă. S-a bănuit că a stat în apă timp de două zile, poate mai mult, pentru că trupul i-a ieșit la suprafața apei și a început să se descompună. Polițistul cu care vorbesc îmi spune ceva despre pielea lui Hamish care i se desprinde de pe picioare de parcă ar fi o șosetă, dar acolo mi se taie firul. Îmi mai amintesc doar faptul că nimeni nu a raportat dispariția lui.

Fergus Boggs a fost beat. Băuse mult prea mult alcool și îi deranjase pe cei doi paznici de la intrarea barului de noapte Orbit, duminică seara. Când i-au interzis să intre în bar, a devenit agresiv. Nu am niciun motiv să nu-i cred, pentru că mi se pare ceva tipic pentru toți băieții Boggs de până acum;

inclusiv micuțul Joe își iese din pepeni când îi spui nu, apoi se aruncă pe burtă și își azvârle încălțările oriunde ne-am afla. Întrucât el este mezinul, mama îi spune rareori nu. Unul dintre paznici s-a enervat atât de tare pe Fergus, încât i-a spus că îl va lăsa să intre pe ușa din dos, ca nu cumva să-l vadă șeful că intră atât de beat și mai ales fără să plătească intrarea. În schimb, l-a dus pe o alee întunecată și l-a bătut măr. Cu nasul rupt și cu o coastă ruptă, Fergus Boggs s-a împleticit pe drum, până s-a împiedicat, a căzut în râu și s-a înecat. Avea douăzeci și cinci de ani.

Seamus Smith mă așteaptă la ieșirea de la morgă. Fumează o țigară și mă privește suspicios, cu mâinile vârâte în micile buzunare ale gecii de piele.

— El e? mă întreabă.

— Da.

— Fir-ar să fie!

Scoate un pachet cu țigări și îmi întinde și mie una. Îi sunt recunoscător că m-a dus de acolo la pub, pentru că nu-mi amintesc nimic din ce a urmat după țigara aceea. A doua zi, eu și Hamish pornim cu vaporul pentru a doua oară, de data aceasta ca să-l duc acasă.

Agentul de poliție nu a depus plângere împotriva paznicului care „l-a aranjat puțin”, pentru că poliția a considerat că Fergus era o pacoste și că individul acela nu a intenționat să-l ucidă. Mai degrabă starea lui de ebrietate l-a făcut să se înece. Și astfel, bătăușii aceștia scapă basma curată după săvârșirea unei crime.

11
Reguli la piscină
Sunt interzise îmbrâncelile

Când am deschis cutia cu bile, am deschis o cutie plină cu surprize neplăcute.

Nu știu dacă am simțit asta atunci, pe loc, când mă uitam la ele, când le-am ținut în palme și când am citit inventarul, dar mi-am dat seama când am văzut umbra care s-a așternut pe chipul tatălui meu, în momentul în care le-a zărit pe cele sângerii. Iar această surpriză neplăcută a ieșit în evidență și mai clar când am realizat neglijența cu care familia mea a stocat cutiile. Nu știu ce să mă fac. Este din cauza lunii; am prea multe gânduri și nu le pot procesa pe toate deodată. Trebuie să respir.

Imediat după ce ies din biroul lui Mickey, o sun pe mama din nou și simt cum fierb de mânie.

— Ce face domnișoara Bilă[18]? spune ea râzând de propria glumă. Te-ai întâlnit cu Mickey Flanagan? mă întreabă. Îi simt neliniștea din voce și mă întreb dacă nu cumva se teme că o să-i descopăr minciuna.

— Care dintre frații tatălui meu nu a vrut ca tu să păstrezi cutiile? o întreb direct.

Suspină.

— Ți-a spus Mickey. Vai, iubita mea, eu n-am vrut să-ți spună el.

— Apreciez gestul tău, mamă, dar dacă vreau să găsesc bilele alea, trebuie să știu adevărul.

— Chiar ai de gând să cauți bilele care *lipsesc*? Sabrina, iubita mea, ești bine? Totul merge bine între tine și Aidan? Mai mergeți la consiliere?

— Da, suntem bine, îi spun, de parcă aș fi pe pilot automat. N-ar fi trebuit niciodată să-i pomenesc asta mamei, pentru că acum interpretează lucrurile prin prisma faptului că totul este rezultatul terapiei de cuplu, la care eu particip doar de dragul lui Aidan. Aș fi complet împăcată să nu-i pese deloc de

problemele mele. Dar am spus asta de multe ori în ultima vreme, fără să mă gândesc cu adevărat la probleme. Oare este totul bine între noi? Schimb subiectul și revin la cel anterior: Spune-mi ce s-a întâmplat cu acele cutii și cu frații lui tata.

Oftează, știind că nu are de ales și trebuie să discute despre asta, iar în timp ce îmi relatează totul, îi simt furia din voce. Furia ei nu este îndreptată asupra mea, ci asupra lui și a situației de anul trecut.

— M-a sunat Angus, dar toți frații aveau o problemă cu asta. Auziseră că fuseserăm pe la apartamentul lui Fergus. Ei nu au vrut să mă ating de lucrurile lui. Erau de acord să le păstrezi tu, dar le-am spus că nu ai spațiu suficient. Restul l-ai aflat singură.

Încerc să mi-l imaginez pe Angus. Niciodată n-am avut o relație foarte strânsă cu unchii și mătușile mele, nici nu-i vedeam prea des pentru că tata nu-i vizita frecvent. În copilărie, am participat uneori la evenimente de familie, dar niciodată n-am stat prea mult, tata era mereu încordat, cineva întotdeauna îi spunea ceva supărător, iar atunci plecam mai devreme. Mama niciodată nu protesta, întrucât și ea dezagrea reuniunile lor familiale, cineva întotdeauna sărea la bătaie, vreun verișor beat răsturna masa cu băuturi în timpul unei altercații cu prietena, ori cumnatele cu limbi ascuțite nu-și puteau ține gura. Toate reuniunile de familie Boggs-Doyle erau marcate de dramatism și noi participam rar. De cele mai multe ori, doar treceam pe acolo sau, cum obișnuia tata să spună, „făceam act de prezență". Raportul cu familia s-a limitat doar la asta – făceam act de prezență și apoi plecam. Poate că și când venea vorba de noi tot asta își dorea; cine știe cum este cu adevărat acest om pe care îl descopăr acum?

Angus este cel mai în vârstă dintre frați, este măcelar, deci nu avea o dubă. Cred că Duncan a fost cel cu duba, dar asta nu înseamnă că n-au fost cu toții în ea. A trecut mult timp de când i-am văzut pe toți. Nu am mai fost târâtă la o reuniune de acest fel de la vârsta de optsprezece ani, iar eu nu i-am invitat la nunta mea. Aidan și cum mine am făcut o petrecere simplă de nuntă, în Spania, unde am avut douăzeci de invitați.

Oare chiar îmi doresc să-l vizitez pe Angus ca să-l întreb ce s-

a întâmplat anul trecut? De exemplu, de ce n-a vrut ca mama să păstreze lucrurile tatălui meu? De ce a vrut să le ia el? Ca să fure bilele de sticlă? Ce înșiruire stupidă de întrebări! Și oare chiar vreau să dau vina pe frații lui din cauză că au refuzat ca mama să depoziteze lucrurile lui? Aveau perfectă dreptate, îmi dau seama de asta acum. În orice moment, mama ar fi putut să decidă să le arunce pe foc, după ce ar fi băut puțin vin și după ce și-ar fi amintit vreun gest care a supărat-o, făcut de tata, chiar dacă acum este recăsătorită bine mersi.

— Știai că deține o colecție de bile de sticlă? o întreb din nou pe un ton ferm. Tu le-ai împachetat în felul acesta în apartament?

— Nu. Ți-am spus asta ieri.

Detectez destulă supărare și durere în vocea ei încât să o cred.

— Și dacă le-aș fi găsit atunci când împachetam, le-aș fi aruncat direct la lada de gunoi, spune ea sfidătoare. Un bărbat adevărat care colecționează bile de sticlă, hai să fim serioși acum!

O cred în stare, dar asta mă face să mă întreb peste ce anume a dat ea în apartament, iar eu nu am dat. Ce lucruri a considerat ea că nu trebuie păstrate. Poate că nu a fost persoana potrivită care să mă ajute în acele momente. Și de ce mă gândesc doar la asta acum? Sentimentul de vinovăție mă roade pe interior. Eram foarte ocupată, stresată și îngrijorată. Ar fi trebuit să gestionez totul mai bine. Poate că ar fi trebuit să-i invit pe frații lui să ne ajute, să vedem dacă nu era ceva ce ar fi vrut ei să păstreze, ceva din trecutul lor. Poate că de aceea erau atât de furioși pe mama, pentru că nu i-a inclus niciodată. Eu am preluat atunci greutățile, crezând că știu totul despre el.

— Mamă, ți-ai amintit de la ce-a pornit cearta cu tata despre bilele de sticlă? Refuz să las discuția aceasta neterminată. Știu că mama îmi ascunde lucruri, dar trebuie să aflu cât se poate de multe acum. Fără secrete.

— Ah, păi, nu prea îmi amintesc… spune ea și devine tăcută preț de o clipă, iar eu cred că acesta este răspunsul ei final, când deodată continuă discuția. Eram în luna noastră de miere, asta e

tot ce-mi amintesc. El a pornit la plimbare singur, așa cum obișnuia el, fără explicații, apoi s-a întors după ce a cheltuit toate economiile noastre de câteva luni pe o bilă din aia tâmpită.

Scot inventarul din dosar, în timp ce conduc mașina, și mă uit atentă la drum. Arunc o privire pe listă.

— Era o inimă?

— Nu-mi amintesc modelul, zice ea și apoi tace. De fapt, da, cred că era o inimă. M-a înnebunit ideea că a putut să cheltuie o sumă atât de mare pe ea. Am stat trei zile la Veneția fără să putem să ne luăm de mâncare. Îmi aduc aminte cum am împărțit o sticlă de Cola într-o zi pentru că nu ne mai rămăseseră bani de nimic altceva. Prostănacul! spune ea domol. Dar așa a fost tatăl tău mereu. Apropo, de unde știi că a cumpărat o bilă în formă de inimă?

— Ah! Am ghicit doar…

Îmi trec degetul peste scrisul lui de mână: *„Inimă – ciobită. Stare: bună de colecționat. Veneția '79”.*

Deci nu mama a împachetat bilele și nici nu a fost ea cea care a luat câteva. Era clar că nu ar fi vrut să aibă deloc de-a face cu ele.

Acces e cuvântul-cheie. Trebuie să mă gândesc cine a avut acces la cutii. Mickey nu, și nici familia lui. Nu am cum să fiu sigură de asta, dar trebuie să am încredere în el. Acces. Nu prea avea sens să contactez firma de curierat de anul trecut, deoarece a trecut prea mult de atunci: Mă scuzați, nu cumva ați furat niște obiecte anul trecut, când ați făcut o livrare? Poate că Mickey se înșală când spune că bilele nu erau în cutiile care i-au fost livrate acasă. Poate că au fost luate ieri, iar curierul de ieri și-ar aminti.

— Cu ce pot să te ajut, Sabrina? mă întreabă Amy cu blândețe când mă întorc în sala de așteptare.

Încerc să mă adun. *Luna m-a pus să fac asta.*

— Am primit o livrare de la Mickey ieri, traseul a fost de la casa lui la spitalul unde este tata și încerc să aflu cine a făcut livrarea. Știi ceva despre asta?

— Mda, dacă știu ceva despre asta? Mi-am petrecut tot weekendul în garajul ăla, fără plată, doar ca să pregătesc colete.

Nu intră în atribuțiile mele, dar spune-i asta lui Mickey.

Inima mi se oprește o secundă, întrezărind un licăr de speranță.

— Cutiile au fost sigilate înainte de livrare? o întreb degajat, ca să nu se simtă ofensată.

— Oh, Doamne! a oftat. Da, au fost sigilate și au fost stocate cu foarte mare grijă, îți pot garanta asta, dar să nu-mi spui că s-a spart ceva sau că lipsește ceva.

— Păi, de fapt, chiar lipsește ceva.

— Ah, Looper!

— Poftim?

— Scuze, este vorba despre Looper, tipul de la livrări. Să-ți explic. Absolut toate cutiile fuseseră deja sigilate când am ajuns eu la ele, și mi s-au dat ordine stricte să nu le deschid. Mickey nu voia să-i văd lucrurile – apropo, să știi că ale tale n-au fost singurele stocate acolo. Au mai fost multe alte lucruri care au trebuit aruncate. Mobilier vechi, haine, toate depozitate acolo și neatinse de ani de zile, pline de praf. Oricum. Am apelat la Looper ca să le livreze. Este nepotul lui Mickey. A primit multe reclamații, dar n-am avut de ales și a trebuit să apelez la el. Mickey încearcă să-i ajute pe cei din familia lui, știi tu. Mă tem că trebuie să vorbești direct cu el, eu nu mă amestec, dar îți pot da detaliile lui de contact.

— Da, te rog, răspund eu fericită, simțind că poate nu e pierdută orice speranță. Mai este o cale.

— Știi cum să ajungi aici? mă întreabă Amy întinzându-mi, șovăind, adresa.

— Nu, dar am GPS.

Amy își mușcă buza.

— GPS-ul nici nu va ști unde să te ghideze. Acela este un loc destul de retras.

— Este în regulă, am timp, îi răspund și mă îndrept spre ușă. Pentru prima dată după nu știu câtă vreme, mă simt entuziasmată.

— Doar să ai grijă, să știi că nu e prea sociabil, mai ales într-o zi ca asta – zice ea arătând spre cer –, astfel de zile sunt făcute pentru genul acela de oameni, așa cum este și el, mă avertizează

ea înainte să închid ușa.

Merg cu mașina la adresa primită de la Amy și mă uit la soare și mă întreb în ce măsură este adevărat ce mi-a spus despre curier. Oare asta să fie ziua Judecății de Apoi? Sau să fie asta ziua în care, într-un final, mi-am pierdut mințile și am pornit în căutarea unor bile pierdute, despre a căror existență nici măcar nu am vreo dovadă reală. Nu am decât un inventar scris de mână, acum nu știu câți ani. Sunt pe cale să abordez un bărbat numit Looper, aflat în mijlocul pustietății, și să-l acuz de furt.

După ce am condus în sus și în jos pe câteva străduțe la întâmplare, deoarece GPS-ul a cedat imediat după ce am trecut de periferia orașului, exact așa cum m-a avertizat Amy, în sfârșit, ajung la destinație. Looper, un nume care îmi trezește îngrijorare, locuiește într-un mic bungalow, construit în stilul anilor '70, prost întreținut și care pare complet părăginit. Curtea din față este ticsită cu piese de mașini, cauciucuri, motoare, capote, lucruri aruncate care-ncotro. Pe aleea principală este o dubiță albă, iar sub ea se văd două picioare îmbrăcate în niște blugi prespălați și încălțate cu bocanci. La un radio din apropiere bubuie boxa cu muzica celor de la AC/DC. Trag mașina în fața porții și nu pot să înaintez pentru că este barată cu un semn pe care scrie „Accesul interzis – câini de pază", iar mesajul este însoțit de o imagine cu doi câini fioroși care mârâie.

Mă dau jos din mașină și mă duc la poartă, iar în mintea mea mă întreb dacă nu cumva chiar am luat-o razna de tot.

— Mă scuzați, le strig eu cu putere picioarelor de sub mașină. Looper!

Picioarele se mișcă într-un final și ies de sub dubă. Un tânăr se ridică în picioare. Are părul lung și unsuros, iar începutul de chelie este vizibil, în ciuda faptului că este tânăr, poartă un maiou alb pătat cu ulei, transpirație și grăsime și cine știe ce altceva mai este pe el. Este mai degrabă bine legat, nu musculos, înalt și mare, cu o alură de bădăran.

Se uită fix la mine, își șterge cu un tricou jerpelit uneltele, mă analizează gradual, bucățică cu bucățică. Se holbează la mașina mea, apoi iarăși la mine, iar apoi se îndreaptă lent spre mine, cu

cheia franceză în mână, de parcă ar avea tot timpul din lume și se gândește intens dacă să mă lovească sau nu. Nu vine la poartă, ci se oprește la câțiva pași de ea. Se linge pe buze cu limba lui ca de șarpe, în timp ce mă măsoară din cap până-n picioare. Plescăitul lui se aude de parcă eu aș fi următoarea lui masă.

— Tu ești Looper? îl întreb.

— Poate că da, poate că nu. Depinde cine întreabă.

— Păi… eu întreb, și îi zâmbesc ștrengărește.

Lui Looper nu-i place genul acesta de zâmbet, crede că îmi bat joc de el, și nu-i convine, nu știe de ce și nici nu pricepe. Confuzia îl face să pară mai puțin masculin și se comportă ca un bădăran. Își drege glasul și scuipă pe jos, în semn de protest.

— Tu ești omul de la livrări prin părțile astea?

— Singurul și cel mai bun. Ai vreo treabă cu mine? Pentru că eu aș avea o treabă pentru tine… zice el scărpinându-se în zona inghinală și rânjind.

Mă dau un pas în spate, revoltată.

— Tu ești nepotul lui Mickey Flanagan?

— Cine întreabă?

— Eu. Din nou, îi răspund sec. Sunt o clientă de-a lui. El m-a trimis aici.

Vreau să-i dau de înțeles că *el știe că sunt aici și mă va căuta dacă voi dispărea. Nu mă ucide!*

— Ai făcut ieri o livrare la Dublin pentru unchiul tău?

— Fac multe livrări la Dublin.

Sincer, mă îndoiesc de asta.

— Mai exact, la un spital, adaug eu.

— Acolo locuiești tu? mă întreabă el cu un rânjet, scoțând la iveală cei câțiva dinți verzui pe care îi are. Se uită la mine din cap până în picioare, ca o pisică la un șoricel. Vrea să se joace cu mine. Are o căutătură ciudată în ochi, un licăr dubios care nu dezvăluie ce gânduri îi trec prin minte. Ideea că acest bărbat ar fi în posesia bilelor prețioase ale tatălui meu îmi face greață. Nu i-aș încredința acestui individ nici măcar un ac. Mă uit împrejur, ca să văd dacă mă poate ajuta cineva, mă uit după un martor care să depună, eventual, mărturie pentru mine dacă se

întâmplă ceva rău, încerc să găsesc un salvator în cazul în care Looper face ceea ce are de gând să facă. Dar casa este împrejmuită de hectare întregi de teren. Și e și o mașină arsă în mijlocul terenului necultivat.

Looper îmi urmărește privirea îndreptată spre tarlalele care se întind până departe.

— Mă doare fix în cot de el. A fost bun doar la cultivarea cartofilor. Tata a fost fermier. Dezvoltatorii i-au oferit o avere pe teren, el a refuzat zicând că este fermier și ce s-ar face fără teren? Apoi a murit și dus a fost, și mi l-a lăsat mie, iar acum nimeni nu mai este interesat să-l cumpere. Un spațiu total irosit.

— De ce nu-l cultivi tu?

— Eu am propria mea afacere. Reparațiile de mașini și firma de curierat.

Nimic din curtea asta nu prezintă semne că aici s-ar desfășura vreo afacere.

— Vrei să intri? Îți prezint locul.

Mă uit la ușa deschisă de la intrare și văd o harababură în casă, cu vase puse unele peste altele. Scutur din cap. Nu vreau să trec de gard.

— Ai transportat cinci cutii de la garajul lui Mickey până unde locuiește tatăl meu. Unele lucruri lipsesc din cutii și mă întrebam dacă m-ai putea ajuta.

— Mă faci hoț?

— Nu, am nevoie de ajutorul tău, accentuez eu. Te-ai oprit pe undeva pe drum? A avut altcineva acces la dubița ta?

— Le-am pus în dubă și le-am transportat la Dublin. Simplu și concis.

— Ai deschis cutiile? E posibil să fi căzut ceva din ele?

Zâmbește.

— Îți spun cum facem. Îți răspund la întrebare dacă îmi dai un sărut.

Fac un pas în spate.

— Bine, bine, râde el. Îți răspund dacă dai noroc cu mine.

Nici asta nu sună prea bine, dar îi fac jocul. Vreau să-mi răspundă la întrebare.

Looper pășește în față cu mâna întinsă. Bagă cheia franceză în

buzunarul de la spate și-și ridică mâna ca să-mi arate că nu are nicio armă.

— Haide. Dacă dai noroc cu mine, îți răspund la întrebare. Sunt un om de cuvânt.

Mă uit circumspectă la mâna întinsă. Îi întind și eu mâna, iar el o prinde, mă smucește cu putere, mă trage înspre el, mă apucă de gât și îmi trage capul aproape ca să mă sărute. Buzele lui le ating pe ale mele și sunt blocată în poziția aia. Strâng cu putere buzele ca nu cumva buzele noastre să se atingă. Încerc să mă smulg din îmbrățișare, dar nu pot, pentru că mâna lui mă ține de ceafă. Îl împing izbindu-l în piept, dar este prea puternic, iar atunci simt că mă panichez. Într-un final, îmi dă drumul, se linge pe buze și hohotește de râs.

Mă șterg furioasă pe față, vrând să dau fuga la mașină. Inima îmi bate frenetic, mă uit în jur să caut ajutor, dar el nu mai vine după mine, ci stă locului râzând.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi spun eu furioasă, ștergându-mă temeinic pe buze. Refuz să plec acum fără un răspuns. Și mai ales fără piesele de joc. N-am bătut tot drumul acesta degeaba.

Looper se uită la mine, cu cheia franceză în mâini, amuzat.

— Eu am luat cutiile din garajul lui Mickey, am tras apoi pe dreapta pe autostradă și m-am uitat să văd ce era în ele. Nu era nimic de capul lor, așa că le-am sigilat din nou și am condus spre Dublin.

Ridică din umeri dezinvolt, fără să simtă vinovăție sau dorința de a-și cere iertare.

— Erau niște documente și ceva bile de sticlă pentru copii și acelea nu-s de nasul meu. N-am luat nimic. Îți sugerez să cauți un răspuns în altă parte.

Îl cred. Nu l-ar fi dus capul să se uite prin inventar. Este cât o carte și mă îndoiesc că a citit vreodată o carte în toată viața lui. Și nici nu l-ar fi dus mintea să asocieze bilele din cutii cu denumirile din lista de inventar. Persoana care a luat cele mai valoroase piese a stat pe îndelete să citească lista și să verifice bilele. Cine le-a luat nu a petrecut doar cinci minute, cu mașina parcată pe autostradă. Au fost furate cele mai scumpe două

articole, iar ca să le identifici era nevoie de timp, deoarece lista nu conține piesele enumerate în funcție de valoare, de la cea mai ieftină la cea mai scumpă, ci este ordonată după numele bilelor.

— A meritat? îmi face el cu ochiul în timp ce eu mă duc valvârtej la mașină. Ți-am fost de ajutor? strigă el după mine.

Pornesc motorul și mă îndepărtez de acel loc. Da, m-a ajutat.

Looper nu a luat bilele. Acele piese nu mai erau la locul lor în momentul în care cutia a fost ridicată de la casa lui Mickey Flanagan. Acum sunt absolut convinsă de asta. Și nu erau în cutii nici în momentul sosirii cutiilor la casa lui Mickey. Deci trebuie să mă întorc. Trebuie să mă întorc la ce s-a petrecut anul trecut. Poate chiar mai departe, înapoi în timp.

12
Jocul trecutului
Lunișoara

— Fergus, e timpul! spune pe un ton vesel asistenta medicală Lea când pășește în camera mea, afișând un zâmbet larg pe buze. Zâmbește întruna și i se formează două gropițe în obraji, ca niște adâncituri perfect potrivite pentru a încăpea în ele două bile; poate nu chiar două bile de mărime obișnuită, dar unele în miniatură s-ar potrivi de minune în gropițele ei și nu s-ar mai clinti de acolo. Este o tânără domnișoară de la țară, din Kerry. Vorbește de parcă ar cânta, iar râsul cristalin din cabinetul surorilor medicale răsună pe coridor și se aude până în camera mea, situată în capătul coridorului. De obicei sunt binedispus, dar ea are capacitatea de a mă binedispune și mai tare. Dacă am avut o zi mai dură la fizioterapie – și există destul de multe ore de genul acesta, ea întotdeauna vine cu zâmbetul pe buze, cu o ceașcă cu cafea și o brioșă. Le face singură și le împarte tuturor. Îi spun că dacă ar investi un efort egal în a-și găsi un prieten, acesta i-ar ciuguli din palmă, dar ea este singură și întotdeauna relatează despre întâlnirile dezastruoase pe care le-a avut.

Această asistentă mi-a mers la inimă. Îmi amintește de Sabrina. Sau mai exact de Sabrina aceea de dinainte de a-i avea pe cei trei fii ai ei. Acum, atenția ei este distrasă, evident, de trei băieței care sunt superactivi. Începem o conversație, dar niciodată nu o terminăm; de obicei, când ne vedem, de abia apucăm să terminăm propoziția. Este mai zăludă decât era pe vremuri; mai demult era ageră, ca Lea. Acum este întotdeauna obosită și s-a și îngrășat. Mama mea întotdeauna a fost tare ca fierul, singura dată când am văzut-o mai moale a fost după ce băuse mai mult de un pahar cu brandy, ceea ce se întâmpla rar, poate de două ori pe an. Era slabă ca un țâr, alerga neîncetat după noi șapte, și după fiecare naștere a reușit să-și recapete silueta. Probabil că, dacă aș fi cunoscut-o pe mama înainte să ne nască pe noi, aș fi observat o schimbare și la ea. Poate că și

mama a avut acel spirit liber și lipsit de griji înainte să ne aibă pe noi, dar grijile vieții de familie și grijile de mamă i-au șters acele însușiri. Dumnezeu știe cât m-am schimbat și eu în viață; acum sunt în acest punct. Nu mi-o pot imagina niciodată pe mama lipsită de griji, nici măcar în fotografii, în care toți sunt surprinși cu posturi rigide și încordate. Noi stăm cu mâinile pe lângă corp, nu ne atingem, avem fețele triste îndreptate spre camera de fotografiat, iar acea expresie de pe fețele noastre trebuie să fi fost cea mai fericită pe care o aveam. Există totuși o fotografie, una pe care o țin mereu aproape. O fotografie cu mama pe plajă. Fotografia a fost făcută de tata, în Scoția. Mama stă în șezut, pe un prosop pe plajă, înclinată pe spate, sprijinindu-se pe coate, cu fața la soare, cu ochii închiși. Râde. Nu știu de câte ori am studiat această fotografie și m-am întrebat ce o făcuse să râdă. Este o poziție sexy, provocatoare, dar sunt convins că nu aceasta a fost intenția ei. Hamish este bebeluș și stă lângă picioarele ei. Poate că râde de ceea ce a făcut Hamish sau de ceea ce a spus tata, ceva inocent care a condus la această expresie întipărită pe chipul ei. Este bizar, știu, să păstrezi fotografii provocatoare cu mama, bănuiesc că o astfel de descoperire ar face deliciul psihoterapeuților, dar asupra mea această poză are un efect benefic.

Când mi-o imaginez pe Sabrina, văd un chip îngrijorat și încordat.

— Ne uităm la un film în 3D? o întreb pe Lea, tachinând-o din cauza ochelarilor ciudați pe care îi poartă.

— Am o pereche și pentru tine, spune ea, și scoate o pereche din buzunar și mi-o dă mie. Pune-i la ochi. Ai uitat, Fergus, că azi este ziua eclipsei de soare?

Nu știu sigur dacă am uitat sau dacă am știut de ea și am uitat.

— Cerul este perfect astăzi ca să vedem eclipsa. Nu este niciun nor. Bineînțeles că se spune că nu suntem în locul perfect, la radio se tot oferă indicații despre punctul care oferă cea mai bună vizibilitate, dar soarele tot soare rămâne și îl vezi oriunde te-ai afla. Am copt brioșe pentru toată lumea. Brioșe cu vanilie. Am vrut să fac cu ciocolată, dar Fidelma, noua mea colegă de

apartament – îți amintești de ea? Asistenta medicală din Donegal? Este o scroafă! Mi-a mâncat toate ciocolatele Cadbury din frigider! exclamă ea furioasă. Patru dintre ele! Pe cele mari. Am pus bilețele autocolante pe ele cu mesajul „Nu atinge asta!”, „Nu mânca asta!”, doar să o văd și mă enervez. Și mai ții minte acel televizor nou cu plasmă pe care l-am primit de la vecinul meu care voia să-l arunce? Ea habar n-are cum să-l folosească, mai ales că încurcă telecomenzile. Am surprins-o când încerca să pornească televizorul cu ajutorul telecomenzii de la gaze.

Amândoi râdem de întâmplare. Ea se descarcă, dar nu într-un mod furios, ci într-un fel amuzant, pentru că relatează totul cu zâmbetul pe buze și pe tonul acela melodios al ei. Este minunat, asemenea unei păsări care ciripește în fața ferestrei tale într-o zi însorită de mai. Povestește întâmplarea în timp ce mă ajută să mă ridic de pe scaunul destinat cititului și să trec în scaunul cu rotile. Lea este cu mine în majoritatea zilelor, dar când nu este de serviciu, celelalte asistente medicale au un stil diferit, cu care îmi vine greu să mă acomodez. Unele sunt mai tăcute, încercând să pară respectuoase, sau sunt cu capul în nori, sau le stă mintea la detalii din viața privată, sau sunt prea milităroase și îmi vorbesc de sus, amintindu-mi de mama care striga la mine când eram mic. Nu sunt obraznice cu mine, dar Lea are ceva special. Ea știe cum să mă ia, îmi vorbește despre alte lucruri, de parcă ceea ce facem noi în prezent nu s-ar întâmpla. Chiar este nevoie de o astfel de persoană, în condițiile în care acea ființă te șterge la fund și te spală pe ouțe. Tăcerea celorlalte persoane care mă îngrijesc mă face să devin conștient de ceea ce se întâmplă, de fapt. Tom, vecinul de alături, nu o suportă. „Asta nu tace niciodată?”, mormăie el. Rostește propoziția atât de tare, încât sunt sigur că și ea a auzit, însă asta n-o împiedică să vorbească. Dar așa este Tom. N-ar fi fericit dacă n-ar avea un motiv pentru care să se plângă.

Ea mă plimbă cu căruciorul afară, în lumina soarelui, pe micuța pajiște unde stăm, de obicei, în zilele însorite ca aceasta. Toată lumea s-a adunat afară și se uită în sus la cer cu acești ochelari ridicoli. Radioul este pornit, Radio Unu comentează în direct ceea ce urmează să vedem, așa cum a relatat întreaga

săptămână. În viața mea n-am auzit vorbindu-se atât de mult despre umbre și penumbre, și apoi tot felul de indivizi care povestesc despre chestii voodoo legate de luna plină, deși această ultimă parte și mie mi se pare credibilă. Sabrina, când era copil, nu reușea niciodată să doarmă când era lună plină. Obișnuia să vină în dormitorul nostru, să se strecoare în pat și să se facă covrig între mine și Gina, și să zacă acolo trează, oftând puternic, bătându-mă cu un deget pe umăr, pe față sau pe corp doar ca să mă trezească și să aibă companie. La un moment dat, am dus-o jos și i-am pregătit o ciocolată caldă și am stat în bucătărie, cu luminile stinse, și ne-am uitat la lună, ea era trează ca ziua, se uita la lună de parcă ar fi fost hipnotizată, de parcă ar fi purtat o conversație tacită cu ea, în timp ce eu ațipeam pe scaun. Gina a coborât și mi-a făcut capul calendar, că urmează o zi de școală și că era ora trei dimineața! Ce credeam că fac? Și asta a fost tot.

Acum mă gândesc la ea în nopțile cu lună plină și mă întreb dacă e trează și dacă nu cumva bea o ciocolată caldă la bucătărie, cu părul ei buclat atârnându-i pe spate, deși buclele i-au dispărut, evident.

Toată lumea este într-o formă de zile mari, entuziasmată de acest fenomen natural. Lea îmi povestește despre întâlnirea la care s-a dus în seara precedentă, în timp ce mă dă cu cremă de soare pe față și pe brațe. Am picioarele acoperite. A fost la cinematograf cu un polițist din Antrim. Eu scot un sunet dezaprobator.

— La cinema nu este voie să vorbești, îi spun eu. Niciodată să nu te duci la cinematograf la prima întâlnire.

— Știu, știu, mi-ai spus asta și când m-ai invitat în oraș și ai avut dreptate, dar apoi ne-am dus să bem ceva și, sincer, m-am bucurat că am petrecut două ore la cinema în tăcere, deoarece tipul era un prostovan, Fergus. A ținut-o langa cu fosta lui prietenă în sus, fosta lui prietenă în jos. Știi ceva, prietene, n-ai decât să ți-o iei pe fosta ta prietenă înapoi. Eu am plecat de aici.

Chicotesc.

— Îți aduc o brioșă. De care vrei? Am cu jeleu, cu bezele, am avut și Malteser, dar le-a mâncat Fidelma și pe alea, spune ea

râzând.

— Surprinde-mă, îi spun.

Cât timp e plecată, mă uit în jurul meu și văd o mulțime de vizitatori. Copiii aleargă în iarbă, unul are un zmeu, deși indiferent de cât de repede aleargă, zmeul nu se desprinde de la pământ, astăzi nu e nicio pală de vânt. Nu sunt nori pe cerul de-un albastru intens, cu vălătuci albi de vapori. Această imagine îmi trezește o amintire, dar nu pot să îmi dau seama exact care anume. Mi se întâmplă uneori. Mi se întâmplă adesea și mă frustrează.

— Poftim, spune ea și-mi întinde o farfurie cu două brioșe și o băutură răcoritoare.

Mă uit la ele puțin cam nedumerit.

— Nu le vrei? mă întreabă ea.

— Nu, nu este vorba despre asta, îi spun. Vine și soția mea?

Ea încremenește o secundă, dar apoi își trage un scaun și se așază lângă mine.

— Te referi la Gina?

— Bineînțeles că da. La Gina, soția mea. Și la Sabrina împreună cu băieții.

— Ai uitat că băieții pleacă în tabără cu cortul împreună cu tatăl lor? Aidan îi va duce la Wicklow, unde vor fi împreună cu verișorii lor.

— Ah! Nu-mi aminteam asta. Se pare că se vor distra bine. Alfie, cu siguranță, va porni la vânătoare de viermi, deoarece îi place să facă asta. Ceea ce îmi amintește puțin de Bobby când era mic, doar că, spre deosebire de el, căruia îi plăcea să îi mănânce, lui Alfie îi place să le dea nume. Odată m-a făcut să țin un vierme într-o ceașcă o zi întreagă. Dar Sabrina? Ea unde este?

Văd în mintea mea fața ei ridată, îngrijorată, încruntată de concentrare, de parcă ar încerca să rezolve o problemă sau să-și amintească răspunsul la ceva ce a uitat. Da, așa este.

Întotdeauna arată de parcă a uitat ceva. Dacă băieții au plecat în mica lor escapadă, atunci înseamnă că ea este singură. Doar dacă nu este cu Gina, dar Gina este foarte ocupată zilele acestea cu Robert, proaspătul ei soț. Evident, de aceea s-a uitat Lea așa

la mine, pentru că trebuie să încetez să o mai numesc pe Gina soția mea. Uneori uit aceste lucruri.

— Sabrina a fost aici azi-dimineață, ai uitat? Cred că trebuie să rezolve ceva, dar va veni în vizită mâine, ca de obicei. Sunt sigură.

Mă scotocesc prin buzunare.

— Te pot ajuta, Fergus?

Lea intervine din nou la momentul oportun.

— Telefonul meu, cred că l-am lăsat în cameră.

— Cred că se apropie eclipsa acum. E bine dacă ți-l aduc după aceea? Nu vreau să ratezi eclipsa vorbind la telefon.

Mă gândesc la Sabrina și am un sentiment covârșitor de empatie față de ea, nu vreau să o las singură. În ochii mei, ea este din nou o fetiță, cu fața ei serioasă și palidă, luminată de soare.

— Acum, te rog, dacă nu te superi.

Mă simt de parcă doar am clipit, iar Lea s-a și întors. M-am pierdut în gânduri, dar acum nu mai știu la ce mă gândeam adineauri. Lea gâfâie și mă simt prost că era cât pe ce să o fac să rateze eclipsa. Evident că este entuziasmată de astfel de evenimente. Ar fi trebuit să meargă în oraș la o întâlnire pentru acest eveniment, dacă i s-ar fi aprobat concediul, iar eu simt o bucurie egoistă că nu și-a luat liber. Ceilalți infirmieri m-ar fi lăsat să aștept până după eclipsă ca să-mi aducă telefonul.

Formez numărul Sabrinei.

— Tată, îmi răspunde ea imediat, după primul țâr. Chiar mă gândeam la tine.

— Ți-am ghicit gândul, spun zâmbind. Este totul în regulă?

— Da, da, spune ea neatentă. Așteaptă puțin ca să mă trag mai la o parte și să putem vorbi.

— Bine. Deci nu ești singură?

— Nu.

— Bine. Chiar speram să nu fii singură. Știu că Aidan și băieții sunt în excursie. Simt o mândrie prostească pentru că mi-am amintit acest detaliu când, de fapt, Lea mi-a reamintit. Unde ești?

— Stau pe capota mașinii, în mijlocul unui câmp din Cavan.

— Ce Doamne, iartă-mă, faci acolo?

Ea râde veselă.

— Ești acolo cu niște prieteni?

— Nu, dar sunt mulți oameni în jur care se uită la eclipsă. Este unul dintre acele locuri special amenajate pentru eveniment.

Tăcere. Mai este ceva, dar nu-mi spune.

— Mă plimbam și eu hai-hui, căutam ceva.

— Ai pierdut ceva?

— Da, se poate zice și așa.

— Sper să găsești ceea ce cauți.

— Mda, spune ea pe un ton din care îmi dau seama că e cu gândurile în altă parte. Și tu ce faci? Ești într-un loc de unde se vede bine eclipsa?

— Mă simt bine. Stau pe o pajiște, împreună cu toți ceilalți, mâncăm prăjituri, bem sucuri acidulate și ne uităm la cer. Nu cred că suntem pe traiectoria corectă sau cum s-o zice, dar asta ne ține ocupați pe toți. În timp ce așteptam aici, m-am gândit la ceva. Mi-am amintit de o întâmplare de când aveai tu doi ani.

Zâmbetul Leei mi-a reactivat acea amintire, Lea cu gropițele ei în care ar încăpea niște bile de sticlă, din cauza punguței pe care o ținea în mână Sabrina de dimineață.

— Nu cred că ți-am spus vreodată despre asta.

— Dacă am făcut ceva greșit atunci, sunt sigură că mama mi-ar fi spus.

— Nu, nu cred că a aflat despre asta. Nu i-am povestit.

— Serios?

— Ea a trebuit să iasă în oraș cu treabă, la o programare medicală sau ceva sau poate la o înmormântare, nu-mi amintesc exact, dar te-a lăsat în grija mea. Aveai doi anișori. Iar tu ai reușit să înșfaci niște bile de sticlă din biroul meu.

— Serios? spune ea uimită, interesată, atât de nerăbdătoare încât mă surprinde, deoarece nu acesta este miezul poveștii. Ce fel de bile erau?

— Ah, niște bile mărunte. Unele în miniatură. Aici la mine se întunecă, la tine ce se întâmplă?

— Și la mine se întunecă. Zi mai departe.

— Ce se aude la tine? Un câine care urlă?

— Da, animalele devin agitate. Nu cred că sunt mulțumite de ceea ce se întâmplă. Mai spune-mi, tată, te rog.

— Ei bine, ți-ai băgat o bilă într-o nară. Nu știu dacă în nara dreaptă sau în cea stângă, nu-mi mai amintesc.

— Ce-am făcut? mă întreabă ea. De ce am făcut una ca asta?

— Pentru că aveai doi anișori, evident, nu?

Ea râde.

— Și apoi eu n-am putut să scot blestemata de bilă de acolo. Am încercat cum am știut mai bine, dar până la urmă a trebuit să te duc la Urgențe. Și ei au încercat cu un cleștișor, au încercat să te facă să-ți sufli nasul, ceea ce n-ai reușit să faci, pentru că tu tot suflai aerul pe gură, până la urmă doctorul Punjabi, un indian cu care am mai avut de-a face ulterior, a făcut un fel de respirație gură la gură. Ți-a suflat aer pe gură, ți-a închis cealaltă nară și bila a sărit afară.

Râdem amândoi. Este întuneric acum, toată lumea din jur se uită în sus, cu ochelarii ăia idioți pe nas, inclusiv eu. Lea mă vede și îmi face un semn aprobator cu degetul ridicat.

— Când a ajuns mama ta acasă în ziua aceea, tu i-ai spus că te-a sărutat un indian. Eu m-am prefăcut că habar n-am despre ce vorbești și că probabil ai văzut ceva de genul ăsta la desene.

— Îmi amintesc povestea asta, spune ea pe nerăsuflate. Vecina noastră, Mary Hayes, mi-a povestit că i-am zis că am fost sărutată de un bărbat, de un indian. Niciodată n-am știut de unde a scos povestea asta.

— Cred că le-ai spus tuturor oamenilor de pe strada noastră.

Râdem amândoi.

— Spune-mi mai multe despre lunișoară, zice Sabrina.

Întrebarea ei mă ia pe nepregătite. Sunt bulversat și nu știu de ce. Sunt cam neliniștit și puțin cam supărat. Totul este năucitor. Poate că are de-a face cu ceea ce se întâmplă acum pe bolta cerească. Poate că toți se simt la fel în momentele acestea. Încerc să mă adun.

— Bila numită lunișoara, spun eu și-mi amintesc forma ei. Este o poveste care poate se potrivește cu ziua de azi și poate tocmai de aceea mi-am amintit întâmplarea pe care ți-am spus-

o. Căutam un anumit tip de bilă de sticlă, dar nu o găseam decât în format miniatural. O cutie de două sute cincizeci de bile de sticlă, ca niște perle, împachetate într-un recipient de sticlă superb, ca un borcan de gem supradimensionat. Nu știu cum ai reușit să pui mâna pe una dintre ele. Te-am lăsat nesupravegheată o secundă, cred, sau poate că nu m-am uitat la tine când a trebuit.

— Cum arăta piesa aceea?

— Nu vrei să afli toate astea, Sabrina. E plictisitor.

— Nu e plictisitor, mă întrerupe ea cu o voce insistentă. Este important. Mă interesează subiectul. Spune-mi despre bila aceea, vreau să știu ce este cu ea.

Îmi închid ochii și mi-o imaginez, iar corpul mi se detensionează.

— O lunișoară este o bilă străvezie și cred că asta îmi place la ea. Atunci când o străbate o rază de lumină, în miezul ei se întrezărește o umbră, ca o flacără în interior. Piesele acestea au o strălucire minunată.

Și este ciudat, și mă simt atât de bizar în aceste momente neobișnuite, când soarele a dispărut, ascuns în spatele lunii, la mijlocul după-amiezii, încât îmi dau seama de ce sunt atașat de acea fotografie a mamei. Pentru că, exact ca în cazul lunișoarei, îi vezi flacăra arzând în interior, iar acest licăr este demn de ținut în orice și în oricine, este ceva de colecționat și de păstrat, de scos la lumina zilei și de studiat atunci când simți că ai nevoie de ceva care să-ți dea speranță sau liniște în momente în care strălucirea din sufletul tău a devenit ternă și când focul din interiorul tău s-a preschimbat în jar.

— Tată? Te simți bine? șoptește ea și eu nu știu de ce șoptește.

Luna a trecut complet de soare și afară s-a luminat. Toată lumea din jurul meu ovaționează.

Simt o lacrimă care mi se prelinge pe obraz.

13
Reguli la piscină
Nu urinați în piscină

Stau pe capota mașinii mele, în mijlocul unui câmp unde am parcat ca să urmăresc eclipsa. Un fermier local isteț a cerut doi euro de la fiecare ca să ne parcăm mașinile în mod corespunzător și să putem vedea eclipsa de pe terenul lui. Toate capotele mașinilor sunt pline de oameni care poartă ochelarii aceia ridicoli. Tocmai am încheiat convorbirea telefonică cu tata și simt un nod în gât, dar îl ignor și răsfoiesc ca o maniacă paginile inventarului ținut de tata. Mă opresc brusc.

Lunișoare.

El are foarte multe, urmăresc lista plimbându-mi degetul ca să găsesc ce caut.

Lunișoare în miniatură (250) acolo se specifică și recipientul de sticlă în condiție excelentă. Mai jos scrie: „Cea mai bună Lună”, o bilă produsă de Compania Christensen Agate, piesă cu un singur filament, apoi urmează descrierea tatălui meu: *„O bilă de sticlă translucidă, albă, cu reflexe opace, mici bule de aer în interior și o tentă slabă de albastru. Gratie doctorului Punjabi”.*

În jurul meu, toată lumea strigă de bucurie, în timp ce soarele și-a făcut din nou apariția în forma lui sferică. Nu știu cât a durat toată eclipsa, poate doar câteva minute, dar toată lumea se îmbrățișează și bate din palme, toți sunt emoționați că au asistat la eveniment și debordează de energie naturală. Am ochii în lacrimi. Tonul vocii tatălui meu a fost cel care m-a speriat și m-a mișcat profund. Vocea i se schimbase total și mie mi s-a părut că vorbesc cu o persoană complet diferită. Personalitatea altcuiva a licărit de undeva de departe și a depănat o poveste, o întâmplare secretă despre el și despre mine în copilărie, dar nu a fost doar asta, a spus povestea bilei de sticlă. În treizeci de ani de viață, nu-mi amintesc ca el să fi rostit acel cuvânt, iar acum, când sunt în misiunea aceasta și în timp ce mă uit la acest fenomen natural extraordinar, mă simt copleșită. Îmi dau jos

ochelarii și îmi șterg ochii. Trebuie să merg direct la tata acum și să vorbesc cu el despre bilele de sticlă. Nu mi s-ar fi părut oportun să deschid subiectul înainte ca tata să-și amintească despre el, dar poate că sângeriile au fost cele care au declanșat amintirile lui astăzi.

Expir încet, în mod controlat, și aud vocea lui Aidan dintr-o conversație anterioară:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, i-o retez eu.

— Ai oftat, spune el și mă imită. Este un suspin profund, prelung și trist. Faci așa mereu.

— Nu am oftat, doar am… dat aerul afară.

— Nu așa sună un suspin?

— Nu, nu. Eu doar… ei, nu contează.

Apoi îmi văd mai departe de pregătitul pachețelelor pentru prânz, în liniște. Unt, șuncă, brânză, pâine, felie. Următorul pachețel.

Atunci, el trântește ușa frigiderului. Îmi dau seama că iarăși nu comunic cu el.

— Este doar un obicei de-al meu, adaug eu, făcând un efort să comunic fără să-mi sară țandăra și fără să fiu furioasă. Trebuie să urmez regulile impuse de consilierul psihologic. Nu vreau să ajung iarăși în centrul atenției săptămâna aceasta pentru toate greșelile mele. Nu vreau deloc să merg la consiliere. Aidan este de părere că ne va folosi. Eu, pe de altă parte, găsesc că tăcerea și toleranța sunt cel mai bun drum înainte, chiar dacă a fi tolerant este ceva destul de marginal, mai ales atunci când eu nu știu care este problema și nici măcar nu știu dacă există vreuna în realitate. Mi se spune doar că tot comportamentul meu indică existența unei probleme. Comportamentul meu constă în tăcere și toleranță. Este un cerc vicios.

— Îmi țin respirația și apoi expir aerul încet, îi explic lui Aidan.

— De ce îți ții respirația? mă întreabă el.

— Nu știu.

Cred că iarăși se va enerva pentru că i se pare că eu i-aș

ascunde ceva, vreun secret enorm care nu există, dar despre existența căruia el este convins. Însă nu zice nimic, doar se gândește la asta.

— Poate aștepți să se întâmple ceva, spune el.

— Poate, îi spun fără să analizez cu atenție, adăugând stafide în pachețelele de prânz, și sunt doar fericită că el nu mai este supărat. Dacă am reușit să evităm cearta, nu mai trebuie să-mi fac griji din pricina învelișului său fragil ca o coajă de ou. Sau poate că eu sunt cea care are un înveliș fragil.

Dar mă gândesc acum la asta. Mda, poate că aștept să se întâmple ceva. Poate că nu se va întâmpla niciodată. Poate că eu trebuie să fac ceva concret pentru a pune lucrurile în mișcare. Poate că exact asta și fac acum.

Îmi sună telefonul, dar este număr necunoscut.

— Alo?

— Sabrina, sunt Mickey Flanagan. Poți vorbi?

— Da, bineînțeles. Mă duc acasă, m-am oprit un pic, doar ca să văd eclipsa.

Mă întreb dacă a aflat de escapada mea acasă la nepotul lui. Sper că nu. Una este să-l insult pe el, și ar fi o dublă jignire să-l acuz și pe nepotul lui. Chiar dacă s-a dovedit că acesta chiar a desfăcut cutiile și s-a uitat în ele.

— Mda, a fost remarcabil, nu-i așa? M-am dus acasă să mă uit la eclipsă împreună cu jumătatea mea mai bună, Judy. Discutam despre tine și despre bilele de sticlă, zice el și face o pauză, dar de acolo deduc eu că urmează niște detalii surprinzătoare. Discutam despre cutiile tale, iar Judy și-a amintit că ele nu au sosit împreună în aceeași zi, în același transport.

— Nu? spun eu mirată, în timp ce mă îndrept pe scaun și încetinesc mașina.

— Primele cutii au fost livrate cu dubița, prin intermediul omului meu, așa cum agreasem eu cu membrii familiei. Dar Judy și-a amintit că după câteva zile au sosit alte câteva cutii. Eu am uitat de asta, dar Judy nu. Își amintește întâmplarea deoarece eu nu o informasem că urma să depozitez ceva pentru cineva și ea a aflat despre asta când o femeie a sosit la ușa noastră, cu alte trei cutii. Judy a trebuit să mă sune la birou ca să

verifice dacă era adevărat. Nu era sigură dacă nu cumva femeia aceea era vreo țăcănită care inventase totul.

— O femeie?

— Da, o femeie.

— O femeie-curier?

— Nu, Judy nu crede că era curier. Și pe Judy nu prea o înșală intuiția. Chiar dacă s-a întâmplat anul trecut, își amintește cu precizie. Are memorie bună. Femeia nu venise cu o dubă, ci cu o mașină. Nu știa nimic despre acea femeie și nu au vorbit prea mult. A crezut că trebuie să fi fost vreo vecină sau vreo colegă de serviciu.

— Și această femeie v-a adus *trei* cutii?

— Da, trei.

Asta înseamnă că trebuie să fi fost cele cu bile de sticlă. Nu-i așa? Din nou mă gândesc la mama și mă întreb dacă nu-mi ascunde ceva, și dacă ar fi preferat ca eu să nu fi văzut acele cutii.

— Și încă ceva, adaugă el în șoaptă și pare stânjenit de acest mic detaliu. Judy susține că era blondă.

Mama mea nu este blondă. Mă gândesc la toate mătușile, dar le elimin în câteva secunde; nu le-am mai văzut de ani de zile și e posibil să se fi vopsit în orice culoare, chiar și în mov, dar și blond, sau poate că nu mai aveau păr deloc acum. Eu am mai multe întrebări, dar el nu mă poate ajuta mai mult de-atât.

— Mult noroc, Sabrina! îmi urează Mickey. Sper să le găsești. Acum, eu, cel puțin, am conștiința împăcată.

14
Jocul trecutului
Oțelitele

Cele obișnuite[19]. Bilele omului sărac. Acelea au fost primele tipuri de bile. Erau făcute din lut, nu erau mereu rotunde și perfecte, dar erau ieftine și obișnuite, iar cu acel grup de bile se jucau toți copiii afară, în timpul Primului Război Mondial. Apoi au apărut cele făcute din agat și cele de porțelan, urmate de bilele de sticlă care erau mai frumoase și nu existau două la fel. Cele de sticlă sunt preferatele mele. Dar există și unele de oțel. Și din acelea am câteva. Oțelitele sunt făcute din metal și sunt cromate, ca niște cavaleri în luptă, și merg la țintă dintr-un foc. Sunt grele, rapide și scot, efectiv, celelalte bile afară din ring. Așa sunt eu azi. Sunt împresurat de sticlă și de porțelan, poate chiar și puțină argilă, dar sunt oțelit. Am douăzeci și patru de ani, este ziua nunții mele și azi scot din ringul de joc toți bărbații din viața Ginei.

Biserica parohială Iona va găzdui marele eveniment. Este biserica din localitatea Ginei, unde a fost botezată, a primit prima împărtășanie, apoi cuminecătura înainte de a fi mireasă, unde a făcut jurămintele sacre, iar acum, în sfârșit, se mărită. Același preot care a oficiat toate evenimentele marcante din viața ei va conduce și această ceremonie, privindu-mă în ochi în același fel ca în momentul în care ne-am cunoscut.

Mă urăște de moarte.

Ce fel de prieteni de familie are un preot? Genul de familie din care provine Gina. El a ținut slujba de înmormântare a tatălui ei, tot el i-a ținut de urât mamei Ginei în nopțile fără băutură și a sfătuit-o, iar acum se uită la mine de parcă aș fi ticălosul care îi va lua locul din clan. I-am spus asta Ginei. I-am spus că se uită ciudat la mine. Ea mi-a răspuns că este așa deoarece o cunoaște încă de la naștere, este protector, ca un tată. Nu i-am spus asta, dar eu cred că are privirea unui tată pe care trebuie să-l închizi și să-i dai o mamă de bătaie.

Gina este de părere că sunt paranoic pentru că îi suspectez pe toți prietenii ei că nu mă plac. Poate că sunt paranoic. Găsesc că se uită ciudat la mine. Sau poate că e din cauza atitudinii lor politicoase, care m-ar împiedica să-mi dau seama cum sunt ei, de fapt, pentru că ei nu strigă la mine peste masă și nu mă pun la zid și nu îmi spun ceea ce cred cu adevărat; asta mă face să-i suspectez. În familia mea nu a existat politețe, și nici aparențe. N-au existat nici acasă la mine, nici la școală și nici pe strada mea. Acum știu unde-mi este locul în raport cu ei, dar preotul nu mă place și eu știu asta. Îmi dau seama după felul în care se uită la mine când Gina nu este atentă la el. Doi bărbați, doi armăsari care în orice clipă ar sări să se bată cap în cap și să-și smulgă coarnele. Eram bucuros că tatăl Ginei murise, ca să nu fiu nevoit să mă confrunt cu instinctul lui masculin de dominare, cu ideea că un tip vine să-i „fure" fata, dar nu mă așteptasem să întâmpin dificultăți din partea preotului familiei.

Și a medicului de familie.

Doamne! Și ăsta! Ce fel de familie are un medic de familie? Evident, familia Ginei.

Când noi ne îmbolnăveam, mama avea propriile metode de-a ne repune pe picioare. Bicarbonat și apă pentru arsurile solare, unt și zahăr pentru răceli, zahăr brun și apă fiartă pentru constipație. Îmi aduc aminte că am avut la un moment dat o umflătură la genunchi și Mattie mi-a înmuiat-o în apă clocotită, iar apoi a izbit-o cu o carte; ca prin minune, umflătura a dispărut. Un coș de pe nasul lui Hamish a fost tăiat cu foarfecă, apoi a fost tratat cu aftershave. Iod pentru tăieturi. Gargară cu soluție de sare pentru gât. Rareori ne dădea antibiotice. Ne duceam la doctor atât de rar, încât n-am avut timp să legăm prietenii cu el, așa cum reușise familia Ginei cu medicul lor de familie. N-a existat niciun doctor de familie pentru noi, cu atât mai puțin unul care să se sinchisească de faptul că ne căsătorim. Dar familia Ginei este altfel. Partea proastă sau bună, nu știu sigur, este că voi face parte din familia lor. Mi-l și imaginez pe Hamish chicotind. Îl aud în mintea mea în timp ce-mi aranjez cravata la toaletă și mă pregătesc pentru recepția pe care o plătește bunicul Ginei.

— Asta este cea mai frumoasă zi din viața ta, nu? mă întreabă Angus cu obrăznicie, în timp ce se ușurează în pisoarul de lângă mine, și îmi tulbură gândurile.

— Mda!

L-am rugat pe Angus să-mi fie cavaler de onoare. Mi-aș fi dorit ca Hamish să fi fost aici, chiar dacă riscam de o mie de ori mai mult să pun toată familia ei pe fugă cu discursul lui. Nu, greșesc. Hamish ar fi fost subtil. Nu era ca restul oamenilor, el îi urmărea pe toți cu atenție, știa cum să împingă lumea în direcția dorită, analiza atmosfera și apoi făcea mutarea potrivită. Asta nu înseamnă că nu a făcut nimic rău, dar cel puțin își planifica mutările dinainte și nu scotea pe gură prima idee care-i trecea prin cap, așa, ca alții. A murit de cinci ani și îl păstrez viu în amintirea mea. Iar Angus a fost fratele cel mai apropiat de el, și dacă nu-i implicam și pe membrii familiei mele la nuntă, atunci s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge. Dacă aș fi avut posibilitatea, l-aș fi rugat pe prietenul meu, Jimmy, dar cu el e complicată treabă. Păcat, serios, mai ales că doar cu el îmi place cel mai mult să vorbesc.

Cu el discut așa cum nu o fac cu nimeni. Întotdeauna vorbim despre ceva, atât timp cât nu este un subiect anume. Aș putea să fac asta toată ziulica cu el. Este de-o seamă cu mine, îi place și lui jocul cu bile de sticlă, așa ne-am și cunoscut, și încingem câte un joc de câteva ori pe săptămână. E singurul adult, din câți cunosc eu, care face asta. Mi-a spus că mai cunoaște alți câțiva jucători și glumim pe seama ideii de-a alcătui o echipă și de-a concura pentru un premiu internațional. Nu știu. Poate am putea face asta cândva.

M-am simțit ciudat că nu i-am spus lui Jimmy despre ziua de azi. Prietenii așa ar trebui să procedeze, nu? Dar nu și noi, din păcate. Însă nici el nu prea dă din casă; îmi zice doar cât este necesar încât să deduc eu restul, și el vorbește îndeajuns de criptic. Mie îmi place treaba asta. De ce? M-am întrebat de multe ori. Îmi place când pot să-mi păstrez intimitatea. Pot să controlez ceea ce știu ceilalți despre mine. Băiatul din Scoția care s-a mutat la Dublin și care a intrat în gura lumii, a dormit pe podea vreme de un an, timp în care ceilalți au clevetit, iar

apoi s-a mutat în casa lui Mattie, a avut o scurtă căsnicie, despre care toți au comentat – și pe bună dreptate –, bebelușul mamei, Tommy, care a venit pe lume „devreme"; apoi am urmat noi, copiii, sălbatici ca niște fiare; ulterior, la mult timp după aceea, după moartea lui Hamish, au urmat discuțiile, toată lumea trăncănea despre ce a făcut sau n-a făcut el. Toată lumea rezuma toată ființa lui într-o frază, sau într-un cuvânt, sau într-o privire, de parcă l-ar fi cunoscut, când, de fapt, habar n-au avut și nici n-ar fi putut să știe cine a fost el. Nu așa cum l-am cunoscut eu. Nici măcar ceilalți frați ai mei nu l-au cunoscut pe Hamish la fel de bine ca mine. Și eu am vrut să scap de toate acestea. De toate acele bârfe. Am vrut să fiu cine îmi doream eu să fiu, deoarece așa voiam. Fără alte motive, fără vorbărie. Hamish așa a procedat, dar a plecat din țară, iar asta nu știu dacă aș fi capabil s-o fac.

Vreau să mă îndepărtez de toți, dar nu vreau să plec prea departe. Ei mă înnebunesc, dar am nevoie de ei. Am nevoie măcar să-i văd, de la distanță, și să știu că sunt bine.

Dacă aș fi vrut să mă însor cu o fată pe care am pipăit-o cu degetul când aveam paisprezece ani, atunci aș fi rămas în banca mea, dar n-am făcut-o. Aveam douăzeci și trei de ani, eram gata de însurătoare și era mai bine să-mi părăsesc vizuina de acasă pentru a cunoaște oameni ca Gina. Nu că m-aș fi dus prea departe. Eram la o distanță de cincisprezece minute de mers pe jos. Doar că intram într-o nouă comunitate, asta-i tot. Și nici noi nu eram săraci lipiți. Am trăit la o fermă în Scoția până la vârsta de cinci ani, mama l-a cunoscut pe tata când s-a mutat acolo ca să lucreze ca bonă, apoi, după ce am dormit pe podea, acasă la tușa Sheila, ne-am mutat într-o casă frumoasă, una dintre casele cu terasă de pe strada Benedict's Gardens, la colțul străzii Dorset unde ne făceam noi veacul, casa moștenită de Mattie. Lui îi rămăsese casa după ce familia lui a dat ortul popii. Mattie e un cetățean respectabil, care are măcelăria lui, iar noi toți lucrăm acolo acum și îi dăm fiecare bănuț câștigat mamei, până când ne însurăm. Dar nu contează unde ai crescut, ci cum ai fost crescut, iar mama Ginei a crescut-o diferit față de cum ne-a crescut mama pe noi. Să crești băieți e diferit, am auzit-o pe mama

spunându-i asta doamnei Lynch, când stăteau ele la o șuetă despre fiicele ei.

Eu mi-am dorit pe cineva mai bun decât mine. Nu mi-am dat seama de asta decât mai târziu, atunci când am constatat că *eu* vreau să fiu mai bun, de parcă m-aș fi putut molipsi de la ea. Nu-mi doream mai mulți bani, ci politețe, felul acela autentic în care ei îi păsa de fiecare vorbuliță rostită de vreun pierde-vară. Amândoi rămăseserăm orfani de tată la o vârstă fragedă, deci nu se poate spune că viața ei a fost lipsită de probleme; niciun copil n-ar trebui să treacă printr-o astfel de experiență, dar tot ce făcea ea avea efect pe o distanță de trei străzi față de casa ei. La fel și în cazul prietenilor ei. Școală, magazine, muncă. Tatăl ei avea o fabrică de nasturi, ei locuiau într-una dintre casele acelea mari din cartierul Iona, cu destule camere pentru mulți copii, pe care el nu a apucat să-i mai facă pentru că a murit într-o zi de atac de cord. Mama ei a transformat casa într-o pensiune, le merge bine în zilele cu meciuri, ținând cont că sunt aproape de Croker, iar Gina lucrează acolo împreună cu ea. Întotdeauna sunt gazdele perfecte. Politicoase. Primitoare. De fiecare dată când mă întâlnesc cu ele, se comportă de parcă ar fi în spatele recepției, indiferent unde s-ar afla în realitate.

Știam că tatăl Ginei a murit și m-am folosit de acest subiect ca să intru în vorbă cu ea. M-am folosit de moartea tatălui meu ca să pun mâna pe ea, am inventat o grămadă de idei răsuflate despre cât de tare îmi era dor de el, că îi simțeam prezența lângă mine și mă întrebam dacă el veghea asupra mea și toate chestiile de genul ăsta. Știam că femeile adoră să vorbească despre lucrurile astea. M-am simțit chiar bine să fiu tipul acela care vorbește astfel, dar niciodată nu l-am simțit pe tata lângă mine. Nici măcar o dată. Niciodată. Nici când am avut nevoie de el, dar nu-i port ranchiună, tata a murit, iar când omul e mort, e mort de-a binelea. Când omul moare, vrea doar să se bucure de moartea lui, fără să mai trebuiască să-și facă griji pentru oamenii pe care i-a lăsat în urmă. Celor vii le revine sarcina de a-și face griji.

Despre Hamish, pe de altă parte, nu știu ce să zic, parcă uneori i-am simțit prezența. Când sunt pe punctul să fac ceva ce

n-ar trebui, îl aud, cu râsul lui de fumător pe care-l avea deja la șaisprezece ani sau îl aud cum mă avertizează, rostindu-mi numele șuierat printre dinți sau îi simt pumnul în coaste, în timp ce încearcă să mă oprească. Dar acestea sunt doar în amintirea mea, nu-i așa? Doar nu e o fantomă care îmi vine în ajutor.

I-aș fi putut povesti Ginei despre Hamish, dar n-am făcut-o. L-am ales pe tata. Îmi era mai lesne să inventez lucruri despre el. Asta nu înseamnă că sunt mincinos sau o persoană rea. Nu sunt primul om care spune lucrurile pe care vrea ea să le audă. Angus a prins-o pe Caroline în mreje când s-a prefăcut timp de șase săptămâni că are piciorul rupt, după ce ea a intrat în el cu bicicleta. Ea a continuat să vină în vizită, simțindu-se vinovată, și de fiecare dată când venea, el lăsa baltă fotbalul de pe alee și fugea în casă, se trântea pe canapea și-și punea piciorul sus pe niște perne. Am jucat cu toții șarada asta. Cred că mamei i s-a părut amuzant, deși nu a zâmbit. Dar nici nu i-a spus să înceteze. Mamei îi plăceau vizitele Carolinei. Obișnuiau să stea împreună la taclale. Cred că mamei îi plăcea să aibă o fată în casă. Angus a pus mâna pe una până la urmă. Și Duncan. El s-a prefăcut un an de zile că îi place Abba. Chiar și la nunta lui cu Mary s-a deschis dansul pe ritmuri de Abba, dar apoi el s-a îmbătat și i-a declarat că urăște formația asta și că nu mai vrea să audă niciodată muzica lor. Ea a fugit la toaletă plângând și a fost nevoie de patru fete și de o trusă de machiaj ca să o scoată de acolo.

La prima noastră întâlnire, am dus-o pe Gina la un restaurant cu specific italian de pe strada Capel. Mi s-a părut că îi va plăcea o mâncare exotică, chiar dacă pastele nu sunt tocmai pe gustul meu. I-am povestit despre jocul cu bile atunci și ea a râs, crezând că mă țin de glume.

— Ah, haide Fergus, serios acum. Ce joci de fapt? Fotbal?

Atunci ar fi fost momentul. Însă nu i-am spus din câteva motive. M-am simțit jenat că a râs de mine. M-am simțit stânjenit la restaurant, chelnerii îmi creau o stare de agitație, mai ales când se uitau la mine de parcă aș fi vrut să le fur tacâmurile. Prețurile din meniu erau mai mari decât estimasem,

iar ea și-a comandat aperitiv *și* fel principal. Trebuia să fac ceva înainte să apuce să-și comande și desert. Oricum, când a râs, m-am gândit în sinea mea, mda, poate că are dreptate, și poate că este o prostie și poate nu voi mai juca. Iar apoi m-am gândit că puteam să mă joc în continuare, dar să o am și pe ea, și așa s-a și întâmplat, gândindu-mă că nu-i mare scofală să ții lucrurile separate, nu-i de parcă aș fi înșelat-o sau ceva, deși se întâmplase și asta de câteva ori până atunci. Cât timp am așteptat să mă însor cu o virgină, a trebuit să mă detensionez din când în când cu Fiona Murphy. Bag mâna în foc că a știut cât de disperat sunt de îndată ce m-a zărit. N-am dus-o pe Gina la barul pe care-l frecventam eu, din multe motive, iar Fiona era unul dintre ele, împreună cu celelalte fete cu care am ieșit. Fiona mă avea la degetul cel mic, aș zice. Tatăl ei lucra la fabrica Tayto și respirația ei mirosea mereu a brânză și ceapă. Dar acum că m-am însurat, trebuie să schimb foaia. Un legământ e sacru.

Eram împreună cu Gina de un an, dar ea nu-i întâlnise de prea multe ori pe cei din familia mea. Suficient însă încât să nu se producă vreun scandal de nicio parte, dar știu că nu a fost de ajuns. Au fost vizite scurte și rapide. Intram în casă în toiul petrecerii. Nu o lăsam niciodată să ajungă să-i cunoască, pentru că astfel ea ar fi ajuns să mă cunoască pe mine, adică pe mine diferit de cum își imaginase ea că sunt. Vreau ca ea să mă cunoască stând cu mine, nu cu ei.

— Una dintre domnișoarele de onoare ale Ginei face acum o scenă, spune Angus. Cea cu țâțele ca niște bidoane.

— Michelle, râd eu.

— Zice că prietenul ei s-a ridicat de pe scaun, pur și simplu, și a ieșit din biserică. L-a văzut cum pleacă fix înainte ca ea să-și facă grandioasa intrare.

Mă strâmb dezaprobator.

— E cam dur din partea lui.

— Toate fetele sunt în baie și încearcă să-i repare machiajul.

Iarăși fac o grimasă. Dar nu-l ascult pe Angus cu adevărat, pentru că mă concentrez mai tare la ceea ce sunt pe punctul de-a spune. Ideea potrivită la momentul potrivit.

— Angus, știi discursul.

— Da, îl am chiar aici. El scoate discursul din buzunar. Sunt câteva pagini, mai multe pagini decât sperasem, și mi le flutură prin fața ochilor cu mândrie. Am scris la el toată vara. Am vorbit cu câțiva dintre foștii tăi prieteni din școală. Îl mai ții minte pe Lampy? A avut câteva povești pe cinste.

Aveam să înțeleg ulterior de ce și-a cerut Lampy iertare după ceremonie.

Angus îndeasă foile înapoi în buzunar. Le bate ușurel cu palma ca să fie sigur că stau bine acolo.

— Mda, ei bine… să ții minte asta, ăăă, familia Ginei și prietenii ei… mmm, știi tu, nu sunt ca noi.

De cum am rostit vorbele acelea, mi-am dat seama cât de rău au sunat. Îmi dau seama după expresia feței lui. A fost evident cât de tare „nu sunt ca noi". În primul rând, sunt mai tăcuți decât noi. Nu scot o înjurătură după fiecare vorbă spusă. Se exprimă altfel.

Încerc să dau înapoi.

— Doar atât că ei nu sunt *exact* ca noi. Știi? Au un simț al umorului diferit. Noi, cei din familia Boggs și Doyle, avem alt stil. Deci mă întrebam dacă ai putea să fii mai grijuliu în timpul discursului. Știi ce vreau să spun? Bunicii Ginei sunt bătrâni. Sunt teribil de… știi tu… Credincioși.

Angus știe. Mă privește cu un dispreț profund. Ultima dată când am văzut expresia aceea pe chipul lui, a urmat o lovitură cu capul.

— Desigur, răspunde el simplu. Apoi se uită la mine din cap până în picioare, de parcă nici nu m-ar cunoaște, de parcă n-aș fi fratele lui, scufundat până la gât într-o baltă de urină.

— Noroc, Fergus!

Apoi iese din toaletă și mă lasă acolo simțindu-mă ultimul om.

Discursul lui este plictisitor. Este cel mai încâlcit discurs din istorie. Nu are glume deloc, este completamente o formalitate. Nu și-a scos discursul din buzunar, măcar una dintre paginile scrise de mână la care știu că a lucrat săptămâni de-a rândul și pe care le-a repetat toată noaptea. Cu mâna pe inimă vă spun, a fost cel mai prost discurs pe care l-am auzit. Nu a transmis nicio

emoție. Niciun pic de iubire. Aș fi putut ruga un străin de pe stradă să rostească o alocuțiune și cred că s-ar fi descurcat mai bine. Poate că asta e și ideea. Să fie un străin care nici măcar nu mă cunoaște.

Familia Ginei, doctorul de familie și preotul familiei sunt de părere că discursul a fost „extraordinar”.

Mama poartă aceeași ținută ca la nunta lui Angus. A purtat alte haine la nunta lui Duncan, în urmă cu câteva luni, și apoi și-a reluat această costumație pentru nunta mea. Este o rochie lejeră de culoare verde, ca bobul de mazăre, un sacou și pantofi fără tocuri. Poartă o agrafă strălucitoare în păr. Este cea mai bună pe care o are. Tata i-a dăruit-o, îmi amintesc foarte bine. Este o agrafă de păr în stilul Tara, ornată cu pietricele verzi. Este machiată, s-a dat cu pudră și asta o face să pară și mai palidă, iar pe dinți are dâre de ruj roșu. Nu dansează. Îmi aduc aminte că la nunta lui Angus a dansat toată noaptea. Ea și Mattie dansează foarte bine jive; atunci i-am văzut atingându-se pentru prima și ultima oară. La nunta lui Duncan a trebuit să o cărăm pe brațe acasă. La nunta mea stă la masă cu spatele drept, cu un pahar cu brandy în față, și mă întreb oare ce i-a spus Angus. Mattie se uită la fete cum dansează și se linge pe buze, de parcă ar alege dintr-un meniu. Mama și Mattie sunt singuri la masa rotundă. Toți frații mei și partenerele lor au plecat odată cu Angus; cred că le-a spus ceea ce i-am spus eu. Poate le-a spus că eu i-am sugerat să nu se mai comporte ca un Boggs, ci să se prefacă a fi altcineva. Dar eu nu asta i-am spus, nu-i așa?

Însă mie îmi convine. Pot să fiu mai relaxat fără ei. Așa, nimeni nu riscă să zboare prin salon sau să spargă vreo masă din cauza unei priviri mai ciudate sau a unor vorbe rostite pe un ton insinuant.

Mă duc și mă așez lângă mama, stăm la taclale. Apoi, în timp ce vorbim, ea mă plesnește tare peste obraz.

— Mamă, ce s-a…? întreb eu cu fața crispată și mă uit de jur-împrejur să-mi dau seama cine a observat ce s-a întâmplat. Prea mulți, se pare.

— Tu nu ești el.

— Ce? întreb și simt că inima începe să-mi bată cu putere.

Despre ce vorbești?

Ea mă plesnește din nou peste același obraz.

— Tu nu ești el! repetă ea.

Felul în care mă privește e cumplit!

— Haide! zice ea și îi aruncă poșeta lui Mattie, iar el se execută imediat, își ia ochii de la fetele care dansează, își bagă limba înapoi în gură. Mergem! îi spune mama.

Până la miezul nopții, toți membrii familiei mele au plecat.

— E drumul lung până acasă, spune mama Ginei foarte politicoasă, de parcă ar fi vrut să mă facă să mă simt mai bine, fără să reușească.

Îmi spun în sinea mea că nu-mi pasă, că pot să dansez, să stau de vorbă, să mă relaxez acum, că sunt toți plecați. Eu sunt tipul cel dur, indestructibilul și imbatabilul jucător oțelit.

15
Jocul trecutului
Sutele

Ea n-a mai fost niciodată la masaj până acum, așa că îndată ce ajungem la hotelul din Veneția, se duce direct la spa. Strălucește de fericire, e entuziasmată, îmi dau seama că simte că s-a maturizat. Ne-am căsătorit ieri, dar încă nu am făcut sex. Am petrecut pe cinste până la trei dimineața, deși membrii familiilor Boggs și Doyle plecaseră devreme. Când am plecat noi, muzica era în toi și amândoi ne-am prăbușit beți în pat, dar ne-am trezit după o oră pentru zborul pe care-l aveam la șase dimineața. N-a fost timp pentru sex, cu siguranță, mai ales pentru sex pentru prima oară. Prima dată pentru ea, nu pentru mine, evident. Stau în patul dublu, sărind în sus și-n jos. Am așteptat-o un an, cred că mai pot să o aștept cât durează un masaj. Ea crede că sunt virgin, ca ea, nu știu cum i-a venit ideea asta, eu n-am pretins niciodată că aș fi, dar așa sunt oamenii din viața ei. Sunt genul respectă-toate-regulile, iar ei i s-a năzărit c-aș fi și eu la fel. Am lăsat-o să creadă asta, nu m-am ostenit să-i spun adevărul.

Știu cum vreau s-o fac cu ea. Pentru prima dată. M-am gândit la asta. Vreau să joc cu ea *Sutele.* Desenezi un cerc mic pe jos. Ambii jucători aruncă o piesă spre cerc. Dacă ambele nimeresc sau niciuna dintre bile nu se oprește în cerc, atunci jucătorii aruncă din nou. Dacă numai una dintre bile se oprește în cerc, jucătorul primește zece puncte de fiecare dată când piesa se oprește în cerc la următoarele aruncări. Gina nu poartă sutien, n-are nevoie, poartă un tricou strâmt fără mâneci și pantaloni evazați. Nu se machiază, are pistrui pe nas și pe obraji, dar și pe oasele pieptului. Mă gândesc să-i sărut pe toți. Pe cei mai mulți i-am sărutat deja. Primul jucător care atinge o sută de puncte câștigă, iar cel care pierde trebuie să îi dea un număr prestabilit de bile. Însă în jocul nostru, în care va fi și vin alb fiindcă acum suntem căsătoriți și am crescut, cine nu nimerește în cerc va trebui să se dezbrace de ceva. Ea nu s-a mai jucat cu bilele până

acum, așa că va rata întruna, iar eu o să ratez de suficiente ori, doar ca să o fac să se simtă confortabil. Până când vom ajunge la o sută îmi doresc să fie în cerc, goală. Dar știu că lucrurile nu se vor petrece așa. M-am gândit la asta tot anul ăsta în care m-am prefăcut un domn și am așteptat. N-am amestecat niciodată bilele cu sexul și, cu toate că Gina a râs prima dată când i-am spus că mă joc cu bilele de sticlă, vreau să fac asta cu ea, cu soția mea.

Gina merită așteptarea. E superbă, orice tip pe care-l știu ar face același lucru. Firește că e prea bună pentru mine. Nu e prea bună pentru mine, cel pe care-l știe, ci pentru mine, cel pe care nu îl știe. Partea din mine pe care o știe este bărbatul pe care l-am creat în timp. Unul care se poartă frumos cu oamenii, atent, politicos, curios. Unul care nu crede că persoanele pe care ea i le prezintă sunt egoiste, iar el ar prefera să se izoleze în loc să poarte o conversație cu acestea. E mai bine să fie el însuși, i-ar face viața mai ușoară lui și mie. Dar eu nu sunt el. Încerc să o țin cât pot de departe de familia mea; de câte ori stă de vorbă cu mama, mă trec transpirații reci. Mama nu spune nimic, știe cum stau treburile, știe că, într-un fel, sunt depășit de situație, însă vrea și ea la fel de mult ca mine să mă căsătoresc, să mai scape de grija unui băiat. Gina l-a întâlnit pe Angus în treacăt, doar la nuntă; el locuiește la Liverpool și e bine că stă acolo, dar Duncan, Tommy, Bobby și Joe sunt în regulă în doze mici. Ea crede că ei sunt mai tot timpul ocupați. Bun așa.

Știe că unul dintre frații mei a murit, ea crede că Hamish s-a înecat. Mda, însă ea crede că a fost un accident stupid. N-am de gând să-i spun altceva. Hamish avea problemele lui pe care nu vreau să le aduc în noua mea viață. Gina e dulce, naivă și judecă oamenii. Dacă ar auzi adevărul, m-ar privi altfel. Și, probabil, ar avea dreptate. Nu c-aș intra în belele, respect mereu legea, dar nu sunt genul care să promită c-ar juca crichet cu bunicu-său. Slavă Domnului că taică-su e mort, iar bunicul este și el pe ducă.

Pentru luna noastră de miere am ales Veneția. De când am văzut un documentar despre fabrica de sticlă de pe insula Murano, mi-am dorit să vin aici; o întreagă insulă dedicată fabricării sticlei este un loc în care dacă nu pot să locuiesc,

măcar îl pot vizita. Nu prea am bani, de fapt, avem foarte puțini bani de cheltuit aici, dar n-o să părăsesc țara fără să-mi umplu, într-un fel sau altul, buzunarul cu bile de sticlă, chiar dacă pentru asta va trebui să implor, să împrumut ori să fur. Vacanța asta a fost finanțată de bunicul Ginei, care a intervenit atunci când ne-a auzit că vrem să ne petrecem luna de miere la Cobh. *Alegeți orice loc unde doriți să mergeți*, a spus el. *Oriunde în lume.* Gina spera că vom petrece o săptămână în Iugoslavia, fiindcă acolo și-a petrecut luna de miere o prietenă de-a ei, dar am reușit s-o conving să mergem mai bine trei zile la Veneția. Iugoslavia puteam să ne-o permitem și noi cândva, Veneția nu. Veneția este o evadare, o aventură într-o altă lume. Ea m-a crezut, fiindcă vorbeam serios. Nu-mi pasă că ne-a ajutat bunicul ei și ne-a dat bani să mergem. Aș fi acceptat orice mână întinsă, fără să-mi rănească orgoliul. Dacă n-am bani, n-am; iar dacă cineva vrea să mi-i dea, atunci îi iau.

Străbat la pas camera mică; nu e cel mai luxos hotel, nici vorbă de asta, însă apreciez faptul că sunt aici. Aș dormi oriunde, de-abia aștept să ies și să explorez.

Credeam că o să fiu frânt de oboseală după noaptea trecută, însă n-am stare. Sunt nerăbdător să fac mișcare. Nu știu cât durează un masaj, însă n-o să stau aici, în cameră, când mă așteaptă o lume-ntreagă. Nu cred că Gina o să vrea să-și petreacă timpul uitându-se la bilele de sticlă, în orice caz, nu așa cum mi-aș dori, așa că profit de clipa asta și ies din cameră. N-am mult de mers până când văd cele mai incredibile bile pe care le-am văzut vreodată. Sunt bile de artă contemporană, nu sunt ca să te joci cu ele, ci pentru colecționat. Sunt atât de încântat, încât nu mă pot mișca din fața vitrinei. Vânzătorul iese și, practic, mă trage cu forța înăuntru, îmi vede dorința zugrăvită pe chip. Problema e că mi le doresc, dar n-am bani pentru ele. Îmi răspunde la toate întrebările pe care i le adresez, mă lasă să examinez operele acelea de artă cu o lupă care mărește de zece ori, ca să văd talentul artistului. Sunt bile de sticlă lucrate manual, care au modele elaborate în interior. Una este transparentă, având în interior un trifoi cu patru foi, alta e ca un peștișor de aur care înoată în bule, iar alta are o lebădă albă pe o

mare învolburată. Una parcă are o vâltoare, vârtejuri de purpuriu, verde, turcoaz, întrepătrunse ca de un tirbușon până în centrul bilei. Este hipnotizant. Alta seamănă cu un ochi. O bilă transparentă cu un ochi verde oliv și pupilă neagră, cu vinișoare roșii pe margini. Mă simt de parcă m-ar urmări. Alta se numește *Lumea nouă* și cuprinde planeta întreagă, fiecare țară fiind creată în interior, cu nori pe stratul exterior. Este opera unui adevărat geniu. Întreaga planetă captată într-o bilă de zece centimetri. Aceasta e cea pe care mi-o doresc, dar de-abia îmi permit una, ce să mai zic de colecție. Costul uneia este bugetul meu pentru trei zile.

Îmi trebuie multă putere ca să mă desprind de ele, iar când vânzătorul vede că vreau să plec, intră în acțiune. Cel mai bun negociator este cel care vrea mereu să plece. El crede că vreau să negociez la sânge, ceea ce nu fac, mi-aș vinde casa pentru o asemenea colecție, dacă aș avea o casă. Trebuie să locuim cu mama Ginei vreme de un an în timp ce facem economii ca să ne luăm o casă. Doar să mă gândesc că aș putea cumpăra vreuna dintre aceste bile de sticlă este pură sminteală. Dar mă simt viu, simt adrenalina curgându-mi prin corp. Aceasta e singura parte bună a mea, cea mai bună, însă ea nu știe asta. Privind aceste bile de sticlă, fac un jurământ aici și acum să-i fiu credincios, nu în sensul că n-o să mă culc cu altcineva, ci s-o las să mă vadă pe mine cu adevărat pentru prima dată. Să-i arăt această bilă, să-i arăt cea mai mare și mai bună parte a mea.

Cumpăr o bilă transparentă cu o inimă roșie înăuntru. Are inserții spiralate de un roșu-închis, ca un tirbușon, ca picăturile de sânge prinse într-o bulă de aer. Mă tocmesc din greu și îi plătesc aproape jumătate din cât îmi ceruse. Tot e prea scumpă, însă nu e o bilă pentru mine, ci pentru Gina, reprezintă cine sunt eu cu adevărat. Înseamnă mai mult decât ceremonia de ieri și cuvintele care n-au fost spuse din inimă. Înseamnă ceva pentru mine. Este cel mai înfricoșător și curajos lucru pe care mi-am propus vreodată să-l fac în viața mea de adult. Îi voi da această inimă, inima mea, și îi voi spune cine sunt. Cu cine s-a măritat.

Vânzătorul împachetează inima de sticlă într-o folie cu bule, apoi o pune într-un săculeț de catifea grena, care se închide cu

un șiret împletit auriu, care are la capete două mărgeluțe de sticlă pe care nu mă pot opri să nu le admir. Până și mărgeluțele șnurului sunt frumoase. Pun săculețul de catifea în buzunar și mă întorc la hotel.

Când ajung în cameră, văd că a plâns, însă încearcă s-o ascundă. Poartă un halat de baie strâns bine pe talie.

— Ce-ai pățit? Ce s-a-ntâmplat? Sunt gata să pocnesc pe cineva dacă e cazul.

— A, nimic. Se șterge apăsat la ochi cu mâneca halatului, până când pielea din jurul lor se înroșește.

— A fost ceva, hai, spune-mi.

Simt furia care-mi pulsează în vene. Calmează-te, băiete, altfel n-o să-ți spună. Ai răbdare, fii băiatul înțelegător care ascultă, nu te apuca să lovești oamenii. Nu încă.

— O, Fergus, a fost atât de jenant. Stă pe pat și pare atât de mică, în comparație cu patul uriaș. Are douăzeci și unu de ani. Eu am douăzeci și patru. Știi, mi-a atins… Face ochii mari, iar mie îmi trece pe loc furia, simt cum îmi vine să râd necontrolat.

— Da? Ce ți-a atins? }mi vine în minte jocul meu fantezie cu Sutele. Stă pe patul acela, în halat, e soția mea.

— Nu e amuzant! Se aruncă pe pat, își acoperă fața cu o pernă.

— Nu râd. Mă așez lângă de ea.

— Mi se pare că nu mai ai mult, spune ea cu o voce înăbușită. Pur și simplu nu știam că masajul poate fi atât de invaziv. N-am așteptat atât să fac sex ca să mă maltrateze înaintea ta o mamiță italiancă de un metru jumate.

Nu mă mai pot abține, izbucnesc în râs.

— Oprește-te! se lamentează ea, dar văd că-și ascunde zâmbetul sub pernă.

— Ți-a plăcut să-i simți mâinile pe tine? o tachinez eu, în timp ce mâna mea urcă spre coapsa ei.

— Încetează, Fergus. Vrea să spună să încetez cu tachinatul, nu cu atinsul, pentru că de data asta nu mă oprește. Însă trebuie s-o fac acum, trebuie să-i arăt bila de sticlă acum, ca să mă cunoască pe mine, ca să facă dragoste pentru prima dată cu mine, nu cu celălalt.

Îmi retrag mâna, iar ea se ridică din pat, nedumerită, cu părul în ochi.

— Mai întâi vreau să-ți dăruiesc ceva.

Își dă părul din ochi și arată acum atât de dulce și de inocentă, încât îmi întipăresc în minte imaginea aceasta. Acum nu realizez, dar în viitor voi încerca să-mi amintesc această imagine în momentele în care voi simți că am pierdut-o sau că o urăsc atât de tare încât o să vreau să-mi întorc privirea de la ea.

— Am făcut o plimbare prin zonă. Și am găsit ceva special pentru tine. Pentru noi. Este important pentru mine.

Îmi tremură vocea, așa că mai bine tac. Scot săculețul din buzunar și iau inima de sticlă cu degete tremurătoare. E ca și cum i-aș da o parte din mine. N-am mai simțit asta niciodată. Te-ai căsătorit cu mine ieri, dar azi mă cunoști pentru prima dată. Mă numesc Fergus Boggs, iar viața mea poartă amprenta bilelor de sticlă. Despachetez bila și o țin în palmă. Vreau să-i văd reacția, apoi o să-i explic. O las să o privească, să o absoarbă, să fie absorbită.

— Ce-i asta? întreabă ea cu o voce slabă.

O privesc surprins, cu inima bătându-mi parcă până în gât. Imediat vreau să retrag ce-am spus, dau înapoi, mă ascund în cochilia mea. Celălalt eu începe să dea din aripi.

— Vreau să zic, cât a costat? Am stabilit că n-o să ne cumpărăm nimic unul altuia aici. Nu ne permitem. Fără cadouri, îți amintești ce-am stabilit după nuntă?

Aproape că nici nu s-a uitat la ea, atât e de supărată. Așa e, stabilisem, dar aici nu e vorba de o bijuterie, înseamnă mai mult decât inelul de pe degetul ei, care-i place atât de mult. Vreau să-i împărtășesc asta, dar tac.

— Cât a costat?

Bolborosesc ceva, mă bâlbâi, sunt prea dezamăgit și mâhnit ca să-i răspund cu sinceritate. Sunt prins între celălalt și eu, cel adevărat, nu mă pot hotărî cine sunt acum.

Ea o ține prea brutal, cu asprime, o plimbă neglijent dintr-o mână în alta, ar putea ușor să o scape pe jos. O urmăresc tensionat.

— Nu-mi vine să cred că ai risipit banii pe așa ceva! spune ea

sărind din pat. Pe o… O privește cu atenție. Pe o jucărie! Ce-a fost în capul tău, Fergus? Doamne sfinte! Se așază din nou pe pat, cu ochii plini de lacrimi. Știi că facem economii de atâta vreme. Nu vreau să mai stăm cu mama, vreau să fim doar noi doi. Ne-am făcut bugetul pentru această călătorie cu atâta grijă, Fergus, de ce ai…? Privește bila din mâna ei, nedumerită. Adică, îți mulțumesc, e drăguță, știu că ai vrut să-mi faci o surpriză, dar…

Furia ei se domolește, însă e prea târziu.

Îmi pune mâinile pe obraji, știe că mi-a rănit sentimentele, deși nu recunosc. Îi spun că o duc înapoi, o duc cu bucurie înapoi, nu vreau s-o mai văd niciodată, să-mi amintească de momentul în care m-am arătat pe mine, cel adevărat, și m-a respins. Însă, din păcate, nu pot s-o returnez, fiindcă ea o scapă din neatenție și bila capătă o zgârietură, ceea ce înseamnă că niciodată nu va mai avea o inimă perfectă.

16
Reguli la piscină
Nu săriți în apă în poziție ghemuită[20]

Pe drumul de întoarcere, dinspre Cavan spre Dublin, mă cufund în gândurile mele. Conduc stângaci, trebuie să-mi cer scuze celorlalți șoferi mult prea des, așa că las geamul jos ca să intre puțin aer curat și să-mi îndrept spatele.

Aidan se aude în difuzorul mașinii. Aveam nevoie să îl sun pentru a mă reconecta cu viața mea și simțeam nevoia să vorbesc cu cineva real.

— Deci acum cauți bilele care lipsesc? întreabă el după ce îi spun tot ce s-a întâmplat în cursul zilei, în afara incidentului cu aruncatul cănii, și aud în fundal chiotele bucuroase ale copiilor care se bat cu apă.

— Nici nu știu dacă mai este vorba despre bilele care lipsesc, spun eu, luând o decizie pe moment. Să aflu despre tata pare mult mai important decât să le găsesc. Am început cu ele și apoi au apărut mai multe întrebări, goluri mari pe care trebuie să le umplu. Este o parte a tatei pe care eu n-am știut-o, o viață pe care a trăit-o, a ținut-o departe de mine și pe care vreau să o descopăr. Nu doar pentru mine. Dar dacă *el* nu și-o mai amintește, cum poate să-și redescopere acea parte a lui?

Aidan lasă un moment de tăcere prelung și eu încerc să-i înțeleg semnificația. El crede probabil că sunt nebună, că mi-am pierdut mințile sau sare în sus de bucurie că sunt din nou plină de energie. Dar răspunsul lui este calm și ponderat.

— Tu știi mai bine, Sabrina. Nu-ți voi spune să nu o faci, dacă tu crezi că te va ajuta.

Nu trebuie să îmi mai spună nimic, înțeleg ce înseamnă asta. Dacă mă va ajuta pe mine, ne va ajuta în consecință și pe noi.

— Da, cred că asta mă va ajuta, îi răspund eu.

— Te iubesc, spune el. Încearcă să nu mai lași alți bărbați să te sărute.

Eu râd.

— Serios. Ai grijă, Sabrina.

— O să am.

Copiii strigă în telefon către mine, *te iubesc, mi-e dor de tine, pipi, caca*[21], iar apoi vocile lor dispar.

O femeie blondă a livrat bilele. Pentru moment, voi amâna vizita la tata. Trebuie să o găsesc pe cea care a livrat bilele, femeia care îl cunoaște pe omul pe care eu nu îl știu, și este una singură la care mă pot gândi că se potrivește descrierii, care a fost de acord să ne întâlnim îndată ce am sunat-o.

Stă în cel mai întunecat colț, departe de fereastră, de lumină, departe de gălăgia din cafenea. Pare mai bătrână decât îmi amintesc, dar, până la urmă, chiar este mai în vârstă decât îmi amintesc eu. Au trecut aproape zece ani de când ne-am văzut ultima dată și aproape douăzeci de când am văzut-o pentru prima oară. Tot blondă a rămas, dar a trecut mai bine de o săptămână de când ar fi trebuit să-și revopsească părul, deoarece la rădăcini se văd firele albe și șatene. Este cu zece ani mai mare decât mine, are patruzeci și doi acum; mereu mi s-a părut atât de tânără, dar mult mai mare decât mine. Prea tânără pentru el, dar mult mai mare decât mine. Acum, parcă arătăm la fel. Așteptarea pare să o plictisească și mă întreb dacă plictiseala ascunde o neliniște, aceeași anxietate pe care o simt eu de cum o zăresc. Mă vede venind și își schimbă poziția corpului, își ridică bărbia cu o mișcare semeață și mă face să o urăsc din nou, la fel ca întotdeauna. A rămas aceeași cățea ipocrită care crede că i se cuvine totul. Încerc să mă calmez, să nu las furia să pună stăpânire pe mine.

Am văzut-o împreună cu tata când aveam cincisprezece ani. Asta s-a întâmplat înainte ca părinții mei să se despartă. El mi-a făcut cunoștință cu ea la mai puțin de un an după aceea. Eu trebuia să cred că ei de abia se cunoscuseră, că ăsta a fost începutul unei noi relații frumoase pentru el, că eu trebuia să îi susțin și să fiu fericită pentru ei, dar știam că el fusese cu ea în tot acest timp. De cât timp, nu știam, dar n-am spus niciodată vreun cuvânt. El nu a mințit-o doar pe mama, ci m-a mințit și pe mine, pentru că se uita la mine și spunea aceleași cuvinte.

Minciuni.

Când i-am văzut atunci la prânz, erau chercheliți, și de fiecare dată când trec pe lângă restaurant am aceeași senzație în stomac, iar imaginile îmi tot revin în minte. Oamenii nu-și dau seama ce simt ceilalți atunci când ei fac ceva ce n-ar trebui. Lucrurile dureroase sunt asemenea unor rădăcini care se răspândesc, se ramifică și se furișează în taină, afectând viețile celor pe care-i rănesc. Nu e niciodată vorba de o singură greșeală, de o singură clipă, ci de o multitudine de clipe, și din fiecare se dezvoltă rădăcini care țâșnesc în diferite direcții. Și, în timp, se învălmășesc ca un copac vechi, noduros, care se sufocă și se încâlcește în propriile noduri.

Plecasem de la școală mai devreme ca să merg la dentist, la una dintre programările mele repetate, în încercarea de a găsi cauza sângerării cavității bucale, care se zgâria și se irita atunci când vorbeam sau mestecam. Îmi amintesc cum îmi zvâcnea gura mergând pe drum, aveam lacrimi în ochi de frustrare că un alt băiat răutăcios făcuse o glumă proastă la școală în ziua aceea și eu mă săturasem să râd și să pretind că nu îmi pasă. Atunci l-am văzut pe tata. Într-un restaurant fițos din oraș, unul dintre cele scumpe, cu mese afară, pe lângă care îmi era rușine să trec. La cincisprezece ani, simțeam ochii care mă priveau din toate părțile, mergeam cu capul plecat, cu obrajii deja roșii, cu pași controlați, însă nu m-am putut abține. Când încerci din răsputeri să nu te uiți la ceva, nu ai altă variantă decât să te abții ca să nu privești într-acolo. Așa că m-am uitat la toți ochii care îmi era teamă că mă urmăreau și râdeau de mine, și atunci l-am văzut. M-am oprit pentru o clipă, iar cineva care venea din spatele meu s-a izbit de mine. Nu m-am oprit decât o secundă, apoi am mers mai departe, dar am văzut destul. El și ea la o masă lângă fereastră, fețe de bețivi, ochi de bețivi, un sărut în grabă, o pipăială pe sub masă. Nu i-am spus mamei nimic despre asta pentru că, în fine, nu se înțelegeau deloc în perioada aceea, încât m-am gândit că mama știe, m-am gândit că femeia asta era motivul sau unul dintre motivele pentru care lucrurile mergeau prost. N-am suflat nicio vorbă despre faptul că i-am văzut împreună, nici măcar atunci când ni s-a făcut cunoștință,

câteva luni mai târziu, în acea falsă, inventată și regizată introducere, de parcă s-ar fi cunoscut recent. Mereu am urât-o.

Regina.

Mă făcea să mă gândesc la cuvântul *latrina.* Asta era ea. De fiecare dată când îi auzeam numele, de fiecare dată când trebuia să îi rostesc numele, mereu auzeam și spuneam Latrina. Am strigat-o așa, odată, din greșeală. A râs și a spus „Ce?”, dar i-am spus că a auzit ea greșit. A chicotit încet, gândindu-se că ce a auzit e ciudat și amuzant.

Iar acum sunt aici, față în față cu Latrina. Și trebuie să îi cer ajutorul, ceva ce urăsc să fac, dar este necesar. Ea este singura pistă pe care o am, ea este singura care a fost în viața tatălui meu cel mai mult timp și care ar fi putut avea acces la bunurile lui personale, la apartamentul lui. Poate că ea este femeia blondă care a livrat bilele la casa lui Mickey Flanagan și m-ar putea ajuta să rezolv acest mister.

Nu ne îmbrățișăm și nici nu ne pupăm când ne vedem, nu suntem prietene vechi, nici măcar cunoștințe, nici măcar dușmani. Suntem doar două persoane ale căror vieți s-au intersectat.

Ea lucrează la salonul de coafură de lângă cafeneaua în care ne aflăm acum, același salon unde mama și eu am evitat să mergem vreme de aproape douăzeci de ani. Am sunat-o din mașină, după ce am vorbit cu Mickey, și nu știu la ce mă așteptam, dar aveam câteva presupuneri. Mi-ar fi putut spune imediat să nu o mai sun niciodată. M-ar fi putut amâna politicos, sugerând o dată în viitor, care avea să se tărăgăneze la infinit. Nu m-am așteptat însă să fie imediat de acord să ne întâlnim. Urma să-și ia o pauză, cât să bea o cafea, ne puteam întâlni în treizeci de minute. Nu eram pregătită pentru asta. Nici după douăzeci de minute cu Aidan la telefon explicându-i totul, tot nu eram pregătită.

— Apreciez foarte mult că ai fost de acord să ne întâlnim atât de repede, spun eu, așezându-mă și dându-mi sacoul jos, simțindu-mă din nou precum acea puștoaică stânjenită de cincisprezece ani, în timp ce ea mă privește, iar eu încerc stângaci să îmi așez haina pe spătarul scaunului. Sunt sigură că

a fost o surpriză pentru tine.

— Așteptam să mă suni, spune ea indiferentă. Nu, nu așteptam. Mă așteptam, se corectează ea.

Poartă un cardigan negru, supradimensionat, tras peste degete, de parcă i-ar fi frig, dar nu e frig, e o zi frumoasă și realizez că este emoționată.

— De ce? întreb eu, imaginându-mi-o pe soția lui Mickey Flanagan la telefon, ținând receptorul cu ambele mâini, spunându-i apăsat în șoaptă: *„Știe, Regina, Sabrina știe că ai fost aici și că tu ai adus bilele de sticlă. Vine spre tine acum"*.

— Nu știu, spune ea gânditoare, măsurându-mă din priviri. Mereu ai fost o micuță interesantă. Mereu aveam senzația că ai multe întrebări, dar niciodată nu mi le-ai adresat. Mă așteptam să mă întrebi, dar nu ai făcut-o niciodată.

— Nu cred că mă uitam în vreun anume fel la tine pentru că aveam întrebări, îi răspund eu, și zâmbetul ei piere pentru o clipă. Știam că tu și tata erați împreună dinainte ca el să se despartă, v-am văzut la un restaurant cu mult timp înainte…

Fac o pauză pentru a-i urmări reacția.

— Mi-a fost foarte greu să vă ascult minciunile. Și vedeam că vă plăcea să le spuneți.

Acest lucru o surprinde, o șochează și își îndreaptă spatele. Apoi zâmbește.

— Deci despre asta este vorba? Să-mi spui că n-am reușit să te păcălesc? întreabă ea părând că se amuză, fără vreo intenție de a-și cere iertare sau vreo urmă de dezgust față de sine. Nu știu de ce mă așteptam la așa ceva de la ea.

— De fapt, nu. Îmi las privirea în jos și adaug un cub de zahăr în cappuccinoul meu, amestec, apoi iau o gură. Mă reculeg. Sunt aici dintr-un anumit motiv. După cum știi, sunt lucruri pe care tata nu și le mai amintește.

Dă din cap, vizibil tristă.

— Așa că, din când în când, trebuie să contactez oameni din viața lui pentru a umple golurile.

— Aha, spune ea, plină de umilință. Fac orice-mi stă în putință ca să ajut.

Respir.

— Știi ceva despre colecția lui de bile de sticlă?

— Să știu despre ce anume?

— Colecția de bile de sticlă. Avea o colecție. Și se juca cu ele.

Scutură din cap și se încruntă.

— Nu. Eu niciodată, noi niciodată… bile de sticlă? Precum cele cu care se joacă copiii? Nu. Niciodată.

Inima îmi stă în loc. Credeam. Chiar credeam…

— Ai dus niște cutii la o casă în Virginia anul trecut?

— Anul trecut? Virginia? În Cavan? Nu, de ce aș fi făcut-o? Nu l-am mai văzut pe Fergus de aproape cinci ani, și, chiar și când eram împreună, ne vedeam rar. Nu aveam o relație platonică. Ne întâlneam ocazional când, știi tu…

Nu vreau să știu motivele pentru care se întâlneau, nu vreau să aud nimic, e clar deja. Sunt atât de dezamăgită, vreau doar să îmi iau sacoul și să plec. Nu mai are sens să rămân pentru a termina această conversație, nici sens să mai termin cafeaua.

Poate ea simte asta. Încearcă să fie de ajutor.

— Știi unul dintre motivele pentru care eu și Fergus ne-am despărțit?

— Lasă-mă să ghicesc, zâmbesc eu fals. Te-a înșelat.

Ea nu reacționează. Mă face să nu mai vreau să o iau peste picior pentru că simt că mă înjosește pe mine, nu pe ea.

— Probabil. Totuși, nu ăsta a fost motivul. Era foarte secretos. Nu știam ce face sau unde este. Și nu pentru că nu răspundea la întrebări, ci pentru că răspundea și cumva îmi dădeam seama că după ce îl ascultam, tot nu știam adevărul. Era ambiguu. Nu știu dacă o făcea intenționat, dar dacă l-aș fi pus la punct, ar fi însemnat să-l derutez, să-l enervez, să-l cicălesc, iar asta nu voiam să fac. Dar el avea talentul de a te face să devii cicălitoare, pentru că nu răspundea niciodată și nu explica niciodată. Nu înțelegea de ce voiam să știu atât de multe. El credea că e ceva în neregulă cu mine. M-am întrebat dacă mă înșela. Și chestia e că nu mi-a păsat, nu aveam acel tip de relație, dar mă deranja că nu puteam primi răspunsuri. Așa că am început să-l urmăresc.

Ia o pauză ca să ia o gură de ceai, savurându-l, în timp ce eu îi sorb fiecare vorbă pe care o rostește.

— Și mi-am dat seama după ceva timp că el nu era atât de

interesant precum părea. Se ducea mereu în același loc sau cel puțin în majoritatea timpului.

— Unde?

— Se ducea la un pub. Își arcuiește o sprânceană în semn de mirare. Îi plăcea să bea. Plictisitor, nu-i așa? Speram să fi fost altceva la mijloc. L-am urmărit două săptămâni. Și o dată, o, Doamne, a fost așa amuzant, încât aproape m-a prins asupra faptului! Începe să râdă și observ că se pregătește pentru o conversație lungă. Dar eu nu am timp de asta.

Îmi termin de băut cappuccinoul.

— Regina, spun eu, auzind Latrina în capul meu. La ce pub obișnuia să meargă?

Se oprește, realizând că eu nu am venit ca să îi ascult poveștile de detectiv despre tabieturile tatei. Are din nou starea pe care o avea când venisem. Era plictisită. Nefericită. Dezamăgită că nimic din viața ei nu s-a întâmplat așa cum ar fi trebuit. Se aștepta ca oamenii pe care i-a rănit în trecut să-și facă apariția și să îi facă viața mai interesantă, ca să-i redea ei iluzia puterii.

— Unul de pe strada Capel.

— Tatăl meu nu a fost un alcoolic, îi spun, chiar dacă n-am cum să știu sigur.

Nu-i știu viața în detaliu, dar cred că mi-aș fi dat seama de asta, nu-i așa?

— O, știu ce spui! râde ea, iar eu mă simt rușinată și mă îmbujorez. Tatăl meu a fost un alcoolic. Crede-mă, n-aș putea petrece nici măcar două minute cu unul ca el. Dar aveau câteva lucruri în comun. Fergus mințea despre majoritatea locurilor în care mergea. Despre vizitele la mama lui, despre mersul la pub, despre cum se ducea să se uite la meciuri, despre cum mergea la întâlniri sau despre cum era plecat în weekend. El nu mințea pentru că se ducea într-un loc mai interesant sau provocator sau să fie cu vreo altă femeie. Viața în care evada nu era exotică. Stătea într-un pub. Nici măcar nu trebuia să mă mintă, eu nu încercam să îl pun la zid.

Se apleacă spre mine, cu mâinile încrucișate, lipsită de emoție, cu ochii strălucind, ca și cum s-ar bucura de fiecare

moment al revelației.

— Sabrina, tatăl tău mințea *tot timpul.* Mințea pentru că voia să o facă, pentru că îi plăcea, pentru că-și procura plăcere din asta.

Mințea pentru că așa alesese să fie și pentru că asta era viața pe care a vrut să o trăiască. Și asta e tot.

— Cum se numește pubul acela? întreb eu, refuzând să-i cred explicația. Știu că tata mințea, dar mințea cu un motiv. Și vreau să știu care era acel motiv.

Regina pare să bâjbâie dacă să îmi spună mai multe sau nu, ca o pisică care se joacă cu un șoarece, un ultim joc cu mine, știind că eu nu o s-o mai văd vreodată.

— *The Marble Cat*{22}, răspunde ea în cele din urmă.

— Aidan, spun tare, în timp ce îmi scot mașina din parcare.

— Ce mai faci? mă întreabă.

— Tocmai m-am întâlnit cu Regina, spun eu cu încredere, simțindu-mă gata să-mi iau zborul.

— Latrina? Nu credeam că o să-ți duci planul până la capăt. Credeam că femeia aia îți provoacă coșmaruri!

— De acum înainte n-o să-mi mai provoace, spun eu încrezătoare. De acum încolo, n-o să mai fie așa.

— Și unde te duci acum? mă întreabă el.

— La un pub de pe strada Capel. *The Marble Cat.* Cred că încep să mă apropii de adevăr.

El face o pauză.

— Bine, iubito, bine. Dacă tu crezi că te va ajuta.

Tonul lui este atât de nesigur, atât de neliniștit, dar îi este prea teamă să recunoască, așa că râdem amândoi.

17
Jocul trecutului
Înșelătoria{23}

Stau întins pe o pătură de picnic chiar dacă simt sub mine terenul accidentat, pământ și piatră spartă. Mă prăjesc în costum. Mi-am scos cravata, am mânecile suflecate și simt că sub razele soarelui de vară o să-mi ia foc picioarele în pantalonii negri. Lângă noi e o sticlă cu vin băută pe jumătate, mă îndoiesc că o să ne mai întoarcem la birou. E vineri după-amiază, șeful probabil că nu se va întoarce după pauza de prânz ca de obicei, pretinzând că are o întâlnire, dar stând, de fapt, la Stag's Head și dând pe gât un Guinness, gândindu-se că nimeni nu știe că el este acolo.

Sunt cu fata cea nouă. Prima noastră călătorie de afaceri împreună, care ne-a purtat în Limerick. O ajut să se acomodeze, deși acum stă călare pe mine și își desface, rând pe rând, nasturii bluzei de mătase. Aș spune că s-a acomodat chiar foarte bine.

Nimeni n-o să ne vadă, insistă ea, deși nu știu cum poate fi atât de sigură. Bănuiesc că a mai făcut asta până acum, și dacă nu aici, undeva, în aceleași condiții. Își păstrează bluza de culoare portocalie-somon pe ea, dar își desface sutienul fără bretele, care cade pe pătură. Se rostogolește de pe pătură pe pământ. Chiloții și i-a dat jos deja. Știu asta pentru că mâinile mele sunt acolo unde ar fi trebuit să fie țesătura lor.

Pielea ei are o culoare nemaivăzută, albă ca laptele, atât de albă încât sclipește, atât de palidă încât sunt surprins că nu s-a ars până acum în bătaia soarelui. Părul ei este blond-roșcat, dar dacă mi-ar fi spus că e culoarea piersicii, aș fi crezut-o. Buzele ei sunt ca piersica, obrajii ca piersica. E ca o păpușă, una dintre păpușile de porțelan ale Sabrinei. Fragilă. Pare delicată. Dar nu e fragilă sau inocentă; e sigură pe ea însăși și are un pic de răutate în ochii verzi-căprui, un zâmbet tainic pe buze, ca și cum tot ce își dorește, primește.

E și mai ironic că stăm în acest câmp cu verze într-o vineri după-amiază, în ziua în care mama ne-ar servi supă de varză. Cuvântul supă era o exagerare, era o apă fiartă, slinoasă, cu fâșii mult prea fierte de varză pe fundul oalei. Apă sărată, fierbinte. Banii se terminau de fiecare dată vinerea și mama îi strângea pentru o friptură duminica. Sâmbăta ne lăsa de capul nostru, să căutăm noi de mâncare. Ne duceam în livada cu pomi și mâncam ce mere găseam sau mergeam și o imploram, enervând-o pe doamna Lynch, de alături, sau furam ceva de pe strada Moore, dar ne prindeau repede, așa că nu puteam merge atât de des.

Este de două ori mai ironic că stăm în mijlocul acestui câmp de varză, pentru că într-un joc cu bile de sticlă, practica interzisă de a muta bilele în apropierea bilelor-țintă se numește *cabbaging,* ceea ce înseamnă să înșeli. Dar asta nu este o coincidență, desigur. Îi spun acest lucru când trecem pe lângă câmp; nu despre implicarea mea, pe care o cunosc doar bărbații cu care joc, dar nimic în plus. Îi menționez acest termen când trecem pe lângă câmp, eu pe scaunul pasagerului, ea conducând – la insistența sa, ceea ce este bine pentru mine pentru că beau din sticla cu vin, după care ocazional mai întinde și ea mâna, bând însetată. E sălbatică, periculoasă, e cea care îmi va face necazuri. Poate vreau asta. Poate vreau să fiu descoperit, nu vreau să mă mai prefac, m-am săturat. Poate și simpla menționare a termenului din jocul cu bile e începutul necazurilor mele. Se uită la mine când îl rostesc, apoi apăsă tare pe frână, vărsând vinul, după care virează spre locul de unde am venit. Se oprește lângă câmpul cu verze, oprește motorul, iese din mașină, ia o pătură din spate și se îndreaptă spre câmp. Își ridică fusta ca să sară gardul, o trage până sus dezvelindu-și coapsele slabe și palide, iar apoi dispare.

Eu ies din mașină și fug după ea, cu sticla în mână. O găsesc întinsă, cu spatele pe pământ, uitându-se în sus la mine cu un zâmbet satisfăcut pe față.

— Vreau și eu o parte din afacerea cu verze. Ce spui, Fergus?

Mă uit în jos la ea, trag o dușcă din sticla cu vin, și mă uit spre câmp. Nu e nimeni în jur, nicio mașină nu ne poate vedea.

— Știi ce înseamnă asta?

— Mi-ai spus adineauri: să înșeli.

— Nu, nu, ce înseamnă, mai exact când lovești dintr-un loc greșit.

Ea își arcuiește spatele și își desface picioarele, în timp ce râde.

— Lovește aici.

Mă așez lângă ea pe pătură. Gina e acasă în Dublin, la ședința cu părinții a Sabrinei, dar chiar dacă gândul îmi e la ea, această oportunitate nu este o provocare prea mare pentru mine și principiile mele morale. Această piersicuță energică nu este prima femeie cu care am fost de când m-am căsătorit cu Gina.

În afară de ziua în care Victoria s-a născut moartă și am trișat la *Cuceritorul* ca să câștig bila cu tirbușon a lui Angus, pe drumul din fața casei noastre, nu am trișat niciodată la jocul cu bile în toată viața mea. Nu e nevoie să îmi amintească nimeni, nici atunci când o pătrund și ea geme, că în lumea bilelor eu sunt un om de cuvânt, un om perfect, care se supune regulilor. Dar omul fără bile? Toată viața lui nu a făcut decât să înșele.

18
Jocul trecutului
Strălucirea străină

— Bună, aud că spune o femeie în spatele meu. Stă pe un scaun lângă mine. Nu mi-am dat seama că era lângă mine până acum, nici măcar că era un scaun gol, dar, dintr-odată, ea a apărut acolo.

Soarele a ieșit din nou, eclipsa s-a terminat, toți și-au scos ochelarii pentru eclipsă, și eu pe ai mei, deși nu-mi amintesc nici să fi făcut asta. Mă simt ca mama, în ultimii ei ani de viață, neglijentă și uitând unde și-a pus ochelarii, deși înainte era foarte atentă. Nu-mi place partea asta a bătrâneții, mereu m-am mândrit cu memoria mea. Sunt bun la reținut nume și fețe, îți pot spune unde și cum i-am cunoscut, unde ne-am întâlnit prima oară, ce conversație am purtat, iar dacă era o femeie, cu ce era îmbrăcată. Așa funcționează memoria mea, câteodată, dar nu mereu. Știu că asta se întâmplă odată cu înaintarea în vârstă și știu că atacul cerebral a contribuit și el la asta, dar măcar sunt aici și cineva are grijă de mine, nu la serviciu trebuind să țin minte lucruri și nemaifiind în stare. Asta li se întâmplă oamenilor, iar mie nu mi-ar plăcea.

— Bună, îi spun politicos.

— Ești bine? întreabă ea. Am văzut că pari cam supărat. Sper că n-ai primit vreo veste proastă.

Mă uit în jos și văd că încă țin telefonul mobil în mână.

— Nu, chiar deloc.

Sau dacă așa e? Cine a fost? Gândește, Fergus.

— Era fiica mea. Eram îngrijorat pentru ea, însă este bine. Nu-mi amintesc despre ce am vorbit, m-am pierdut în gânduri după aceea, dar simt eu că totul este bine, ea este bine. De ce crezi că eram supărat? o întreb.

— Aveai lacrimi pe obraji, spune ea încet. Am stat aici pentru că eram îngrijorată. Pot pleca dacă vrei.

— Nu, nu, spun eu repede, pentru că nu vreau să plece.

Încerc să-mi amintesc de ce aș fi fost trist după ce am vorbit cu Sabrina. Mă uit la Lea, care mă privește cu îngrijorare, apoi mă uit înspre cer și îmi amintesc luna, biluțele care i-ar fi putut încăpea în gropițele din obraji, iar apoi îmi amintesc biluța din nasul Sabrinei și îi spun doamnei îngrijorate povestea. Râd, imaginându-mi fața grăsuță a Sabrinei la doi ani, cu obrajii roșii, încăpățânată ca un catâr. Spunând *nu* oricând și oricui. Ar putea să-și aducă aminte cuvântul ăla acum, când aleargă după trei băieți deodată.

Femeia face ochii mari, ca și cum i-ar fi teamă.

— Oh, nu te alarma, am scos biluța. Este bine.

— Doar că… povestea cu biluța… mai ai… Pare agitată. Mai ai și alte povești cu bile?

Îi zâmbesc amuzat; ce întrebare neobișnuită, dar e drăguță că arată interes. Îmi storc creierul pentru alte povești cu bile, deși nu cred că mai există altele, dar vreau să o mulțumesc și pare dispusă să vorbească. Iarăși apare ceața aia, jaluzelele minții mele se închid. Oftez.

— Ai crescut în preajma bilelor de sticlă când erai mic? întreabă ea.

Și, dintr-odată, în mintea mea răsare o amintire, uite-așa. Zâmbesc.

— Îți spun ce îmi amintesc: am crescut cu frații mei. Eram șapte, și mama, care era o femeie severă, a creat regula unui borcan cu bile pentru înjurături. De fiecare dată când cineva înjura, trebuia să pună o bilă de sticlă în borcan, ceea ce în casa noastră era cea mai mare pedeapsă. Eram nebuni după bilele alea.

Oare chiar așa eram? Da, eram. Râd.

— Mi-o amintesc pe mama cum ne alinia într-o cameră, cu o lingură de lemn în mână și o îndrepta spre fețele noastre. „Dacă-l pune naiba pe vreunul dintre voi să înjure, va trebui să pună o drăcovenie de bilă aici, fir-ar să fie, m-ați auzit?" Ei bine, desigur, cum puteam să ne abținem din râs? Hamish a început să râdă primul, iar eu l-am urmat. Apoi am început să râdem cu toții. Nu-mi amintesc dacă Joe era acolo sau dacă de abia se născuse, nu mi-l amintesc prea bine. Probabil era prea mic. Și

aia a fost, în primul minut de la înființarea borcanului, erau în el deja șase bile de sticlă. Erau cele care ne plăceau cel mai puțin, desigur, bile transparente, zgâriate și ciobite; dar mama habar n-avea. Și chiar dacă nu erau bilele noastre, tot ne deranja, cel puțin pe mine, să le vedem stând pe un raft înalt pentru ca noi să nu ajungem la ele.

— Ce făcea mama ta cu ele? întreabă ea, cu ochii sclipitori de parcă ar fi plini cu lacrimi.

O studiez un pic.

— Accentul tău. E ciudat.

— Mulțumesc foarte mult, râde ea.

— Nu, nu într-un mod rău. E frumos. Un amestec, ceva.

— Germania. Și Cork. M-am mutat acolo când aveam douăzeci de ani.

— Aha.

Mă uit în jos spre mâinile ei. Nicio verighetă, doar un inel pe degetul inelar, cu care se joacă. Îl rotește dintr-o parte în alta pe deget.

Ea îmi observă privirea și nu îl mai învârte.

— Ce-a făcut mama voastră cu borcanul cu bile? Le-ați mai primit vreodată înapoi?

— Trebuia să le merităm. Zâmbesc. În fiecare lună aveam șansa să le câștigăm. O persoană putea să le câștige pe toate, ceea ce era un joc în sine, deși mama nu cred că vedea lucrurile așa. Nu m-aș mira dacă unii dintre noi au înjurat de câteva ori dinadins, doar ca să crească miza jocului. Trebuia să ajutăm la treburile casei. Să spălăm, să facem curat și apoi mama decidea cine merita să câștige.

— Cam controversat, râde ea.

— Chiar era. Se iscau multe încăierări după zilele alea. Câteodată, câștigul nici nu avea valoare sau o încasai atât de tare încât ajungeai să dai înapoi bilele pe care le primeai. Dar dacă rezistai la toate, erau ale tale.

— Le-ai câștigat vreodată?

— Mereu.

Ea râde. Cu un râs melodios.

— Am câștigat în fiecare lună în primele luni, pentru că

mama îmi dădea un bilețel; îl duceam la farmacist și aduceam acasă o pungă de hârtie cafenie. Niciodată n-am știut ce e în ea până când frații mei mi-au spus că aduceam tampoane. Au făcut mișto de mine atât de mult timp încât n-am mai făcut niciodată nimic ca să o ajut.

— Ți-ai pierdut bilele de sticlă.

— Nu pe ale mele. Mi-am dat seama că nu trebuie să înjur de față cu mama.

Râdem amândoi.

— Noi am mai vorbit înainte, îi spun, dându-mi seama dintr-odată.

— Da, spune ea, cu un zâmbet trist pe care încearcă să îl ascundă. De mai multe ori.

— Îmi pare rău.

— Nicio problemă.

— Vii aici în vizită la cineva, spun eu.

— Da.

Stăm în liniște, dar e o liniște tihnită. Ea și-a dat pantofii jos, are picioare frumoase. Unghii de un roz-deschis. Se joacă iar cu inelul.

— La cine vii în vizită? o întreb.

Nu e Joe Morocănosul, n-o văd pe ea alături de ăla. Nu la Gerry, sau Ciaran sau Tom. Nu la Eleanor sau Paddy. De fapt, nu-mi amintesc să o fi văzut să vorbească cu altcineva în afară de mine și de asistente. Deși nu mă pot bizui pe memoria mea pentru asta. Nu în ultima vreme.

— Nu m-ai întrebat asta până acum. Nu m-ai întrebat pe cine vizitez.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți fie.

— Pe mine mă vizitezi, nu-i așa?

— Da.

Ochii ei strălucesc, nici nu mai respiră. E frumoasă, nu încape nicio îndoială, și o studiez în detaliu, ochii ei verzi… Ceva în mintea mea începe să se miște, dar apoi se oprește. Nici măcar nu știu cum o cheamă pe femeie. Să întreb acum ar fi nepoliticos, pentru că se uită la mine ca la o persoană apropiată.

Tot își învârte inelul pe deget, uitându-se în jos. Mă uit la el îndeaproape.

O parte arată ca o bilă încrustată într-o bandă aurie, o bază transparentă cu o fundă albă cu dungi colorate în centru. Este o bilă făcută de o mașinărie, în Germania. Știu asta din instinct. Știu asta și nimic mai mult. Nici nu mă mir că a întrebat de povestea cu bile. Este fascinată de ele.

— Ți-am mai spus înainte povestea borcanului pentru înjurături? o întreb.

— Da, răspunde ea încet, cu un zâmbet mare și frumos.

— Îmi pare rău.

— Nu-ți mai cere scuze. Își pune mâna peste a mea, cea cu inelul. Pielea ei este moale și caldă. Iar se agită. Totuși, nu mi-ai spus-o niciodată de când ești aici.

Îi mângâi cu degetul degetele și ajung la inel. Ochii ei se umplu de lacrimi.

— Îmi pare rău, spune ea, ștergându-și ochii.

— Să nu-ți pară. E incredibil de frustrant să uiți, dar e cu totul altceva să fii uitat.

— Nu uiți mereu, iar zilele acelea sunt cele mai frumoase zile, spune ea și văd o femeie dulce care se agață de cea mai mică speranță.

— Strălucirea străină, spun eu deodată, și ea suspină. Așa se cheamă bila aceasta.

— Așa mă alintai tu uneori. Fergus, șoptește ea, ce se întâmplă cu tine azi? Este minunat.

Stăm în liniște o clipă.

— Te-am iubit, nu-i așa? întreb eu.

Ochii ei se umezesc din nou și dă din cap.

— De ce nu-mi amintesc?

Vocea mi se frânge și devin agitat, frustrat, vreau să mă ridic din scaunul cu rotile și să fug, să pășesc, să sar, să mă mișc, totul pentru a fi ca înainte.

Ea îmi întoarce fața către ea, ține o mână sub bărbia mea, se uită la mine cu căldură și eu îmi amintesc fața mamei când am fost chemat la ea într-o zi în care a crezut că am murit, și mă gândesc la *Săltăreți,* și mă gândesc la un pub din Londra și la un

om pe nume George care mă striga Paddy și mi-a dat o bilă-glonț cehoslovacă, și la cum l-am văzut pe Hamish mort. Totul într-o străfulgerare.

— Fergus, spune ea, vocea ei aducându-mă înapoi, liniștindu-mă. Nu sunt îngrijorată că nu-ți aduci aminte. Nu sunt aici ca să-ți amintesc de nimic. Trecutul e trecut. Sper că voi fi atât de norocoasă încât te vei îndrăgosti de mine din nou, pentru a doua oară.

Aceste vorbe mă fac să zâmbesc, mă opresc din agitație, bineînțeles, e frumos. N-o cunosc, cu toate astea, știu totul despre ea. Vreau să o iubesc și ea să mă iubească. Îi iau mâna, pe cea cu inelul, și o strâng.

19
Jocul trecutului
Bile Slags

Ajung acasă de la aeroport simțindu-mă obosit, dar vesel, exaltat de la adrenalina care-mi curge prin vene și strigă „mai vreau!”; o noapte de pomină înaintea unui zbor la primele ore ale dimineții ca să ajung la timp pentru petrecerea de ziua Sabrinei care împlinește treisprezece ani. Primul ei an de adolescență. Gina a închiriat un cort mare și servicii de catering pentru patruzeci de persoane, în principal familia ei, din fericire, niciunul dintre ai mei n-a putut venit. Sau, cel puțin, asta i-am spus Ginei; n-am întrebat-o decât pe mama dacă vrea să vină, dar după recenta operație la inimă a lui Mattie îi e prea frică să îl părăsească. Pe Gina n-a deranjat-o, cred că era fericită că nimeni din familia mea n-a putut veni, și nici nu a fost surprinsă, nu e nimic nou. Nu-s prea apropiat de frații mei. De când am cunoscut-o pe Gina, m-am îndepărtat de familia mea, crezând că ea era prea bună pentru ei. După șaisprezece ani, încep să cred că a fost o idee proastă; sunt momente, ocazii când mi-ar plăcea ca ei să fie acolo. Mi-aș fi dorit ca ei să fie acolo să o vadă pe Sabrina când făcea sau spunea ceva. Sau să ieșim într-o zi cu familia când ospătarul se împiedică sau vreun prieten tâmpit de-al Ginei spune ceva și nimeni în afară de mine nu-și dă seama că e un tâmpit. Știu că ei ar vedea lucrurile așa cum le văd eu și mi-aș dori ca ei să fie acolo. Îmi imaginez un banc bun al lui Duncan, zelul lui Angus, felul în care mă proteja după ce Hamish s-a dus, ca și cum știa ceva, ca și cum știa că trebuie să o facă. Șarmul micului Bobby, care atrăgea toate fetele – îl numeam „mica noastră momeală”. Mă gândesc la Tommy, care avea grijă de Bobby mereu, uitându-se după limacșii și melcii din calea sa, și Joe, bebelușul, cel care a venit pe lume după ce am pierdut-o pe Victoria, sensibilul Joe, care se uita la mine, la Duncan și la Angus, ca și cum eram familia altcuiva, nu a lui, nereușind să se înțeleagă cu noi, pentru că ne mutasem cu toții

din casă până când a crescut. El auzea poveștile localnicilor despre Hamish și se gândea la el ca la un monstru, un bau-bau: dacă nu era cuminte, Hamish venea să-l ia; și dacă nu era atent, putea să ajungă ca el. Hamish, fantoma din casa noastră, era mereu acolo, dormea în camera noastră, mânca la masa noastră, ecoul lui se auzea în fiecare cameră, energia lui absorbită de tot ce era în jurul nostru, de noi toți.

Însă noi nu vorbeam de el în felul ăsta, nici mama. Hamish era amuzant, Hamish era puternic, Hamish era curajos. Cel mai bun mod în care poți fi cea mai bună variantă a ta este să mori. Mama l-a răsfățat pe Joe, l-a făcut cam moale. Nu într-un mod drăguț, cum sunt mulți mezini, ci într-un mod care l-a făcut să se îngrijoreze, care l-a făcut fragil, care l-a făcut să creadă că trebuia să fie îngrijit mai mult. Ei îi era teamă că se va răni, îi era teamă că se va rătăci, că se va îmbolnăvi, că ar putea muri în orice moment. Era prea întuneric afară, prea ploios, prea cald, prea departe, prea târziu, prea devreme – Nu, Joe, doar stai cu mama și vei ajunge formidabil. El e genul omului îngrijorat, vorbesc serios, se gândește de douăzeci de ori înainte să se gândească iar la același lucru. Precaut. Are un iubit și trăiește cu el într-un apartament nou pe chei, față de noi se preface că nu-i așa, vine mereu cu o cană cu cafea și o servietă. Ginei i-ar plăcea de Joe, o duce bine, face ceva cu computere, dar lui Joe nu-i place de mine. Mi-e dor de ai mei uneori, din senin, dar sunt fericit că ei nu sunt astăzi aici.

Sabrina mă întâmpină la ușă, părând fericită, machiată exagerat, purtând o fustă mult prea scurtă și tocuri pentru prima oară. Bluza e căzută de pe un umăr, lăsându-i la vedere breteaua de la sutien – sutienul cel nou pe care Gina i l-a cumpărat cu câteva săptămâni în urmă. Nu arată prea bine, din câte văd, nici măcar pentru mine, iar eu sunt tatăl ei, ar trebui să cred că e perfectă în toate, să fiu orbit de iubirea părintească. Astăzi însă nu. Este un prânz și sărbătorim o zi de naștere, vremea nu e prea bună pentru aprilie, e o zi cenușie, iar Sabrina e îmbrăcată ca pentru o petrecere în grădină în Spania. Materialul fustei este vaporos și aproape transparent, făcut dintr-un soi de mătase, văd cum i se face pielea de găină.

Când îmi zâmbește și îi văd gura plină cu metal, mi se topește inima. Fiica mea bleguță, stângace, frumoasă arată mai bine în pijamale, cu tratamentul pentru coșuri pe față, ghemuită pe canapea și uitându-se la *Family Fortunes* – decât în această chestie.

— Arăți ca naiba, spune ea, îmbrățișându-mă.

Eu înghet. Dacă asta crede ea, înseamnă că asta va crede precis și Gina. Ea mă va analiza, diseca, îmi va pune o mie de întrebări paranoice cu ghearele înfipte în mine, iar eu va trebui să neg totul. Trebuie să ajung la duș înainte ca ea să mă vadă. O aud în bucătărie, ocupată să discute despre cocktailurile de creveți, vocea ei se aude mai tare decât a celorlalți. Cortul a acoperit mica noastră grădină din spatele casei, o parte din el se sprijină de zidul grădinii, iar colțul acoperișului magaziei pare că l-ar putea străpunge și ar putea lovi capul cuiva în orice moment. Gina este îmbrăcată, gata de petrecere și frumoasă ca întotdeauna, însă, chiar și după atâta timp, vorbește și îi organizează pe toți de parcă ar trăi în Hollywood Hills. Nu trăim acolo. N-aș putea să îi ofer tot ce știu că îi lipsește, lucrurile cu care a fost crescută. Acum că Sabrina are treisprezece ani, Gina spune că ar vrea să muncească. Nu cred că o va face, de fapt, cred că e totul la cacealma, ca și cum mi-ar spune: „Tu nu-mi oferi tot ce îmi doresc. Nu faci destui bani”.

Va trebui să stau într-un cort în următoarele ore ascultând oamenii care mă întreabă „Cu ce te mai ocupi acum, Fergus?”, ca și cum mi-aș schimba locul de muncă mai repede decât lenjeria. Nu mi s-a părut ușor să mă stabilesc undeva, dar cred că am reușit ceva până la urmă. Să fiu sincer, nu excelez la administrarea banilor mei, dar știu asta acum și m-am resemnat. Sunt un bun vânzător, unul grozav; totul s-a prins de mine de când lucram la măcelăria lui Mattie, când am făcut tot ce se poate ca să scap de curățat mațe și alte munci pe care nimeni nu voia să le facă. Am început să caut carne mai bună, am început să îi dau sfaturi lui Mattie cum să o vândă mai bine. Și a mers. Apoi n-am mai stat în spatele măcelarului, ci în biroul de sus, concentrându-mă pe vânzări. Iar când m-am căsătorit cu Gina, am simțit pentru prima oară că e momentul să plec de la Mattie,

să îmi folosesc abilitățile în altă parte, ceea ce am făcut cu succes. Telefoane mobile, ipoteci, iar acum un prieten vrea să mă angajeze la noua lui companie. Eu trebuie doar să înțeleg piețele de vânzare, ceea ce fac deja. Nu mă pricep să-mi administrez banii, dar asta nu înseamnă că nu pot să o fac pentru alții. Am nevoie doar de o calificare pentru a-i convinge pe oameni să mă ia în serios. M-am înscris la un curs la seral la care merg de două ori pe săptămână și apoi voi fi un capitalist cu afaceri de bună-credință.

— Ce-i acolo? Cadoul meu?

Înșfacă geanta de voiaj din mâna mea, însă eu o trag repede spre mine.

— Scuze, spune ea, cu o față serioasă dintr-odată, un pic speriată și face un pas înapoi.

— Scuze, scumpo, n-am vrut să fac asta, eu doar…

Țin geanta la spate. Trebuie să o ascund repede undeva, înainte ca Gina să întrebe același lucru. O noapte departe de ea și va fi iar paranoică, în elementul ei.

Mă grăbesc să ajung în camera de oaspeți care este folosită și ca birou. După cum arată, aș spune că mama ei rămâne peste noapte – o mulțime de lumânări, flori, șampoane, geluri de duș, tot ce ar avea nevoie pentru o noapte în care pleacă de acasă, lipsește doar ciocolata de pe pernă. Trag scaunul de birou lângă dulap și mă urc pe el. Bilele sunt sus, în spate, sunt ascunse bine în dulap. De abia pot să ajung eu la ele, le-am ascuns atât de bine, iar acesta este și locul în care voi pune geanta asta până mai târziu, când voi avea timp să o golesc.

Aud pași urcând pe scări și, efectiv, nu pot pune geanta acolo mai repede. O împing, dar în zadar. Dacă mi-aș fi folosit bunul-simț, aș fi pus obiectele incriminatoare separat, dar mă panichez. Transpir, simt mirosul de cafea neagră de la subrațul meu, simt alcoolul cum iese din pori după o noapte de petrecere. Ea e prea aproape. Închid dulapul și sar de pe scaun, cu geanta de voiaj încă în mână, scaunul încă lângă dulap.

Ușa se deschide.

Gina se holbează la mine, mă privește de sus și până jos. Știu asta, o simt în stomac mai mult ca niciodată și am fost pe

aproape de multe ori, dar știu că a venit clipa cea mare.

— Ce faci aici?

— Voiam să verific ceva pentru serviciu.

Transpir, pieptul îmi tremură de panică și încerc să îl controlez.

— Pentru serviciu, spune ea sec.

Are ochii negri, fața fioroasă, n-am mai văzut privirea asta niciodată. Simt că o să scap și sunt aproape ușurat, dar în același timp nu vreau să se întâmple.

— Unde ai stat azi-noapte?

— The Winchester.

— Unde?

— King's Cross.

— Pentru Forumul de Strategie Tehnologică.

— Da.

— Da, asta am crezut și eu că mi-ai spus. Așa că am sunat. Te-am căutat. Nu era nicio rezervare la hotel pe numele tău, niciun forum. Niciun nimic. Dacă nu ai fost la o nuntă indiană, Fergus, n-ai fost acolo.

Acum tremură, vocea și corpul îi tremură.

— Ai fost cu una dintre fufele[24] tale, nu-i așa?

Asta mă dă peste cap. Niciodată nu m-a acuzat de asta până acum. Nu direct. Doar a sugerat cu întrebări, fără a fi sigură, dar niciodată nu mi-a spus-o verde în față. Mă face să mă simt dezgustător, felul în care se uită la mine, felul în care am făcut-o să se simtă, redusă la versiunea unei femei pe care nu am cunoscut-o.

S-a terminat, s-a terminat, m-a prins. Renunț – sau totuși nu? Nu renunț niciodată. Mai încerc o dată. Nu plec fără o luptă.

— Nu, Gina, uită-te la mine… O iau pe după umeri. Am fost acolo, bine, conferința era în alt hotel. Nu eram cazat cu numele meu, pentru că de la serviciu au rezervat printr-o agenție și probabil era cu numele lor. Nu știu care este, dar pot afla.

Vocea mea este prea pițigăiată, e slabă, se întrerupe, mă dă de gol. Cu bilele nu trebuie niciodată să vorbesc, vocea nu mă poate da de gol.

— Ia-ți mâinile de pe mine, spune ea, cu o voce înceată, dar

amenințătoare. Ce e în geantă?

Înghit în sec.

— Eu, nu… nimic.

Se uită la ea și îmi e teamă că o va înșfăca, o va deschide și va afla adevărul. Are dreptate, n-am fost la The Winchester. Nu am fost la un forum pentru serviciu. Am fost la Greyhound Inn, Tinsley Green în Sussexul de Vest, dar n-am fost cu o altă femeie. Am fost mereu acolo în ziua aceasta în ultimii cinci ani, la Campionatele Mondiale de Bile de Sticlă. În sacoșă am două trofee, primul câștigat cu echipa, iar al doilea la individual.

Echipa este Electric Slags, numită după bila Christensen Agate translucidă, cu inserții spiralate albe. Electric, pentru că bilele slags Christensen Agate sunt mult mai aprinse decât cele făcute de alți producători, culoarea cea mai rară fiind cea a piersicii. Am numit echipa așa fiindcă am cumpărat bila asta după aventura mea petrecută în câmpul cu varză. Bila de sticlă mi-a reamintit de pielea ei crem, părul și buzele de culoarea piersicii și de o întâmplare de acum cinci ani, care a avut loc pe câmpul cu varză, o aluzie la faptul că în viața mea, bilele erau secretul meu, felul meu de a înșela. Să numesc astfel echipa era ca un fel de marcă a mea, cred eu, cu un amestec de mândrie și dispreț, recunoaștere și reconsiderare a celui care sunt, un trișor cu titlu, care voia să ducă secretul jocului cu bile mai departe. A fost un succes imediat printre colegii mei de echipă, care habar n-aveau ce însemna cu adevărat. Lumea bilelor de sticlă nu este cu mult diferită de cea a oamenilor, are și ea reproduceri și falsuri, iar bilele slags încercau să imite o piatră șlefuită manual. Gina este piatra mea șlefuită manual, mereu a fost, mereu va fi, în timp ce eu și amanta mea din câmpul cu varză eram doar imitații, amândoi știam asta.

Era doar o coincidență că Gina a folosit cuvântul *slag*. Habar n-avea, sunt sigur de asta. Coechipierii mei, alți cinci bărbați, nu știu nimic despre viața mea personală, nimic în afară de jocurile pe care le jucăm împreună și miștourile care le permit bărbaților să evite discuțiile personale. Ne-am adunat timp de cinci ani la rând ca să câștigăm campionatul mondial; aceasta este prima oară când Irlanda a câștigat și nu pot împărtăși cu nimeni

succesul. În ziarul de azi e un articolaș despre câștigătorii irlandezi, însoțit de o poză neclară a echipei, eu ascunzându-mă deliberat în spate, nici nu mă poți recunoaște. *Electric Slags câștigă pentru Irlanda.* Și apoi, desigur, menționează cel mai bun jucător individual, pe mine, cel care a dat lovitura câștigătoare.

Jocul pe care l-am jucat era *Piese în Cerc,* unde patruzeci și nouă de bile-țintă sunt dispuse pe un cerc cu diametrul de un metru optzeci. Suprafața cercului se află la șapte centimetri de podea și este acoperită cu nisip. Bilele au un centimetru și jumătate în diametru și pot fi de sticlă sau ceramică. Desigur, noi am folosit sticlă. Două echipe de șase jucători primesc un punct pentru fiecare bilă pe care o scot din cerc. Prima echipă care scotea douăzeci și cinci de bile din cerc era câștigătoare. Electric Slags a bătut echipa Statelor Unite și a devenit campioană mondială; în afară de ziua în care s-a născut Sabrina, asta a fost cea de-a doua cea mai frumoasă zi din viața mea. Un moment pe care îl voi ține minte, cu siguranță, pentru totdeauna.

Cum pot să-i spun Ginei acum? Ce să-i spun? În ultimii șaisprezece ani ți-am ascuns hobbyul meu. A fost o mare parte din viața mea, dar tu n-ai știut nimic despre asta. Femei sau nu, asta este în sine o trădare. E, totodată, ciudat, stânjenitor. Dacă ascund un hobby, ce altceva mai ascund? Trebuia să-ți explic de mult, acum nu pot da timpul înapoi. De ce e mai ușor să mint? Pentru că i-am promis lui Hamish. Ne furișam noaptea de la vârsta de zece ani, era secretul nostru. Că ieșeam pe furiș era un secret imposibil de spus mamei, un secret că eu eram bun, ascuns printre jucători. Nu știu de ce, dar am ținut secretul, ca un pact cu Hamish, o conexiune cu el. Dintre toți oamenii care contau în viața noastră, doar noi doi știam. Doar tu și cu mine, Hamish. Dar Hamish nu mai este și Gina este aici și eu nu mai pot continua în felul ăsta pentru tot restul vieții mele. Mă va înnebuni, deja începe să o facă. Simt presiunea imensă a secretului. O să-i spun. Va fi dificil pentru un timp, nu va mai avea încredere în mine, dar, oricum, nu mai avea de ceva vreme. Dar o să-i spun. Acum.

— Hai să-ți arăt, îi zic eu, luând geanta din spatele meu și

desfăcând fermoarul, cu degetele tremurându-mi în ultimul hal. Chiar și în ultimele momente ale celui mai important joc din viața mea, degetele mele erau precise.

— Nu! spune ea deodată, înfricoșată, oprindu-mă, cu mâna ridicată.

Vreau să îi spun că nu e ceea ce crede, chiar dacă nu știu ce crede, dar nu poate fi acel lucru pe care-l suspectează.

— Nu. Dacă spui că ai fost acolo, ai fost acolo, înghite ea în sec. Invitații vor ajunge aici în cincisprezece minute, te rog să fii gata.

Mă lasă singur, cu fermoarul de la geantă deschis, unde metalul trofeelor strălucește doar pentru mine. Măcar dacă s-ar fi uitat în jos.

Mai târziu, în acea seară, când masca înșelătoriei e la locul ei, după ce m-am spălat de transpirație, iar cocktailul de creveți și puiul à la Kiev s-au terminat, dar și prăjitura Pavlova așteaptă să fie mâncată, plec în căutarea Sabrinei. O găsesc ghemuită pe canapea, plângând.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— John a zis că arăt ca o fufă.

O iau în brațe, lacrimile i-au șters machiajul strident.

— Nu, nu ești asta. Nu vei fi niciodată asta. Dar toate astea… fac un gest spre îmbrăcămintea ei, asta nu ești tu, scumpo, așa-i?

Clatină din cap mâhnită.

— Ține minte, îi spun simțind un nod în gât, doar ține minte să fii mereu tu însăți.

20
Reguli la piscină
Fără încălțăminte de stradă

The Marble Cat este un pub cochet de pe strada Capel, care poartă steagurile orașului Kilkenny suspendate de grinzile cadrului negru de lemn. Te îmbie să intri, afișând ofertele speciale zilnice – supă de rădăcinoase și pâine neagră, Guinness și creveți din Golful Dublin – pe o tablă neagră afară, spre deosebire de alte puburi exclusiviste și întunecate, care țin ușa închisă. La ora patru după-amiaza, vineri, încă nu e plin de muncitori care-și termină programul, pregătiți să se relaxeze și să uite peste weekend de stres. Localul este împărțit într-un pub și un foaier. Aleg foaierul, care e întotdeauna mai aerisit. Trei bărbați stau la bar, uitându-se doar în halbele lor, la câteva scaune distanță unul de altul; nu au venit împreună, dar mai schimbă câte o vorbă. Alți doi la costum mănâncă supă și chifle, vorbind despre muncă, dar nu mai e nimeni altcineva în local.

Un barman tânăr stă în spatele barului, urmărind cursele de la televizor. Mă apropii de bar și tânărul se uită la mine.

— Bună.

Vorbesc aproape în șoaptă și el se apropie.

— Aș putea vorbi cu managerul, te rog? Sau cu cineva care a lucrat aici multă vreme?

— Șeful e aici astăzi, în bar. Mă duc după el.

Dispare în pubul de alături printr-o fantă și, după câteva momente, apare un tip uriaș.

— Uite-o, e chiar Pisica cu Bile, spune un om de la bar, trezindu-se la viață.

— Spud, ce faci, mă? zice el, strângându-i mâna.

Este uriaș, are peste un metru optzeci, cu pieptul lat, și apoi mă uit pe pereții pubului și realizez cine e. Fotografii, trofee, maiouri înrămate, articole din ziar despre finalele irlandeze și diverse premii acoperă fiecare centimetru al pereților. Dungi negre și galbene – pisicile – și îmi dau seama deodată la ce se

referă numele, cel puțin o parte din el. Jucătorii de hurling din Kilkenny sunt numiți Pisicile, un termen care se referă la oricine este un luptător tenace. Mi-l pot imagina trecând printre alți jucători, cu bățul de hurling în mână, impunător în spatele căștii și echipamentului de protecție. Un om solid. Se lasă peste bar ca să fie la nivelul meu, deși tot el este mai înalt, ținându-și coatele pe lemnul vopsit.

— Ți se zice Pisica cu Bile? îl întreb eu.

— Mi se zice în mai multe feluri. Mă bucur că ăsta mi-a rămas.

Îmi întoarce zâmbetul.

— Nu-l știi pe tipul ăsta? intervine Spud. Șase medalii la finalele irlandeze în anii '70. Starul câștigător al lui Kilkenny. Nimeni n-a fost ca el înainte, nimeni ca el de atunci.

— Cu ce te pot ajuta? întreabă el, întorcându-se cu spatele la Spud ca să încheie discuția.

— Mă numesc Sabrina Boggs.

Îi privesc fața căutând un semn de familiaritate, Boggs nu e un nume comun, dar nu se întâmplă nimic.

— Tatăl meu are niște probleme cu memoria și voiam să îl ajut să umple lacunele. Obișnuia să bea aici. Era un client fidel.

— Ei bine, ai noroc, pentru că eu știu fiecare persoană care intră pe ușa aceea, în special clienții fideli.

— Juca jocul cu bile de sticlă, credeam că de asta a ales să vină aici, dar acesta nu e un bar unde se joacă așa ceva. Râd în sinea mea.

— Kilkenny este numit „orașul bilelor de sticlă", explică el. Cărările orașului sunt pavate cu dale de calcar, care strălucesc în serile umede de iarnă. De aici îi vine denumirea.

Pariez că a spus asta de nenumărate ori turiștilor americani.

— Calcarul gri-închis a fost extras din afara orașului, dintr-un loc numit Cariera Neagră. Între noi fie vorba, spune el din colțul gurii, așa voiam să numesc pubul, dar oamenii cu bani au considerat că *Marble Cat* s-ar potrivi mai bine pentru buzunarele noastre.

Zâmbesc.

— Dar te vei bucura să afli că ne-am jucat cu bile aici, o

vreme. Aici obișnuia să se strângă o mână de oameni. Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Fergus Boggs.

Se încruntă imediat, apoi dă din cap. Se uită către bărbații de la bar.

— Spud, cunoști vreun tip pe nume Fergus Boggs care se juca cu bile aici?

— Nu aici, spune Spud, fără să stea pe gânduri, uitându-se înapoi la halbă.

— A fost pe aici în urmă cu cinci ani, explic eu, întrebându-mă dacă povestea Reginei era verosimilă.

L-am făcut curios se pare.

— Îmi pare rău, scumpo, noi aveam o echipă mică de jucători aici. Spud, care e aici, Gerry, care e dincolo, arată către bar, și alți trei tipi. Niciun Fergus.

— Arată-i colțul câștigătorilor, strigă Spud mândru.

Pisica cu Bile râde și ridică tejgheaua barului. Este cu mult mai înalt decât mine.

— Hai să facem un tur. Nu cred că Spud vrea să îți arăt vreunul dintre pereții mei de glorie, dar aici se află colțul Electric Slags.

Dezamăgită că nu au auzit de tata, îl urmez prin bar către colțul îndepărtat. Spud se dă jos de pe scaun și ne urmează.

Acolo este o vitrină de sticlă pe perete, înăuntru două trofee.

— Acesta este trofeul pe care l-au câștigat la Campionatul Mondial de Bile în anul… își caută ochelarii prin buzunare.

— 1994, spune Spud imediat. În aprilie.

Pisica cu Bile dă ochii peste cap.

— Al doilea trofeu a fost câștigat pentru cel mai bun jucător individual. Nu l-a câștigat Spud – îți pot spune asta fără să am nevoie de ochelari, îl tachinează el, căutându-se în buzunare.

— Și aici am fost menționați în ziar.

Spud arată către bucata de ziar înrămată și mă apropii ca să mă uit la poză.

— Dacă te uiți de aproape, îl poți vedea pe Spud cu păr, spune Pisica cu Bile.

Din politețe, mă apropii. Îi urmăresc pe jucătorii aliniați și

deodată îmi bubuie inima.

— Acela este tatăl meu.

Arăt către jucătorii aliniați.

Pisica cu Bile își găsește ochelarii și se apropie de ramă. Apoi exclamă dintr-odată:

— Hamish O'Neill! Ăsta e tatăl tău?

— Nu, nu, râd eu. E greșit. Numele lui este Fergus Boggs. Dar e el. Cu siguranță e el. O Doamne, uită-te la el, e atât de tânăr!

— Acela e Hamish O'Neill, spune Pisica cu Bile, arătând spre fața tatei cu degetul lui gros. Și era un client fidel. Desigur, îl știu prea bine.

Spud se bagă și el în vorbă.

— Acela e Hamish, spune el contrariat, uitându-se la mine ca și cum aș fi o mincinoasă.

Sunt uimită. Deschid gura, dar nu iese niciun cuvânt. Mintea mi-o ia la fugă, prea multe întrebări, sunt prea confuză. Studiez poza ca să văd dacă chiar este tata, poate sunt eu cea care se înșală. A fost în urmă cu douăzeci de ani, poate e cineva care arată ca el. Dar nu, el este. Oare mă iau la mișto? Îi studiez, iar fețele lor sunt la fel de serioase ca a mea.

— Zice că tatăl ei e Hamish, spune Pisica cu Bile către Spud, cuprins de frenezie, cu vocea răsunând în întregul pub, astfel încât cei doi bărbați la costum ascultă ce spune acesta.

Pisica cu Bile râde, iar râsul lui umple întregul spațiu.

— Gerry! strigă el în barul de alături. Vino-ncoace, n-o să ghicești cine-i aici.

— Știu cine-i acolo și nu mă apropii de el. Nu până când nu-și cere scuze! strigă de acolo un om morocănos.

— Atunci o să stai acolo mult și bine, strigă Spud.

— Of, poți să uiți de ceartă pentru câteva minute. Cât a trecut, un an? răcnește Pisica cu Bile. Se îndreaptă către bar, ajunge după trei pași mari și strigă prin ușa ce duce către foaier, de la bar: *Fiica* lui Hamish O'Neill e aici.

Se aud o serie de sudalme și toată lumea râde. Apoi Gerry apare la bar, cu berea în mână, blugi prespălați, geacă de piele. Câțiva bărbați sunt în spatele lui, l-au urmat ca să mă vadă.

— Hamish e taică-tău? întreabă unul dintre ei.

— Nu. Fergus Boggs… spun eu în șoaptă.

Pisica cu Bile observă stânjeneala mea și încearcă să liniștească spiritele.

— Bine, bine, hai să discutăm aici. Mă duce la cea mai apropiată masă. Dara! strigă el de parcă era pe teren. Adu-i femeii ceva de băut! Îmi pare rău, spune către mine. Cum te cheamă?

— Sabrina.

— Adu-i Sabrinei ceva de băut! strigă, iar apoi îmi spune mai încet: Ce vrei să bei?

— Apă, te rog.

— A, ia ceva mai tare, arăți de parcă ai avea nevoie.

Și eu simt că aș avea nevoie, dar conduc.

— Apă minerală.

Râd cu toții.

— Fix ca taică-tău, spune Gerry, venind lângă noi, ceilalți bărbați dispărând înapoi în întunericul din care apăruseră. Niciodată nu bea când juca. Spunea că îi afectează aruncarea.

Toți râd din nou.

— Gerry, sună-l pe Jimmy, i-ar plăcea să vadă asta, mârâie la el Pisica cu Bile.

Încerc să-l opresc, nu e nevoie de mai mulți oameni, mă simt copleșită și amețită oricum, dar vorbesc pe deasupra mea, ca niște copii entuziasmați. Spud începe să detalieze cum echipa sa, Electric Slags, a câștigat campionatul aproape lovitură după lovitură, stabilind cadrul poveștii, descriind tensiunea dintre americani și irlandezi, și cum tata a dat lovitura câștigătoare. Vorbesc unul peste celălalt, se întrerup, se ceartă, dezbat, Gerry și Spud nu reușesc să se pună de acord cu nimic, în timp ce eu ascult, uluită, gândindu-mă că totul a fost o greșeală, o neînțelegere. Că ei vorbesc despre alt bărbat. De ce și-ar fi spus tata Hamish O'Neill?

Apoi apare Jimmy, cu douăzeci de ani mai bătrân și cu mai puțin păr decât în fotografie, dar îl recunosc. Dăm mâna și se așază, părând mai tăcut și un pic mai uimit, fiind târât aici de cine știe unde trebuia el să fie.

— Unde-i Charlie? întreabă Spud.

— În vacanță cu soția, îmi explică Gerry, ca și cum eu știu cine e Charlie, deși ar trebui, e și el în fotografie, un membru al Electric Slags.

— Peter a murit anul trecut, spune Pisica cu Bile.

— Cancer la ficat, spune Gerry.

— Taci, măi – a fost de intestin, îl corectează Spud, dându-i coate în coaste, ceea ce îl face pe Gerry să-și verse băutura, și iar încep să se certe.

— Gata, băieți, încearcă să îi calmeze Pisica cu Bile.

— Preferam momentele din trecut când voi doi nu vă mai vorbeați, spune Jimmy.

Zâmbesc.

— Deci ești fiica lui? întreabă Jimmy. Ei bine, e o plăcere să te cunosc.

— Ea spune că numele lui este *Fergus,* zice Gerry entuziasmat, ca și cum numele tatălui meu era cel mai exotic lucru pe care l-a auzit. V-am zis eu, băieți. Mereu am știut. Ceva nu era în regulă cu băiatul nostru. Spud zicea mereu că era spion, să nu îi mai punem întrebări ca să nu ne omoare.

Toți râd în afară de Jimmy și Spud, care mă privesc serioși.

— Eu credeam asta. Era spion? Pariez că era.

Ei încearcă să îl facă să tacă și totul se transformă într-o dezbatere: amintește-ți când a făcut asta, amintește-ți că a spus asta, până când toți tac și se uită la mine.

Eu clatin din cap.

— Făcea mai multe lucruri… în principal vânzări, încerc să mă gândesc la tot ceea ce știu despre el, ca să demonstrez că îl cunosc.

— A început cu carne, apoi telefoane mobile, apoi ipoteci… Vocea mea sună ca și cum vine de departe, nici nu mai am încredere în ceea ce știu. Oare tata chiar a avut slujbele alea sau era totul o minciună?

— A, da, vânzător ambulant, am auzit asta înainte, spune Spud, și toți îl fac să tacă de parcă e un copil.

— Ultima lui slujbă a fost de vânzător de mașini. Soțul meu a cumpărat o mașină de la el, spun eu patetic, încercând să

demonstrez că tata a fost *ceva* din ce am spus eu că a fost.

Gerry râde, lovindu-l în piept pe Spud, care e uluit și dezamăgit.

— Ar trebui să-ți vezi fața, râde el.

— Puteam să jur că e spion, continuă Spud. Era atât de precaut. Mâna lui dreaptă nu știa ce face mâna stângă.

— Ei, haide, spune Jimmy încet, și ei realizează că eu sunt aici și totul este nou pentru mine, și se potolesc.

— Când l-ați văzut ultima dată? întreb eu.

Toți se uită unul la altul în căutarea răspunsului.

— Acum câteva luni, spune Gerry.

— Ba nu, sare Spud. Nu-l asculta pe el, nici nu își amintește ce a mâncat la micul dejun. A trecut mai mult de atât. Acum un an și ceva. Era cu femeia aceea.

Inima îmi bate mai tare.

— Atât de îndrăgostiți. Doooamne, dă Spud din cap. Nu ne-a făcut cunoștință cu nimeni în toți anii ăștia și apoi, dintr-odată, apare cu o femeie. Blondă. Cum o chema?

— Nemțoaica, spune Gerry.

— Da, dar cum o chema?

— Și irlandeză, continuă Gerry. Cu un accent amuzant. Nostimă femeie.

Încearcă să se gândească.

— Poate o cunoști?

— Nu cred.

Îmi dreg vocea.

— Era Cat, spune Jimmy.

Toți cad de acord.

Cat?

— Dar totuși ar fi putut folosi un nume fals, din câte știm, spune Spud. Ar putea fi și ea un spion. Unul neamț.

Toți îi spun să tacă.

— De ce Hamish? mă întreabă Pisica cu Bile, aplecându-se spre mine. De ce își spunea Hamish O'Neill, dacă numele lui era Fergus Boggs?

Caut un răspuns în mintea mea, dar nimic nu se leagă de numele acela.

— N-am idee.
Liniște.
— De abia ieri am aflat că juca jocul cu bilele de sticlă.
— Maică Precistă! face Gerry. Deci tu nu știai despre noi? Electric Slags? N-a vorbit niciodată despre noi?
Clatin din cap.
Se uită unii la alții surprinși, iar mie-mi vine să-mi cer scuze în numele lui. Știu cum se simt. Nu erau destul de importanți pentru el?
— Ei bine, poate că ai dreptate despre faptul că o mână nu știe ce face cealaltă, Spud.
— Ai zis că am dreptate, Gerry? Doamne! Și am și martori și toate cele.
— Deci unde e acum? întreabă Gerry. A trecut un an și noi nu mai știm nimic de el. Nu pot spune că nu ne deranjează asta.
— Ce mai face? întreabă Jimmy încet.
Respir.
— A suferit un atac cerebral anul trecut care i-a afectat locomoția și memoria. De atunci este sub observație în spital. Nu am realizat că i-a afectat memoria atât de mult, dar recent am descoperit niște lucruri despre tata pe care nu le-am știut, de exemplu, i-am descoperit bilele de sticlă, și sunt destul de sigură că nu mai știe să se joace cu ele. Desigur, nu știu totul despre viața lui încât să-mi dau seama ce își amintește și ce nu, asta e destul de clar… Încerc să îmi controlez vocea. El avea, are multe secrete, nu știu ce a ținut secret și ce amintiri a uitat.
Jimmy pare trist. Toți par la fel.
— Nu-mi pot imagina ca Hami – taică-tău, să nu mai știe despre bile. Erau toată viața lui, spune Gerry.
Înghit în sec. Atunci eu ce eram?
— Nu toată viața lui, îl corectează Jimmy. Nu știm nimic despre restul vieții sale.
— Ei bine, la naiba, n-am știut niciodată. Dar mă gândeam că măcar „restul” vieții sale știa despre noi, spune Gerry iritat.
— Te-ai fi gândit, spun eu, încuviințând, totul sunând mai dur decât intenționasem.
Se lasă liniștea. Una înțelegătoare, respectuoasă, care devine

stânjenitoare. Aș fi preferat să se certe.

— Spuneți-mi, cum era tata când se juca cu bilele de sticlă? întreb și apoi nu pot să îi mai opresc.

— Sabrina, strigă Jimmy în urma mea când ies afară.

Am lacrimi în ochi și să mă găsească așa este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Credeam că o să mă stăpânesc măcar până la mașină, dar nu. Nu știu dacă mai pot auzi ceva. Cine era tatăl meu? Cine este tata? Acest om cu care am crescut, despre care fiecare om crede altceva. Cuvintele Reginei mă bântuie: „Este un mincinos". Ca și cum asta explică tot. Explică? Nu. Doare? Da. De ce m-a mințit? Pe propria lui fiică. Cât de proastă și naivă mă simt că l-am lăsat în viața mea, în toate momentele vieții mele, chiar și în cele în care am avut probleme în cuplu. Era mereu atât de grijuliu, dar el nu-mi împărtășea nimic. Mă simt folosită, iritată, și îmi pare rău că nu pot să dau buzna în spital să îl confrunt. Omul de acolo, pur și simplu, nu-și amintește. Cât de convenabil pentru el. Parc-aș fi mama acum, cu acest scandal tăcut din mintea mea. Încerc să mă calmez, să uit tot până voi ajunge undeva unde voi fi singură.

Jimmy mă ia de braț și mă duce în josul străzii. Ne oprim în fața unei uși lângă un magazin de unelte și echipamente și Jimmy scoate un set de chei și intră înăuntru. Îl urmez sus pe scări într-o garsonieră de deasupra magazinului. E simplă și cred că locuiește singur, dar apoi văd o găleată cu jucării.

— Pentru nepoți, spune el când vede unde mă uit. Îi iau în fiecare vineri, când fiica mea e la serviciu.

Umple ceainicul și îl pune la fiert. Se uită la mine pentru o vreme, îngrijorat.

— E greu să treci acum prin toate astea.

Dau din cap, încercând să mă adun.

— Cunosc și eu sentimentul acela. Tatăl tău m-a făcut să mă simt la fel. În ziua nunții sale.

Are parte de toată atenția mea, dar nu începe să vorbească până când nu toarnă câte o cană cu ceai pentru amândoi și chiar dacă vreau să îl fac să vorbească, știu că asta ar fi nepoliticos. Îl las în ritmul lui. Scoate o farfurie plină cu gustări roz. Apoi, în

sfârșit, începe.

— Eram invitat la o nuntă. Prima întâlnire pe bune pe care o aveam cu o fată pe care o plăceam un pic. Michelle. Era domnișoară de onoare, s-a rugat de mine să vin la nuntă. M-am gândit că vor fi mâncare și băutură gratis, de ce să nu merg? Așa că m-am dus. Biserica de pe strada Iona. Mi-o amintesc prea bine. Biserică mare, aranjată șic. Prietena ei, Gina, se căsătorea cu Fergus Boggs. Atât știam. Purtam costumul fratelui meu, am venit, m-am așezat. Dar deodată apare un prieten bun de-al meu și sunt mulțumit că știu și eu pe cineva. Arată și el destul de aranjat, într-un costum bleu. Pantaloni evazați. Pe atunci, îi purtam cu toții. Merge până la capătul culoarului, la altar. Stă acolo, așteaptă. *E cavalerul de onoare?* întreb pe cineva de lângă mine. *Cine? El? Nu, ăla e mirele,* spune tipul. *Hamish O'Neill e mirele?l* Bărbatul începe să râdă. *Ești la nunta greșită, mă? Ăla e Fergus Boggs.* Jur că parcă dispăruse podeaua de sub mine. Era ca și cum m-ar fi lovit cineva în stomac. M-am simțit… ei bine, m-am simțit ca tine acum, probabil, dar nu era la fel de rău pentru mine. Nu era tatăl meu. Dar era tovarășul meu. Ne petrecusem timpul împreună în ultimii doi ani. Hamish O'Neill. Nu înțelegeam ce se petrece.

— Ați discutat vreodată despre asta?

— Niciodată.

— De ce?

— M-am gândit să o fac. Am stat departe de el o vreme. A fost ușor, era în luna de miere, apoi lucra în plus ca să strângă bani pentru o casă, atât știam. Dar lucrul ciudat e că, atunci când a fost plecat, cineva a venit în pub căutând să formeze o echipă de jucători cu bile. Charlie, pe care nu l-ai cunoscut, era plecat. A auzit că eram doi în *Marble Cat* care jucam. I-am spus că eu eram interesat, dar nu știam de celălalt. Nu aveam intenția să-i spun. Dar apoi Hamish… Fergus, s-a întors, m-a sunat pentru un joc și o bere. I-am spus că Charlie voia să formeze o echipă și am aranjat o întâlnire. Ne-am întâlnit în *Marble Cat,* trebuia să îi fac cunoștință cu Charlie. M-am gândit la asta, putea fi momentul bun să îl prind cu mâța în sac, să îi arăt că știu, dar, de fapt, am spus Charlie, ăsta e Hamish, Hamish, ăsta

e Charlie. Și aia a fost.

— Nu știu cum ai putut să faci asta, spun eu, dând din cap. Dacă aș fi știut, nu aș fi putut să ascund.

— Uite ce e, niciunul dintre noi nu e perfect. Eu precis nu sunt. Toți avem… problemele noastre. Ideea e că omul sigur avea motivele lui. Asta mi-am spus mereu. Credeam că e mai bine să îl las să îmi spună el asta sau că voi afla la un moment dat motivele. În timp, cum ar fi.

— Și ai aflat?

Zâmbește. E un zâmbet trist.

— Ei bine, acum, da, nu-i așa?

— Tu și toți ceilalți, spun eu furioasă.

— Era un om bun, pur și simplu. Hamish O'Neill, Fergus Boggs sau cine zice el că e, nu contează. El era doar el. Era amuzant, uneori era morocănos, nu cred că își schimba personalitatea, niciun om n-ar putea face asta timp de patruzeci de ani. Nu cred că se prefăcea că e altcineva. Era același om cu alt nume. Asta e tot. Pentru mine nu conta numele. Era un om bun. Era un prieten de nădejde. Era acolo când aveam nevoie de el; mi-ar plăcea să cred că i-am fost alături atunci când a avut nevoie de mine. Nu trebuia să îmi spună de ce sau ce se întâmplase. Ne jucam cu bilele, asta-i tot. Stăteam la taclale și nu cred că vreo conversație avută era prefăcătorie sau invenție, totul era real. Așa că tatăl tău e tatăl tău, cine era, cine este – e același bărbat pe care l-ai știut și până acum.

Încerc să cred asta, dar în acest moment nu pot.

— N-ai încercat să îl cauți când a dispărut anul trecut?

— Nu, nu-mi place să urmăresc pe nimeni, nici să fiu detectiv privat, râde el. Am desființat echipa jucătorilor de bile de aproape zece ani. Mai jucam uneori împreună, dar nu concuram. Prea dificil să îi aduni pe băieți la un loc, apoi când Peter s-a îmbolnăvit…

— Dar erai prietenul lui. Nu te-ai întrebat unde a dispărut?

Rămâne pe gânduri.

— Acum nu vorbește niciodată despre jocul cu bile de sticlă?

— Azi a fost prima oară. I-am arătat câteva bile și cred că s-a întâmplat ceva, au declanșat ceva. Nu cred că înainte și le

amintea.

Dă din cap cu tristețe.

— Oamenii vin și pleacă. Mulți dintre prietenii mei au murit, spune el. Se întâmplă când ajungi la vârsta asta. Cancer, atacuri de cord… e deprimant. Întrebi de cineva, auzi că a murit. Deschizi ziarul și vezi un necrolog pentru cineva pe care îl cunoșteai cândva. Se întâmplă la vârsta mea. La cum văd eu lucrurile, atunci când nu am mai auzit de el, mi-am zis că amicul meu Hamish O'Neill a murit și el.

Asta mă face să lăcrimez.

— Poate o să vrea să te vadă.

— Poate, spune el nesigur. Ar fi frumos să-l văd. Nu am împărtășit totul, dar am trecut prin multe împreună.

Îi mulțumesc pentru ceai și dau semne că mă pregătesc să plec. E ora șase seara, nu trebuie să ajung undeva anume, dar e cazul să plec. Nu am terminat încă.

Jimmy mă conduce la ușă și înainte să o deschidă se întoarce spre mine.

— Mai greșea uneori, știi. Băieții poate nu-și amintesc acum, dar își dădeau seama atunci. Mai vorbeam despre asta: ce zice Hamish acum? Despre cine vorbește? De obicei când bea prea mult. Menționa nume – din greșeală, cred eu. Nu își dădea seama. Cred că mai încurca lucrurile, ce ne spusese și ce nu. Sunt sigur că toate astea l-au copleșit într-un final.

Încuviințez și schițez un zâmbet, fără să mai simt acum vreo simpatie pentru tata.

— Știi, o singură dată l-am mai văzut atât de fericit ca atunci când l-am văzut cu femeia aceea, Cat. Atunci n-am știut despre ce era vorba, dar mi-am dat seama ceva mai târziu.

— Din ce motiv?

— Într-o zi, a intrat dansând efectiv în pub, ne-a dat tuturor de băut. *Jimmy,* spune el, luându-mi capul în mâini. *Azi e cea mai frumoasă zi din viața mea.* Mi-a luat ceva să realizez, până când mi s-a întâmplat și mie lucrul care îl făcuse pe el să se simtă așa. Când am avut primul copil. Cea mai frumoasă zi din viața mea, de am intrat dansând în pub ca taică-tău. Și știam că asta i se întâmplase și lui. Știam că a avut un copil. În aprilie, acum vreo

treizeci de ani. Poate mai mult.

Ziua mea de naștere.

— Vorbești serios? întreb eu, neputând să-mi șterg zâmbetul de pe buze.

— Jur pe viața nepoților mei, spune el, cu mâinile ridicate.

Dacă a spus asta, îl cred.

21
Jocul trecutului
Ochii lui Cat

Cel mai bun lucru atunci când a trebuit să-mi vând mașina a fost că am cunoscut-o pe ea. Facturile se adunau, nu mai aveam bani, așa că mașina trebuia să dispară. Treizeci de mii urmau să-mi ajungă mult timp. Mi-a luat ceva să mă hotărăsc – ce e un om fără o mașină? Dar când am făcut-o, nu m-am mai uitat înapoi. Un consultant financiar fără bani, fără mașină și fără clienți. Era clar că voi fi primul concediat; în consecință, când compania a dat faliment, n-am simțit nicio bucurie. Eram toți în același rahat până în gât. Mai mulți bărbați ca mine, căutând același tip de slujbă.

Sunt vânzător, asta am fost toată viața mea, e ceea ce fac cel mai bine, e tot ce știu. Astăzi este prima mea zi ca vânzător de mașini. Încerc să fiu vesel, deși simt cu totul altceva. Am cincizeci și șase de ani și nu am mașină ca să ajung la slujba mea de vânzător de mașini – nu că șeful ar ști asta, dar va realiza odată ce mă va vedea cum pufăi și răsuflu urcând dealul de la stația de autobuz în fiecare dimineață. Doctorul mi-a spus să fac mișcare, colesterolul meu, tensiunea arterială, toate analizele au ieșit prost. Fiecare plic pe care îl deschid îmi aduce o veste proastă. Sunt oficial bunic și chiar și micului Fergus îi place să-mi amintească de faptul că eu sunt bunicul gras, atunci când sare pe burta mea. Măcar cu aceste plimbări scurte către și de la stația de autobuz voi face mișcare.

Ea stă singură în stația de autobuz, încercând să descifreze orarul. Știu că încearcă să-l descifreze pentru că are ochelarii de citit, își mușcă buza și privește nedumerită, cu o față supărată. E cuceritoare.

Oftează și mormăie în barbă.

— Te pot ajuta?

Se uită în jur surprinsă ca și cum crezuse că nu e nimeni acolo.

— Mulțumesc, nu pot să înțeleg chestia asta. Unde e trecută ziua de azi? Asta e azi? Arată cu un deget cu manichiură roz. Sau asta e azi? Caut autobuzul cu numărul 14, sunt măcar în locul potrivit? Și asta, nici nu poți citi asta, pentru că un deștept a decis să spună lumii că Decko e homo. Adică, nu e mare lucru, cunosc câțiva homosexuali fericiți. Decko e probabil incredibil de norocos, dar nu dacă vrea să ia autobuzul 14 într-o luni dimineață. Atunci, Decko o să fie un homo nefericit.

Râd, izbucnesc exploziv fără să vreau. O ador pe loc. Studiez orarul o vreme, nu pentru că mă concentrez, ci pentru că vreau să fiu lângă ea, pentru că miroase frumos. Se uită la mine într-un final, își lasă jos ochelarii de citit cu rame cu imprimeu de leopard și mă trezesc față în față cu cea mai frumoasă pereche de ochi, care îi luminează întreaga față, strălucind din interior.

Cred că sentimentele mele sunt destul de evidente, pentru că zâmbește, într-un fel flatată, dându-și seama despre ce este vorba.

— Habar n-am, spun eu, fapt ce o face să își lase capul pe spate și să râdă cu poftă.

— Îmi place că ești sincer, spune ea, lăsându-și ochelarii să cadă pe lanț, la piept, care e incredibil de mare și îmbietor. Mergi de puțin timp cu autobuzul?

— Oarecum. Abia mi-am vândut mașina. Tot ce știu e că trebuie să iau autobuzul de 07:50 și să stau în el timp de optsprezece stații. Fiica mea. Îi place să mă știe în siguranță.

Zâmbește.

— Mașina mea e motivul pentru care și eu sunt aici. Ieri-dimineață a decis să cedeze. Puf! fix așa.

— Îți pot vinde una nouă.

— Vinzi mașini?

— Azi e prima mea zi.

— Păi, te descurci bine, și nici măcar n-ai ajuns la birou, râde ea.

Împreună, încercăm să ne dăm seama cum să îl plătim pe șofer, care nu vrea să ne ia banii, dar insistă să îi băgăm într-o mașinărie. Ea mă lasă pe mine în față, ceea ce înseamnă că eu mă așez primul și mă întreb dacă se va așeza sau va trece pe

lângă mine. Mulțumescu-ți Doamne, se așază lângă mine, ceea ce îmi încălzește sufletul.

— Mă numesc Cat, spune ea. Cat de la Caterina.

— Eu sunt Fergus.

Dăm mâna, pielea ei e moale, fină, nu poartă verighetă.

— Scoțian?

— Tata era. Am plecat când aveam doi ani, ne-am mutat în Dublin. Tu de unde ești? Accentul tău e foarte deosebit.

Râde.

— Mulțumesc foarte mult. Sunt din Pădurea Neagră, din Germania. Fiica unui bun pădurar. M-am mutat în Cork după universitate, când aveam douăzeci și patru de ani.

E ca un drog, mă interesează tot ce-mi povestește, uit de emoțiile primei zile și mă relaxez complet în scaun, aproape uitând să cobor. Îi pun prea multe întrebări personale, dar ea răspunde și mă întreabă la rândul ei. Îi împărtășesc prea multe despre mine – datoriile mele, sănătatea mea, eșecurile mele – dar nu într-un fel deprimant, ci într-un mod onest, unul care ne face să râdem pe amândoi.

Dacă aș lăsa-o în autobuz, toată întâmplarea ar fi ca un balon de săpun care s-ar sparge, dar nu am timpul sau curajul să îi cer numărul de telefon. Aproape că ratez stația. Apasă ea butonul de oprire pentru mine. Autobuzul se oprește, toată lumea așteaptă ca eu să mă ridic de pe scaun și să cobor, toți ochii mă urmăresc. Nu-i pot cere o întâlnire, e prea rapid, sunt prea panicat. Cobor din autobuz simțind cum mă cuprinde furia.

Petrec câteva ore la muncă simțindu-mă ca o piesă de schimb care nu-și găsește locul. Ceilalți bărbați nu sunt prea impresionați de angajarea mea. Știu că sunt prieten cu proprietarul reprezentanței, Larry Brennan. A fost unul dintre singurele favoruri pe care le-am cerut în viața mea și singurul mod prin care am reușit să găsesc de muncă după cinci luni fără serviciu. Am crescut împreună și n-a putut spune nu. Probabil ar fi vrut, dar nu a putut.

Cum nimeni nu mă place, e dificil să prind clienți. Ei sar înaintea mea, reușesc să îi distragă pe clienți și să îi fure. Suntem care pe care.

— Nu, îl vreau pe el, aud o voce familiară după-amiază, când simt că vreau să mă duc acasă și să mănânc o cutie întreagă cu bomboane.

Și iat-o acolo. Colorata, vioaia, impresionanta, strălucitoarea străină. În prima mea zi, fac prima mea vânzare.

Într-un mod neprofesionist, folosesc numărul de telefon de pe contract ca să o sun și să o invit la o întâlnire. Ea e mai mult decât fericită să mă audă și vrea să gătească pentru mine. Ajung la apartamentul ei într-o vineri seară cu un buchet de flori, o sticlă cu vin roșu și o misiune clară. Să îi spun totul.

Nu mai vreau secrete. Nu mai vreau să-mi separ viața. Am început să urăsc bărbatul care am devenit. Nu mai vreau secrete. Nu față de Cat. Asta e șansa mea la un nou început.

Apartamentul ei este aranjat frumos, două dormitoare, unul pentru ea, iar celălalt al fiicei sale de care încearcă să scape. Pereții sunt plini cu picturile ei; pe pervaz sunt vaze pictate puse la uscat și prespapier-uri cu liliac și flori roz cățărătoare, spiralate și răsucite, fixate de prespapier. Le privesc atent în timp ce ea pregătește mâncarea în bucătăria mititică, unde miroase delicios.

— O, abia am început un curs de pictură. Pictură pe sticlă, mai exact.

— E diferită de cea pe hârtie? întreb eu.

— Desigur, și costă șaptezeci și cinci de euro ca să știi cum să o faci, glumește ea.

Fluier.

— Tu ai vreun hobby?

E o întrebare ușoară, o întrebare atât de ușoară pentru foarte mulți oameni. Dar fac o pauză. Ezit, în ciuda promisiunii pe care mi-am făcut-o toată săptămâna, în așteptarea acestei seri.

Din cauza ezitării mele, se oprește din ceea ce face. Vine spre arcada care unește bucătăria de sufrageria și camera de zi, cu mănușile de cuptor pe mâini. Ochii ei verzi îi întâlnesc pe ai mei.

Mă simt fără suflare dintr-odată, de parcă aș dezvălui ceva important. Simt cum începe să-mi curgă sudoarea pe sprânceană. Fă-o, Fergus. Spune-i.

— Mă joc cu bilele. Colecționez bile de sticlă.

Nu e o propoziție întreagă, nici nu știu dacă înseamnă ceva, dar mă agăț de spătarul scaunului de bucătărie și ea mă analizează rapid, postura mea, emoțiile și, dintr-odată, zâmbește.

— E minunat. Când vei mai juca?

— Mâine. Îmi dreg glasul.

— Mi-ar plăcea să vin să te văd. Pot?

Luat prin surprindere, accept.

— Știi, m-am jucat și eu cu bilele astăzi.

Zâmbește, și își dă seama că trebuie să vorbească în timp ce eu mă adun.

— Da, sunt veterinar. Și niște oameni foarte deștepți au venit cu ideea de a folosi o bilă de sticlă care să țină iepele departe de călduri. Astăzi am pus o bilă de sticlă de treizeci și cinci de milimetri în uterul unei iepe. A fost prima oară pentru mine, dar și pentru cal. Însă, știi ce? Cred că a învățat ceva de la cluburile de ping-pong: a scos-o imediat de acolo. A eliminat-o imediat. Am reușit la a doua încercare totuși. Compania de la care le-am luat le-a numit „bile de iepe"!

Râd, surprins de ușurința cu care m-a ascultat vorbind despre hobbyul meu, apoi cum a povestit pățania ei cu bile.

— O să-ți aduc una, spune ea, întorcându-se la cuptor. Pariez că n-ai una ca asta în colecție.

— Nu, râd eu, un pic prea isteric. Nu am.

— Deci spune-mi despre bilele astea, spune-mi despre colecția ta.

Și așa încep cu începutul, istorisindu-i despre părintele Murphy și camera întunecată cu sângeriile mele, iar apoi nu mă mai pot opri din povestit. Îi spun despre Hamish și despre furișat, îi spun despre frații mei, îi spun despre campionatul mondial. Bem vin și mâncăm friptură de miel, și îi povestesc despre jocuri, despre echipa mea, Electric Slags, îi spun în ce puburi joc și cât de des. Îi spun despre Hamish, totul despre Hamish, și îi spun despre colecția mea. Îi spun despre borcanul cu bile pentru înjurături, îi spun despre înșelat, îi spun că Gina și Sabrina n-au știut niciodată și încerc, cu dificultate, să-i explic

de ce. Bem mai mult vin și facem dragoste și îi spun și mai multe în timp ce stăm dezbrăcați unul lângă celălalt în întuneric. E ca și cum nu mă pot opri. Vreau ca femeia asta să știe cine sunt, fără secrete, fără minciuni.

Îi spun despre frații mei, cum i-am îndepărtat și cum n-o să mă iert niciodată pentru asta, și, mișcată de povestea mea, îmi spune că va găti pentru ei, iar eu spun nu, este prea mult, nu aș putea, n-am putea. Dar ea e singură la părinți și mereu și-a dorit o familie mare. Așa că, în cursul următoarelor săptămâni, gătește pentru Angus și Caroline, apoi Duncan și Mary, Tommy și invitata lui, Bobby și Laura, Joe și Finn. Și este un succes, așa că o mai facem odată cu prietenii ei.

Mă întreabă ce m-a impresionat la ea, de m-am atașat de ea atât de repede – pentru că așa eram, dependenți unul de altul. Îi spun că ochii ei. Ca bilele ochi de pisică. Ce ironie. În special ca bilele ochi de pisică străine, mai ales cele din Mexic și Orientul îndepărtat. Majoritatea bilelor ochi de pisică au o singură culoare cu patru pale înăuntru și sticla are o nuanță verzuie. Marginea ochilor ei are nuanța sticlei, interiorul e atât de strălucitor, parcă e radioactiv.

— Deci eu cât valorez, în condiție perfectă? mă tachinează într-o zi în pat. Poate la douăzeci și unu de ani, înainte să fac copii?

— Ești în condiție perfectă acum. Mă urc pe ea. Uită-te la tine… Îi ridic brațele peste cap și le țin acolo. Ești frumoasă. Ne sărutăm. Dar n-ai valoare de colecție cu niciun chip, adaug eu, și izbucnim în râs.

Îmi spune că atunci când i-am dezvăluit hobbyul meu, jocul cu bilele, și-a dat seama după expresia de pe chipul meu că îi spuneam ceva important. A spus că arătam de parcă era o chestiune de viață și de moarte, că din nu știu ce motiv mi-a luat foarte mult să îi spun, și simțea că dacă spunea ceva greșit aș fi plecat și ea nu ar fi vrut ca eu să plec.

Primul cadou pe care mi-l dă este bila de iapă, pictată de ea, desigur.

Singurul regret pe care îl am în fiecare zi pe care o petrec cu Cat este că nu am completat toate golurile din viața mea până la

perfecțiune, nu am legat toate nodurile vieții mele. Partea aceasta va lua ceva timp, partea în care îi fac cunoștință Sabrinei cu Cat. Nu fiindcă nu se vor înțelege – știu că o vor face –, dar Cat mă cunoaște, pe mine cel adevărat, omul cu bilele de sticlă, pe când Sabrina și Gina nu știu nimic. Să îi spun Sabrinei despre asta ar fi ca și cum aș recunoaște că ea și mama ei au lipsit dintr-o parte a vieții mele atât de mult timp încât, efectiv, am mințit persoanele cele mai apropiate de mine, cele în care trebuia să am încredere și să creadă în mine. Nu mă pot gândi la ce le-aș putea spune. Cat îmi spune să mă grăbesc. Ea zice că trebuie să le spui oamenilor lucrurile cât mai repede; mama ei a murit înainte ca ea să apuce să se împace după ce s-au certat. Ea spune că nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Știu că are dreptate. O voi face cât mai repede. Îi voi spune Sabrinei în curând.

22
Reguli la piscină
Strigatul este interzis

— Tata a dus o viață secretă, spun eu, și-mi aud vocea tremurând de la adrenalina pe care încă o simt în mine după acea descoperire.

Pe fundal îl aud pe Alfie care se enervează din cauza mâncării de fasole; el nu vrea fasole, vrea doar bezele sau paste în formă de purcelușa Peppa. Aidan încearcă să îl liniștească în timp ce mă ascultă. Eu continui să vorbesc.

— Era o cu totul *altă persoană. Hamish O'Neill,* spun eu nervoasă. L-ai auzit vreodată să folosească numele ăsta?

— Hamish O'ce? Nu! Alfie, gata. În niciun caz, scumpo. Mai spune-mi. Bine, poți să mănânci bezele la cină.

Neînțelegând cui i se adresează Aidan în momentul acela, continui să vorbesc.

— Am cunoscut niște bărbați în pub, erau în echipa lui de jocuri cu bile de sticlă, nici nu auziseră de mine. Spuneau că tata era secretos, unul dintre ei credea că e spion…

Vocea mi se stinge și mă opresc din vorbit, concentrându-mă la drum. Deja am făcut două întoarceri greșite și o întoarcere ilegală, unde toată lumea m-a claxonat.

— Sabrina, spune Aidan, îngrijorat, vrei să aștepți până când ajungi acasă ca să vorbim?

— Nu, îi tai eu vorba. Cred că e mai potrivit acum. Nu crezi? După tot ce ai spus despre mine.

El tace.

— Sabrina, tu nu ești el, nu asta am spus.

— Te sun mai târziu. Mai e cineva cu care trebuie să mă întâlnesc.

— Bine. Doar…

— Nu spune decât *dacă crezi că va ajuta,* Aidan.

Rămâne tăcut.

Alfie strigă, dintr-odată, la telefon:

— Fasolea te face să te pârțâi, mamiii! apoi telefonul se închide.

Niciodată nu m-am adresat cu „bunicule” când am vorbit cu Mattie, pentru că tata nu îl striga niciodată „tată”. Cred că am întrebat la un moment dat când eram copil, dar nu îmi amintesc răspunsul, nu-mi amintesc să mă fi întrebat de ce nu era bunicul, am știut mereu că nu era tatăl lui tata. Mi s-a spus că bunicul a murit când era tata tânăr și că Mattie s-a căsătorit cu bunica, care mă speria, ca să fiu sinceră. Amândoi mă speriau.

Dar mi se pare ciudat că acum, la treizeci și trei de ani, deși Mattie l-a crescut pe tata de la vârsta de șase ani, nu l-am considerat bunicul meu. O lipsă de respect.

Bunica Molly era dură, nu dulce ca bunica mea Mary, și simțeam că mă privea ca și cum n-aș fi fost suficient de recunoscătoare, amintindu-mi de o mie de ori pe zi să spun „te rog” și „mulțumesc”, ceea ce mă enerva, nu mă simțeam niciodată în largul meu.

Ani mai târziu mama mi-a spus că bunica Molly îi spunea: „Îi dai prea multe copilei ăleia”.

Și obișnuia să îi reproșeze mamei că n-au mai avut alt copil, ceea ce se întâmplase dintr-un motiv sau altul. Acum se fac tratamente, dar în trecut, mama a tot încercat. Cred că, în mare parte, relația lor din cauza asta s-a răcit, în afara faptului că erau oameni diferiți cu opinii diferite în legătură cu aproape orice. Mamei nu îi plăceau criticile din partea soacrei ei, care și-a petrecut toată viața făcând și crescând copii, acesta fiind singurul ei scop în viață.

— Nu eram obișnuită să nu mă placă cineva, mi-a spus mama odată. M-am străduit, dar tot nu mă plăcea. Nu și-a dorit niciodată să mă placă.

Singurul punct comun era dragostea lor pentru Fergus.

Când tata o vizita pe bunica Molly, o făcea mai mereu singur. Mai trecea pe la ea din când în când, când venea acasă de la serviciu sau când pleca în oraș. Mergeam uneori cu el, alteori nu. Ne întâlneam de sărbători, timp de o oră, în dimineața de Crăciun. Stăteam tăcută, foarte mulțumită de noua mea pijama,

în timp ce ei vorbeau. Ea a murit când aveam paisprezece ani și mi s-a părut că ar fi murit o persoană pe care n-o cunoșteam. În secret, m-am simțit ușurată că nu mai trebuia să o vizitez. Apoi, la înmormântare, mi-am văzut verișorii, pe care de abia dacă îi cunoșteam, toți cu lacrimi în ochi, pe care îi consolau unchii mei pentru pierdere, și m-am simțit vinovată că nu-mi păsa pe cât le păsa lor. Nu am simțit pierderea pe care au simțit-o ei. Și apoi am plâns.

Când m-am căsătorit cu Aidan, am simțit că e potrivit să îl chem pe Mattie la ceremonie și la petrecere. Mattie nu a venit.

Rareori m-am gândit la Mattie. Copiii mei nu-l cunosc, nu l-au vizitat niciodată. Mama mea îl detestă, îl consideră un om bătrân și mârșav care a devenit și mai rău de când a murit Molly. Dar, din nou, mă simt vinovată pentru asta. Mereu am crezut că tata nu voia să aibă nimic de-a face cu familia lui, cel puțin așa părea că se poartă, și eu am crezut că nu e mare lucru dacă și noi ne comportăm la fel, era o ușurare pentru noi. Dar acum mă întreb de ce nu am cercetat, de ce nu am pus presiune, nu am încurajat alte comportamente, nu am întrebat. De ce? Și cum secretele lui tot ies la iveală, vreau să îi cunosc pe oamenii aceștia. Vreau să știu de ce tata a devenit ceea ce este astăzi.

Mattie are aproape nouăzeci de ani și trăiește singur într-un apartament cu un dormitor la parter, în Islandbridge. Îi știu adresa pentru că îi trimit anual o felicitare de Crăciun. O poză cu copiii în fiecare an. Nu se așteaptă să trec pe acolo.

— Cine e? strigă el.

— Sabrina, spun eu, apoi adaug pentru orice eventualitate: Sabrina Boggs.

— Cine? strigă el.

Aud ușa descuindu-se și ne trezim față în față. După ce mijește ochii și se încruntă, uitându-se la mine de sus până jos, e clar că mai e nevoie de niște explicații.

— Sunt fiica lui Fergus.

Mă studiază din nou, apoi se întoarce și își târșâie corpul înapoi în fotoliul din fața televizorului. Poartă o cămașă cu mânecă scurtă și un maiou alb pe dedesubt, pătat, și face un efort să-și închidă nasturii cu degetele sale noduroase. E mai

bătrân, dar aproape la fel cum mi-l amintesc de când îl vizitam în copilărie. Într-un fotoliu, distras de televizor.

— Scuze că nu am venit la nunta ta, spune el imediat. Nu prea merg la chestii sociale.

Sunt rușinată. Nunta a fost în Spania și știam că nu va putea să vină.

— Știu că nu e ușor de ajuns în Spania, dar am vrut să știi că ești binevenit.

— A fost o premieră ca eu să fiu invitat în altă parte decât la familia Boggs, spune în timp ce chicotește.

Îi lipsesc niște dinți.

— A, da, mă înroșesc din nou. A fost o problemă legată de numărul de persoane, familia mea e atât de mare, încât nu i-am putut include pe toți.

Privirea lui nu mă ajută deloc.

— Nu ții legătura cu ei.

— Cu… unchii mei? Mi-aș fi dorit să nu fi fost așa, spun eu, simțind asta cu adevărat, deși nu mi-am dat seama până acum. În fața mea se află omul care l-a crescut pe tata și este un necunoscut pentru mine. Tata nu era apropiat de ei, din păcate, și presupun că asta ne-a afectat pe mine și pe ei, explic eu.

— Erau ca sacul și peticul, spune el, peticul sunând ca piticul. Așa îl numeau. Piticul. Știai asta?

— Îl strigau pe tata peticul?

— Nu. Piticul. Pentru că era cel mai mic. Cel mai tânăr Boggs.

Casa era împărțită în membri Doyle și Boggs, așa simt. Niciodată nu l-am întrebat pe tata dacă a fost o problemă pentru ei în copilărie. De ce oare?

— Dar el se ținea tare, spune el. Era mai deștept decât ei.

Mă simt mândră.

— Nici nu era greu, cu gloata aia de idioți, horcăie el.

— Îți spune ceva numele Hamish O'Neill?

— Hamish O'Neill? întreabă el, încruntându-se, ca și când ar fi un test și nu ar trece. Nu.

Încerc să nu îmi arăt dezamăgirea.

— Dar era un Hamish Boggs, spune el, încercând să fie de ajutor. Cel mai mare dintre băieții Boggs.

Dau din cap, gândurile mi-o iau în toate direcțiile. Am uitat de fratele cel mai mare al tatei până acum, numele lui fiind rar menționat.

— Am auzit de Hamish. Tata era apropiat de el?

— Hamish? spune el, surprins, ca și cum nu s-ar mai fi gândit la el de când a murit. El și Hamish erau de nedespărțit. Tatăl tău îl urma peste tot ca un cățel; Hamish arunca un băț și tatăl tău se străduia să îl găsească. Hamish era isteț, vezi tu. Un nemernic idiot, cum am zis, dar era isteț. Îl descoperea pe cel mai deștept dintr-o cameră și îl avea la degetul mic. Așa a făcut cu taică-tău. Maică-sa era tare îngrijorată din pricina lui.

Asta este ceva nou pentru mine. Ridic capul.

Se gândește un pic.

— Cel mai bun lucru era să îl ținem pe Hamish departe de toți ceilalți. I-am tot spus asta lui Molly.

— Și așa a făcut?

— Păi, el a murit, nu? spune el și râde cu un râs malefic.

Când observă că eu nu fac la fel, se oprește treptat.

— Tipul ăla a primit ce-a meritat, spune el, îndreptând degetul către mine.

— Cum a murit Hamish?

— Înecat. Londra. Cineva i-a dat un pumn, era vai de el, a căzut într-un râu.

— Asta e îngrozitor, icnesc eu. Știam că a murit, dar niciodată n-am știut detaliile. N-am întrebat niciodată. De ce oare?

Se uită la mine surprins că altcineva s-ar gândi că e un lucru tragic după atâția ani, ca și cum Hamish nu era o persoană reală. Și acum văd că se întreabă care e rostul vizitei mele.

— Tata a fost afectat când a murit Hamish?

Se gândește un pic, ridică din umeri.

— El a trebuit să identifice cadavrul. A zburat de unul singur până acolo. Angus a vrut să meargă, dar nu puteam să-mi trimit toți angajații la Londra.

Vorbește tare, de parcă încă s-ar certa ca acum patruzeci de ani în legătură cu plecarea tatei de unul singur.

— Ei, a fost probabil dificil pentru el să fie singur acolo. Maică-sa era îngrijorată. Prima oară când pleca și toate cele, să

își vadă fratele mort, dar a trebui să meargă – autoritățile credeau că el e cel mort.

— Credeau că tata era mort?

Nu sunt sigură dacă am auzit bine.

— Se pare că Hamish ăla folosea numele lui Fergus în Londra. Dumnezeu știe de ce, dar dacă enervezi destui oameni, așa cum făcea băiatul ăla, ar trebui să-ți schimbi numele de zece ori. Probabil ar fi trecut prin toate numele familiei dacă n-ar fi murit.

Inima mea pulsează în urma descoperirii, o legătură clară cu alter egoul tatălui meu.

— Dacă stau bine să mă gândesc, îmi amintesc că am auzit de un Hamish O'Neill, spune el deodată. Ce amuzant, mi-ai amintit acum. Știam că îmi sună cunoscut. Uite o poveste amuzantă… Se frământă în fotoliu, însuflețit. Tot auzeam despre un tip, Hamish O'Neill, care se juca cu bilele de sticlă. Hamish nu e un nume comun pe-aici, iar când îl auzeai, băgai de seamă, și O'Neill, ei bine, ăsta era numele de fată al lui Molly, înainte să devină Boggs, și apoi Doyle. Nu însemna nimic, dar i-am spus lui Molly. Eram beat, nu trebuia să o spun poate, eram la nuntă – nunta lui Fergus – și, fără supărare față de maică-ta, dar era atât de spilcuită toată treaba încât m-a făcut să beau și să-mi dau drumul la limbă. După ce îi spun, ea vorbește cu taică-tău, el în costumul lui albastru și cămașa dantelată, arătând ca un fătălău, și o văd cum îi dă o palmă peste față. „Tu nu ești el", i-a spus.

El râde de asta, râde atât de tare amintindu-și imaginea tatălui meu pălmuit de mama lui în ziua nunții sale. Ochii mi se umplu de lacrimi și încerc să clipesc ca să-mi treacă.

— Asta l-a învățat minte, spune el, ștergându-se la ochi. Acum, eu nu știu dacă tatăl tău era cel care juca sau era alt tip, o coincidență cum se spune, dar nu erau mulți cei care se jucau cu bile pe atunci, nu unde locuiam noi, în orice caz. De atunci era un șmecher, era plecat toată ziua, jucându-se, trebuia să-l ademenești ca să se întoarcă la cină. Tot ce voia erau nenorocitele de bile de sticlă, fie că era zi de naștere sau zi de Crăciun. Toți băieții erau la fel, dar tatăl tău era cel mai rău

pentru că era cel mai bun. Se ducea în niște locuri dubioase cu Hamish, iar el îl lua sub aripa sa, considerându-se un mare agent care făcea câțiva bănuți pe spatele fratelui mai mic. I-am spus lui taică-tău când era adolescent: „N-o să-ți găsești o nevastă dacă o să te tot joci cu prostiile alea”. A renunțat când a murit Hamish. Măcar asta i-a făcut un bine, într-un fel.

Am venit aici pentru răspunsuri, ca să aflu despre viața tatălui meu, deși nu eram sigură că voi găsi ceva. Însă dacă Hamish îi folosea numele în Londra, se explică de ce și tata folosea numele lui Hamish pentru a se juca. Un semn de respect? Comemorare? Ca să îl onoreze? Și nu-i de mirare că tata juca în secret, când toată lumea îi spunea să se oprească. Dar de ce a continuat asta în viața lui de adult?

— Ce credea tata despre faptul că Hamish îi folosea numele?

— N-am înțeles, dar tatăl tău o lua ca pe un compliment. Mândru nevoie mare că Hamish i-a furat numele. Ca și cum era ceva special. Umflat în pene și toate cele la înmormântare. Băiat prostuț, n-a înțeles că Hamish îl băga în tot felul de belele folosindu-i numele. Dacă Fergus pășea în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, Hamish putea să-și pună fratele în pericol de moarte. Dar lui Hamish îi plăcea asta, ți-am zis: o lipitoare. Sugea totul dintr-o persoană și apoi trecea mai departe.

Se lasă o tăcere prelungă.

— Cum ai cunoscut-o pe bunica? întreb eu deodată, gândindu-mă ce a posedat-o ca să ajungă să se căsătorească cu un astfel de om după moartea soțului ei.

— Am cunoscut-o în măcelărie. Cumpăra carne de la mine.

Aia e.

— Cred că a fost dragoste mare ca să te căsătorești cu o femeie cu patru copii, spun eu, încercând să folosesc un ton pozitiv.

— Țărănoii ăia patru? întreabă el. E al naibii de norocoasă că m-am căsătorit cu ea.

Privesc împrejur. E simplu și curat, spațiul e îngrijit.

— Laura va veni în curând, spune el, urmărindu-mi privirea. Fata lui Tommy.

— A, corect. Desigur.

Încerc să-mi amintesc când a fost ultima oară când mi-am văzut verișoara.

— Ea vine vinerea, Christina lunea, băieții în fiecare zi între cele două, mă verifică să se asigure că n-am murit și îmi ies viermi din ochi. De aia m-au mutat aici: Laura stă peste stradă, pot să mă supravegheze mai ușor așa, să nu mă lase să fac rele, chicotește el. „Ești bine, bunicule?”, „Mai trăiești, bunicule?” Băieți buni, Doyle ăștia. Copiii lui Tommy și Bobby. Bobby nu mai e cu femeia aia, ai aflat?

Dau din cap.

— Am fost trist când am auzit, îmi plăcea de ea. Dar Bobby nu se satură de femei, niciodată n-a putut, iar Joe nu le suportă. E un poponar, știi asta?

— E homosexual, da, știu.

— O învinuiesc pe mamă-sa, mereu îl sufoca – nu te duce acolo, nu te duce dincolo –, în timp ce restul plecau și aveau grijă singuri de ei.

— Cred că ar fi fost homosexual indiferent de cum se purta cu el, spun eu, săturându-mă să-l ascult.

El râde.

— Asta spune el, dar ce știu eu?

Apoi liniște. Stânjenitoare. Am ajuns la finalul conversației.

— Cum e taică-tău?

— E bine.

— Tot nu-și amintește multe?

— Nu totul.

— Nicio problemă, spune ca pentru el, aproape trist. Ceilalți și-ar dori totuși să îi țină minte. Vorbesc despre asta mereu.

— Cine?

— Băieții Boggs. Băieții Doyle.

— Desigur, tata și-i amintește.

— Nu în ultimii ani.

— Ei bine, cred că nu erau apropiați în ultima vreme, spun eu.

— Ba erau, spune el cu patos, ca și când l-am acuzat că minte. În ultimii ani au început să se întâlnească din nou. Se jucau cu bilele, dacă îți vine să crezi. Ei și noua lui femeie. Toți o plăceau.

Fără supărare, dar toți au zis că asta e bună pentru el. Ea i-a ținut împreună. El nu își amintește asta?

Se uită la mine ca și cum nu crede că tata și-a pierdut memoria.

Dau din cap, luată prin surprindere.

— Îi știi numele?

— Cui?

— Iubitei… lui. Femeii ăsteia.

— A, ei na, dă din mână indiferent. N-am cunoscut-o. Dar băieții o știu. Ei îți pot spune. Spune-i maică-tii că am întrebat de ea, apoi șovăie și închide ușa.

Reușesc să o evit pe verișoara mea Laura, care cară un aspirator, o găleată și un mop dintr-un apartament aflat în partea opusă a curții. Stau în mașină uimită de ceea ce am aflat.

Caut în telefon numărul unchiului Angus. El este nașul meu, cel cu care mențin cât de cât legătura, limitată la mesaje trimise cu ocazia zilelor de onomastică, atunci când ne amintim.

Îi formez numărul și țin telefonul la ureche, inima îmi bate tare. Bună, unchiule Angus, sunt Sabrina, n-ai mai auzit de mine de aproape un an, dar am aflat că tu și tata v-ați reîmprietenit înainte de atacul lui cerebral și am aflat că îi cunoșteai iubita. Îmi poți spune, te rog, cine este? Pentru că eu nu știu. Aparent, în afară de tata, eu sunt singura care nu știe.

Niciun răspuns. Închid telefonul, simțind mânia și senzația că am fost fraierită din nou. Cum furia crește în mine, întorc cheia și pornesc. În timp ce conduc către spital, aud cuvintele lui Mattie în cap, numindu-l pe Hamish lipitoare.

La momentul respectiv, am simțit că Mattie este mult prea dur. Puteam înțelege că tata se simțea special și onorat de faptul că Hamish nu l-a uitat când a plecat de acasă. Tata cu siguranță l-a admirat pe Hamish toată viața lui, însemna totul pentru el, era o onoare ca fratele său să îi folosească numele. Dar cum supărarea mă copleșește, înțeleg acum cuvintele lui Mattie.

Indiferent dacă și-a propus sau nu, Hamish chiar a supt viața din tata și, făcând asta, nu numai că a furat o parte din tata, așa cum îl păstram eu în amintire, dar, mai rău, Hamish i-a furat tatălui meu chiar o parte din el însuși.

23
Jocul trecutului
Hărțuirea

Cat mă părăsește după o cină gătită de Mel cu somon, cartofi la cuptor cu usturoi și mazăre și fasole verde, care e o minune în bucătărie și gătește des cu alimente care cresc pe o parcelă de aici, din grădină, ajutată de câțiva pacienți, dar nu de morocănosul Max. El nu vrea să aibă de-a face cu nimic și se plânge din orice. Cat mă sărută blând pe frunte și îmi place, a trecut atât de mult timp de când n-am simțit acest tip de apropiere. Acum realizez că, prin comparație, vizitele Ginei sunt de complezență, nu-s afectuoase. Băieții Sabrinei mă copleșesc cu alintări, și îmbrățișări, și înghionteli, se urcă pe mine, iar eu ador asta; îmbrățișările Sabrinei sunt materne, e mereu îngrijorată pentru mine; dar cu Cat simt o conexiune, o intimitate. Mă uit după ea încă puțin, dar probabil că cer prea multe pentru ceea ce numim în glumă prima noastră întâlnire. Teama mea cea mare, în timp ce Lea mă împinge în cărucior către dormitorul meu, pentru că se face seară, este că nu mi-o voi mai aminti pe Cat mâine. De câte ori s-a întâmplat în ultimul an asta, iar eu am uitat a doua zi sau câteva zile mai târziu, poate și peste un an?

— La ce te gândești, Fergus? întreabă Lea, observând, ca de obicei, tulburarea mea.

— Nu știu.

— Nu știi?

Mă ajută să mă ridic de pe scaun și să mă așez pe toaletă. Îmi acordă intimitatea necesară și se întoarce să mă ajute când termin.

Oare vreau să facă Cat același lucru pentru mine? Există vreun viitor pentru noi? Se va îmbunătăți starea mea? Eram fericit aici, vegetând, existând, trăind, fiind îngrijit, fără așteptări. Dar cu ea undeva acolo, știind că am avut o viață de care uitasem că existase până astăzi, devin neliniștit. Am nevoie

să fiu acolo, ar trebui să fiu acolo. Trebuie să mă fac bine, trebuie să mă șterg iar singur la cur.

— Dar, spune Lea, întrerupându-mi gândurile, un alt mod de a privi lucrurile este că ai pe cineva acolo pentru tine, care te așteaptă, te ajută. Cineva care te iubește. Asta ar trebui să te motiveze, Fergus.

Sunt nedumerit. Mi-am spus gândurile cu voce tare?

— Și un alt lucru de menționat este că ți-ai amintit mai multe astăzi decât de obicei. Ăsta e un progres major. Ții minte că nici nu îți puteai mișca mâna dreaptă? Apoi, dintr-odată, ai putut? Ai izbit paharul ăla de apă și l-ai vărsat pe mine, dar nu mi-a păsat, săream în sus ca o nebună fericită, de trebuia să mă țin de sâni și toate alea, îți amintești?

Râd împreună cu ea, amintindu-mi momentul acela.

— Mă bucur că zâmbetul acela a revenit, Fergus. Știu că e înfricoșător, schimbarea poate fi înfricoșătoare. Dar ține minte că totul e bine, ești din ce în ce mai bine cu fiecare zi.

Aprob din cap, plin de recunoștință.

— Ți-a ajuns pe ziua de azi? întreabă ea stând la capătul patului meu, ținându-mă de picioare ca și cum nici nu realizează.

— De ce?

— Pentru că a venit cineva să te vadă. M-am gândit să aștept și să văd cum te simți înainte să le spun dacă pot veni sau nu. Poate ai avut parte de destule pe ziua de azi. Nu vreau să te obosesc de tot.

— Nu, nu, nu sunt obosit deloc, mint eu.

Mă simt epuizat după ziua de azi, locurile în care m-a dus mintea, ziua petrecută cu Cat, dar sunt curios. Mă uit la ceas. E ora opt seara.

— Cine a venit?

— Frații tăi.

— Toți? spun eu, surprins.

I-am văzut pe parcursul ultimilor ani, dar niciodată pe toți împreună.

— Ei bine, cinci dintre ei, nu știu dacă ăștia sunt toți. Cinci. Ăștia sunt toți? Niciun Hamish. N-a mai fost niciun Hamish de

patruzeci de ani, dar mereu i-am simțit lipsa. Nu. Cinci înseamnă că nu sunt toți.

— Îi las să intre? E în regulă dacă nu vrei, spune ea îngrijorată.

— Nicio problemă. Spune-le că vreau să îi văd.

— Bine. Doctorul Loftus va veni și el să te vadă.

Doctorul Loftus, psihologul rezident cu care am întâlniri săptămânal, a auzit astăzi, cu siguranță, vestea despre progresul pe care l-am făcut.

— Plec la birou pentru că am de rezolvat niște treburi administrative, dar Grainne este aici dacă ai nevoie de ea.

Grainne. Care icnește când mă ridică de pe scaun și mă poartă ca și cum sunt un sac cu cartofi de care vrea să scape.

— Mulțumesc, Lea.

— Cu plăcere.

Îmi face cu ochiul, apoi pleacă.

Îi aud înainte să îi văd și mă fac să zâmbesc înainte să ajungă la ușă – o gloată de adolescenți împingându-se, înghiontindu-se și lovindu-se unul pe altul în timp ce-și fac loc să intre deși ei nu mai arată astăzi ca pe vremuri.

Angus, cel mai mare, are șaizeci și trei de ani și și-a pierdut tot părul, Duncan are șaizeci și unu, eu cincizeci și nouă, Tommy cincizeci și cinci, Bobby, fermecătorul, are cincizeci, iar Joe, mezinul, patruzeci și șase.

— Surpriză! strigă ei, vârând capetele pe ușă.

— Șșșt, spune cineva de afară, probabil Grainne, și toți mormăie și o batjocoresc în timp ce închid ușa.

— Am auzit că ai avut o zi bună, spune Angus. Așa că ne-am gândit să sărbătorim.

Scoate o sticlă de whisky din pardesiul lui.

— Știu că tu nu poți să bei, dar a naibii să fie de treabă dacă noi nu putem, așa că să n-aud o vorbă.

Toți râd și încearcă să găsească locuri unde să se așeze în micuța cameră, să se proptească sau să se sprijine de ceva.

— Cine v-a zis că am avut o zi bună?

— Cat, spune cu ușurință Duncan, în fața privirilor nemulțumite ale celorlalți.

— O știi pe Cat?

— Cine naiba nu o știe pe Cat? A, da, așa e, tu, înainte de ziua de azi, spune Tommy, și de atât a fost nevoie ca să spargă gheața pentru toată lumea.

Tommy trage un scaun mai aproape pentru Bobby. Acesta se așază, deși fratele lui e mai în vârstă, însă unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— A zis că i-ai spus despre borcanul cu bile pentru înjurături, spune Bobby.

— Da.

— Când ți-ai amintit?

— Sunt surprins că ți-ai amintit asta, spune Duncan. Erai mereu plecat, preocupat să-ți îndeși viermi în gaură.

Toți izbucnesc în râs, în timp ce Bobby protestează:

— Asta s-a întâmplat o singură dată, bine?

Își face apariția doctorul Loftus.

— Aud că e o petrecere aici? întrebă vesel, apoi mă țintuiește cu privirea lui intensă.

De abia avem cu toții loc aici; se face repede cald în încăpere, mai ales sub privirea lui.

— Deci, spune-ne, Fergus, zice Angus, turnându-i doctorului Loftus niște whisky. Cum de ți-ai amintit despre borcanul pentru înjurături?

Mă uit pe geam, la luna de pe cerul indigo, plină și perfectă, și mă gândesc la Sabrina. Gropițele Leei, nasul Sabrinei. De la asta a început.

— Luna, spun eu.

— Nu crezi în toate chestiile alea cu voodoo, nu? spune Angus.

— Eu, da, spune Tommy. Aș putea să îți spun câte ceva despre asta.

— Și eu, aprobă Duncan.

— Da, s-ar putea să fie legat de asta, spune doctorul Loftus, mângâindu-și tuleiele de pe față. A fost o zi foarte interesantă până acum.

— Sabrina nu putea niciodată să doarmă când era lună plină, spun eu, și ei fac liniște în semn de respect. Sunt o gașcă

gălăgioasă, dar își știu locul.

Joe n-a spus nimic de când a intrat, mezinul din colț, atent și preocupat. Retras. Sunt surprins că a venit aici, dar recunoscător.

— Care dintre voi a furat nenorocitul de borcan cu bile pentru înjurături? spun eu dintr-odată, ceea ce îi ia prin surprindere, și râd. Angus aproape că face pe el de râs și începe un discurs despre prostata lui, Tommy care fumează prea mult tușește de zici că-și dă duhul acum. Se ceartă și se învinuiesc unul pe celălalt, ridică vocea de nu se mai înțelege cine vorbește, se arată cu degetul, se tachinează.

Îmi amintesc de momentul acela. Erau aproape cincizeci de bile în borcan, avusesem o lună plină de înjurături în perioada aceea. Îmi făcusem un prieten în școala gimnazială, Larry „Lampy” Brennan, care era bun într-ale înjuratului. Se băga singur în belele și eu îl scoteam din ele. Bila mea favorită, cercetașul curcubeu[25], aterizase în borcan după ce îl făcusem pe Bobby grăsanul dracului și o voiam cu disperare înapoi. Mă dusesem la farmacie în fiecare săptămână, fără să-mi pese ce era în punga maro, ajutasem la curățatul cartofilor, morcovilor, făcusem curat în toaleta de afară, în luna aia fusesem un băiat exemplar.

— Probabil că tu ai fost și nu îți amintești, spune Angus după ce se oprește din râs. Nu scapi basma curată.

Râdem cu toții.

— Nu cred că am fost eu, spun, chiar crezând în vorbele mele, resimțind tristețea de când dispăruse borcanul.

— Să fiu sincer, mereu am crezut că ai fost tu, spune Tommy. Mereu vorbeai despre bila… cum se numea, băieți?

— Cercetașul curcubeu, spun toți la unison, în afară de Joe.

Doctorul Loftus râde de ei.

— O tot rugai pe mama să o schimbi cu alta, dar nu te lăsa, își amintește Tommy.

— Era severă, dă din cap Angus, Dumnezeu s-o odihnească. Să fiu sincer, și eu am crezut că tu ai fost făptașul.

— Eu am făcut-o, spune deodată Joe și toți se holbează la el, surprinși. Râde vinovat, nefiind sigur dacă n-o să ia bătaie.

— Nu se poate să fi fost tu, îi spun. Câți ani aveai, doi? Trei?

— Trei, e una dintre primele mele amintiri. Îmi aduc aminte că am tras scaunul de la bucătărie până la raft și am dat borcanul jos. L-am pus în căruciorul meu – vi-l amintiți, cel de lemn cu cuburi?

Bobby aprobă din cap.

— Doar voi doi ați avut din ăla, băieți, noi n-am avut nimic atât de sofisticat, îi tachinează Angus, dar există o urmă de adevăr în ceea ce spune.

Bobby și Joe mereu au avut mai multe decât am avut noi vreodată, erau ultimii copii, în timp ce noi eram plecați de acasă la muncă și îi dădeam mamei bani, pe care îi folosea pentru cei doi bebeluși, dar mai ales pentru Joe.

— L-am târât până pe aleea din spatele casei, apoi l-am trântit de perete, în capăt. S-a spart.

— Unde era mama? întreb eu, surprins.

Niciodată nu l-am suspectat pe Joe, nici măcar pentru o secundă, noi restul ne-am certat săptămâni întregi din cauza asta.

— Vorbea cu doamna Lynch despre ceva, ceva important, plănuiau ceva, fumau, vă amintiți voi.

Chicotim, imaginându-ni-le.

— La un moment dat a observat lipsa mea. Îmi amintesc că m-a luat de pe alee și m-a tras cu tot cu cărucior în casă. Deci eu am fost. Iertare, băieți.

— Doamne, asta-i bună, Joe. Ne-ai păcălit.

Și-a câștigat respectul celor din încăpere și noi stăm pe gânduri în fața destăinuirii sale, în liniștea surprizei.

— Ai fi putut să răcești, spun eu, gândindu-mă la frica mamei de a-l pierde pe Joe, și toți mă privesc mirați, apoi încep din nou să râdă cu lacrimi.

— Ți-am adus ceva, spune Angus când râsul încetează. Să facem o partidă și am plecat, dacă doctorul Loftus e de acord?

— Nu am nimic împotrivă!

— Iată!

Duncan scoate jocul *Hărțuirea*{26}.

Când un membru al familiei pleacă sau moare, dinamica familiei se schimbă. Oamenii merg mai departe și se schimbă, iau fie locul pe care și-l doreau, fie sunt forțați să-și însușească roluri pe care nu și le-au dorit niciodată. Se întâmplă fără ca altcineva să observe, dar schimbarea are loc întotdeauna.

În săptămâna în care aflăm că Hamish a plecat din Irlanda la Londra și în cea în care am probleme cu poliția pentru că am fost cu el când i-a bătut pe băieții ăia la școală, mama se comportă ca o zgripțuroaică. Nu ne lasă să plecăm de acasă, nu avem voie să mergem nicăieri, n-avem voie să facem nimic. Angus are un banchet la școală, la care ea nu-i dă voie să meargă, ceea ce e o mare problemă, iar el e prost dispus, în special pentru că Siobhan voia să-l lase să o defloreze. Afară plouă cu găleata, iar noi ne omorâm unii pe alții, nivelul de testosteron este ridicat și ne călcăm în picioare într-o casă cu două dormitoare. Mattie mai are un pic și ne bate pe toți de ne sună apa în cap și se duce la pub pentru a nu știu câta oară în ziua aia.

Mie-mi vine o idee. Stau o oră într-un colț al dormitorului nostru, singurul spațiu liniștit pe care l-am putut găsi, și lucrez la ceva. Duncan mă acuză că mă masturbez și primește o palmă după ceafă de la Angus, ceea ce este surprinzător, prima lui acțiune de a mă proteja. Probabil este și el surprins de asta și pentru prima dată mama nu-l pedepsește, pentru că a făcut ceea ce era de datoria ei, adică să-i spună lui Duncan să tacă din gură, ceea ce ne face aliați, atât pe Angus și pe mama, cât și pe mine și pe Angus. Dinamica se schimbă, iar el e derutat.

Intru în sufragerie cu un joc creat manual, *Hărțuirea,* un joc pe care l-am văzut în cartea mea despre bilele de sticlă. Este o tablă de joc pentru șase jucători, iar scopul jocului este ca toți pionii jucătorilor să ajungă la secțiunea „acasă" pe tablă. Pionii jocului sunt bile din sticlă și le putem alege pe ale noastre atât timp cât le putem deosebi. Numele jocului vine de la acțiunea de a captura pionul unui oponent aterizând pe spațiul său, lucru numit și hărțuire – ceva ce ne-am făcut unul altuia toată săptămâna de când Hamish a plecat pentru totdeauna.

Jucăm jocul. Stăm în jurul mesei din sufragerie, iar mamei și

lui Mattie nu le vine să creadă că timp de o oră stăm și ne înfruntăm în fața tablei de joc. Bobby câștigă primul joc. Eu sunt cel mai bun la jocul cu bile, însă jocul ăsta nu are nimic de-a face cu talentul meu, ci este despre datul cu zarul. Fermecătorul Bobby a fost mereu ticălosul cel mai norocos dintre noi toți.

Ne jucăm toată ziua, în fiecare zi, timp de o săptămână, până când mama se satură să ne țină sub papuc și spune că putem ieși afară. Într-un fel, ne învață despre cum să ne găsim locul, temelia proprie, în familie și nu doar prin intermediul unui joc – petrecând timp împreună, izolați, învățând să trăim fără Hamish.

Ne jucăm din nou în camera mea, patruzeci de ani mai târziu; nu versiunea creată manual, ci jocul adevărat pe care l-a cumpărat Duncan. Bobby câștigă din nou.

— Ticălos norocos ce ești! spune Angus, nevenindu-i să creadă. De fiecare dată câștigi!

Amestec bilele în mâna stângă, partea dreaptă fiind cea paralizată, partea pe care o pot mișca doar parțial, așa că nu pot da din încheietură așa cum obișnuiam, chiar dacă mi-aș fi dorit asta. Dar îmi place să le simt în mână, să le învârt, și îmi place să aud sunetul familiar când se lovesc una de alta. E ritmic și relaxant.

— Îmi pare rău, spun deodată.

Se opresc din ceartă și se uită la mine.

— Pentru toți anii ăia. Pentru ce am făcut. Îmi pare rău.

— Ei, încetează, n-are de ce să îți pară rău, spune Angus. Noi eram… toți aveam problemele noastre.

Încep să plâng și nu mă pot opri.

Doctorul Loftus le spune politicos să plece, iar eu le simt atingerile pline de compasiune, mâinile lor pe cap și pe umeri alinându-mă ușor în timp ce își iau la revedere. Angus stă cu mine, fratele meu mare și protector care a preluat acest rol când inamicul său a dispărut. Mă îmbrățișează, mă susține, mă leagănă, plânge cu mine, până când lacrimile mi se opresc într-un final și adorm, complet epuizat.

24
Reguli la piscină
Nu aruncați pe jos

Conduc și nu pot să respir. Simt o presiune în piept, am mușchii încordați și sunt pe cale să țip la oricine îndrăznește să se uite urât la mine, iar cine face chiar și o mică greșeală în trafic o va păți. Mă grăbesc să mă confrunt cu tata și știu că nu e o idee bună. El nu-și amintește nimic, știu că trebuie să fim delicați cu el, să nu-l forțăm în privința unor chestiuni pe care el, pur și simplu, nu și le amintește, lucru care îl va supăra, dar sunt furioasă. Se pare că toată lumea știa despre femeia asta și despre bilele de sticlă, în afară de mine și de mama. Propria lui familie. A fost nevoie de primirea unei cutii cu bile ca să aflu asta? Ce mai este de știut despre tata, despre orice lucru din viața mea pe care eu nu-l cunosc?

Parchez mașina și mă strecor afară din ea. Parcarea este liniștită, e trecut de nouă seara, nu sunt prea mulți vizitatori acum, s-au întors acasă pentru a petrece vineri seara în oraș sau acasă.

Deschid în fugă ușile de la intrare și în timp ce alerg pe coridoare încetinesc, pieptul îmi pulsează din cauza efortului depus ca să țin în frâu o emoție pe care nu vreau să o eliberez. Ce fac aici? Nu pot să mă duc la tata așa, îl voi îngrijora, se va supăra, va da înapoi, îl voi stresa. Nici nu sunt sigură că pot vorbi. Încetinesc pasul până când mă opresc. Simt miros de clor. E reconfortant. Am trăit în apă de când am fost copil, îmi plăcea pentru că era lumea mea, puteam să plutesc și să mă pierd acolo, fără să trebuiască să vorbesc cu cineva, fără să dau explicații, doar înotam la suprafață. A fost refugiul meu dintotdeauna. Și încă mai este.

Încetinesc pasul, dar mintea mea încă gonește. Se întunecă și se vede și luna perfectă, rotundă și plină, uitându-se la mine la sfârșitul acestei zile extraordinar de ciudate. Și cel mai important gând dintre toate este: sunt eu această persoană

închisă în ea, așa cum îmi spune Aidan că aș fi, din cauză că tata a fost sumbru și secretos? Am moștenit această trăsătură de la el? Deși niciodată nu mi-am dat seama de asta când eram mică, niciodată nu m-am gândit că tata ar fi secretos și niciodată nu m-am considerat închisă în mine, până când Aidan nu a menționat acest aspect. Probabil este adevărat că niciodată nu te cunoști cu adevărat până când altcineva nu te cunoaște pe tine cu adevărat. Misiunea de astăzi a încetat să fie despre căutarea bilelor care lipseau mai devreme, s-a transformat în căutarea omului care le deținea. Nu mi-am dat seama că, până la urmă, asta va însemna să-mi întorc privirea asupra mea. Și nu îmi place ce am descoperit. Nu îmi place niciuna dintre descoperirile acestea. Nu pot respira.

Mă opresc din mers de tot, mă întorc din drum și îmi croiesc drum spre piscină. Prin peretele de sticlă văd că e goală; desigur, nimeni nu înoată la ora asta, iar orele de fizioterapie s-au terminat pe ziua de azi. Are opt metri și jumătate lungime, gresia de pe fund este albastră, faianța de pe pereți în aceeași culoare, dar cu un model de valuri în nuanțe albastre din mozaic. Deschid ușa și mă lovește mirosul de clor.

Aud pe cineva strigând. N-ar trebui să fiu aici. Aud pași în spatele meu. Măresc viteza. Măresc și ei viteza. Mai mulți pași. Apoi cineva mă strigă pe nume. Nu pot respira, nu pot respira. Mă strânge ceva în piept. Mă gândesc la tata, mă gândesc la Hamish, mă gândesc la bilele de sticlă și la femeia misterioasă. Mă gândesc la Aidan și la mine. Îmi dau jos pantofii. Îmi dau jos puloverul. Mă arunc. Mă refugiez. Și respir.

Nu vreau să mai ies niciodată. Stau aproape de fundul piscinei, simțindu-mă ușoară și liberă, toată tensiunea dispare. Nu trebuie să mai gândesc, corpul meu se relaxează, bătăile inimii mele scad. Văd picioarele și tălpile altora la marginea piscinei, sclipind ca niște miraje, ca și cum eu sunt singurul lucru real de aici. Aud apa în urechi, simt mirosul de clor, ador cum părul îmi gâdilă pielea, îl simt catifelat când se mișcă odată cu mine. Mă rostogolesc și mă învârt pe fundul piscinei, probabil arătând ca o balenă la mal, dar simțindu-mă ca o balerină, pe cât de grațioasă se poate. Nu știu cât timp am stat

dedesubt. Mai mult de un minut, poate două, dar simt nevoia să mă duc la suprafață să iau niște aer, doar o gură și înapoi la fundul apei. Asta este ceea ce ador când sunt în piscină, este teritoriul meu, aici sunt în siguranță.

Când aud un sunet care seamănă cu o bătaie sau plesnit din palme, mă uit în jur și văd o mână lovind apa ca și cum ar chema un delfin.

Ies repede la suprafață.

Gerry, portarul amabil, se uită la mine cu neliniște, îngrijorare, confuzie, ca și cum am luat-o razna și mi-am pierdut mințile. Mathew de la securitate e pe jumătate amuzat, pe jumătate nervos, dar asistenta Lea zâmbește.

Am atras un public pe cinste în dreptul panoului de sticlă. Din fericire, niciun semn că ar fi și tata de față. Plutesc pe spate.

— Haide, Sabrina, spune Lea, întinzându-mi mâna.

Sunt tentată să o trag în apă alături de mine.

Luna m-a făcut să sar.

Dar nu o fac. În schimb, ies din piscină, udă leoarcă.

— Te simți mai bine? întreabă ea, înfășurând un prosop jurul meu.

— Mult mai bine.

25
Jocul trecutului
Spălătorii de sticle

Ultima oară când l-am văzut pe Hamish în viață, înainte de a-i vedea cadavrul în Londra, a fost când ne-am despărțit pe o alee, după ce i-a bătut pe acei doi școlari. Eu aveam cincisprezece ani, el douăzeci și unu.

A fost ultima oară când l-am văzut.

Dar nu a fost ultima oară când am auzit de el.

Am șaptesprezece ani, am terminat școala, dintre Hamish, Angus și Duncan, sunt singurul care a reușit s-o termine. Ei lucrează cu Mattie și știu că asta e ceea ce voi face și eu, nu e nimic altceva la care mă pot gândi că îmi doresc, dar înainte să încep, o să am o vară în față ca să fac tot ce vreau. Mattie nu-mi poate oferi o slujbă până în septembrie pentru că are alt băiat ca ucenic. Însă asta nu înseamnă că o să tai frunză la câini. Am primit o slujbă să lucrez pe terenurile școlii împreună cu îngrijitorul, Rusty Balls[27]. Nu e numele lui real, dar l-am poreclit așa pentru că e atât de bătrân încât, practic, scârțâie atunci când merge. Câștig bani, dar îi plătesc mamei fiecare bănuț câștigat. Ea îmi dă din ei ca alocație cât consideră de cuviință. Așa a fost mereu pentru toți. Facturile sunt pe numele lui Mattie, iar mama are grijă să le plătească pe toate. E neobișnuit ca eu să primesc ceva de la poștaș, asta încerc să spun.

Merg acasă la prânz acoperit de noroi, spini și ace de pin înfipte în piele, bătături la mâini, zgârieturi pe față de la curățarea tufișurilor de sticle de bere și gunoaie. Bobby și Joe se joacă afară pe stradă, în patru labe, murdari pe picioare și mâini, concentrați la întrecerea lor de melci. De când am început cu toții să muncim, nu ne-am mai jucat pe stradă cu bilele. Aș vrea să mă joc, dar băieții sunt prea leneși. Mereu vor să iasă cu prietenele lor sau să meargă la pub cu Mattie. Nimeni, niciodată, nu vrea să se joace cu mine. Tommy are doisprezece

ani și e la fel de inutil ca o oală cu ciocolată. Nici Bobby și nici Joe nu s-au molipsit de microbul jocului cu bile, se pare că a fost o caracteristică a celor din familia Boggs. Știu câțiva tipi care încă joacă, dar sunt greu de găsit; se pare că toată lumea, în afară de mine, e prea mare ca să se joace.

Bobby și Joe mă pun în gardă despre dispoziția mamei, așa că îmi dau jos ghetele murdare, le las afară cu gândul să fac totul bine de la început. Nu mă pot gândi la ce aș fi putut face altceva greșit azi.

— Ce-i asta? sare la mine cum intru în casă.

Stă lângă masă, cu pumnii încleștați pe mușama, de parcă e un cimpanzeu.

— Ce e ce?

— Asta.

Arată din cap către obiect ca și cum ar fi putut să o audă.

Mă uit pe masă și văd un pachet.

— Nu știu.

— Nu-mi spune că nu știi, știi prea bine, țipă la mine.

Mă apropii și mă uit la el. Numele meu este scris cu litere mari cu cerneală neagră pe singura bucată de hârtie maro care nu a fost acoperită de banda adezivă maro.

— Nu știu, mamă, sincer.

Își dă seama că sunt surprins cu adevărat. Pumnii de maimuță se deplasează de pe masă, pe șold.

— E de la Marian? întreb. Fratele mamei, Paddy, stă în Boston, iar soția sa, Marian, e singura persoană care îmi trimite ceva vreodată. Ea e nașa mea, am văzut-o o singură dată, și nu mi-o amintesc prea bine, dar fiecare felicitare pe care o trimite cu ocazia unei zile de naștere sau de Crăciun are câte o medalie miraculoasă înăuntru. Nu cred în ele, dar le îndes în spatele sertarului cu lenjerie, pentru că ar aduce ghinion să le arunc.

Mama clatină din cap. Pare îngrijorată. Singurul motiv pentru care nu a deschis coletul este teama. Mama nu crede în confidențialitate, ce e în casa ei este al ei, dar se uită la el de parcă ar fi o bombă care e pe cale să-i explodeze în față. Așa reacționează când vine vorba de lucruri noi sau dacă se întâmplă ceva ieșit din comun. La fel face cu oamenii noi care

vin la noi în casă: e tăcută, se uită la ei ca și cum sunt pe cale să o atace, se apără și îi repede, pentru că nu știe cum să reacționeze altfel.

Nu vreau să mă vadă când îl deschid, dar nu îmi dau seama cum să i-o spun.

— Îți aduc un cuțit, spune ea, îndreptându-se spre bucătărie.

Mă gândesc că e pentru a mă apăra de orice ar sări din colet, dar apoi realizez că e pentru a-l deschide.

În timp ce ea e acolo, auzim de afară un strigăt de-ți îngheață sângele-n vene și mama se repede afară la bebelușul ei Joe. În timp ce Bobby îi spune mamei despre albina care l-a înțepat pe Joe, iau cuțitul și mă strecor la etaj, în camera mea. Pachetul a fost împachetat prost, cu multă bandă adezivă maro lipită peste tot, făcându-l foarte greu de deschis, dar reușesc, într-un final, și arunc hârtia într-un colț. Văd o grămadă de ziare mototolite. Înăuntru este o sticlă albastră. Sunt nedumerit. Îmi ia ceva timp să văd la ce mă uit, dar după ce o inspectez văd că e goală, iar în partea de sus, gâtul sticlei are o șaibă de cauciuc. Înăuntru e o bilă de sticlă. Inima începe să-mi bată cu putere și știu de la cine e. Ei bine, nu știu precis, dar bănuiesc că e de la Hamish. A trecut un an și jumătate de când a plecat și n-am auzit nimic, dar asta pare un mesaj de la el. Privesc paginile de ziar de pe jos, căutând un mesaj, dar nu găsesc. Ochii îmi aterizează într-un final pe o pereche de țâțe. Și apoi pe o altă pereche de țâțe. Desfac repede fiecare bucată de hârtie ca să aflu că sticla a fost împachetată în pagina trei a ziarului *Sun* de acum două săptămâni. Țâțe peste țâțe. Râd și sper că mama nu mă aude. Le împăturesc repede și le ascund sub covorul care se poate desprinde de podea. Mă grăbesc înapoi la muncă, luând sticla cu mine înainte să mă găsească mama și să îmi ceară răspunsuri pe care nu le am.

— Știi ce e asta? îl întreb pe Rusty.

Rusty, care mereu are o țigară în gură, se uită la mine și zâmbește. Își aruncă țigara între copacii pe care i-am curățat toată dimineața.

— Ai găsit-o acolo?

— Nu, e a mea.

— E a mea dacă ai găsit-o aici.

— Nu e. E de la fratele meu. Din Anglia.

— Nici nu știi ce e. Gesticulează. Dă-mi-o mie.

Fac câțiva pași în spate.

El mi-o ia din mână, e puternic pentru un bătrân, și o studiază.

— Sticlă Codd Neck sau sticlă cu bilă-în-gât. N-am mai văzut una ca asta de câțiva ani. Mama avea din astea, toate depozitate în magazie, până au venit Black and Tans[28] și le-au distrus pe toate. Ținea whisky în magazie. Nu erau făcute pentru asta, dar de aia ținea whiskyul în ele. Erau făcute pentru băuturi carbogazoase, băuturi acidulate, adaugă el când vede că sunt nedumerit. Problema cu sticlele este că presiunea gazului ar forța capacul de plută, în special dacă acel capac e uscat. Așa că un om pe nume Codd a venit cu ideea de a pune o bilă în gâtul sticlei. Sticlele erau umplute cu capul în jos, presiunea gazului forțând bila să intre în șaiba de cauciuc, sigilându-le.

— Cum se poate scoate bila din ea?

E tot ce vreau să știu.

— Încearcă să faci asta și nu ți-o mai dau înapoi. Nu scoți bila din ea. Copiii le spărgeau ca să le scoată, dar mai bine să nu faci asta. Unele lucruri e mai bine să le lași așa cum sunt.

Bila este transparentă și simplă, doar sticlă pură, niciun semn sau ștanțări care să îmi spună brandul sau cum e făcută. Nu e nimic special la bila asta, doar faptul că e în sticlă.

— Sticlele astea sunt rare. Albastrul este o culoare otrăvitoare, așa că nicio companie de apă minerală isteață nu ar fi folosit albastrul. Mă îndoiesc că se mai găsesc multe din astea pe aici.

Se uită îndeaproape, o verifică, așa cum aș face eu cu o bilă de sticlă, și inima începe să-mi bată puternic, alertată de spiritu-mi posesiv. Mă întind după ea și el o trage înapoi.

Râde înfundat.

— Ce-mi dai pe ea? întreabă, strângând-o puternic.

I-aș putea spune ce cred despre el, să mă cert, dar asta nu-mi garantează că voi primi sticla înapoi. Mai mult, trebuie să petrec fiecare zi cu el, pentru tot restul verii. Bag mâna în buzunar

ezitând și îi dau pagina trei de ziar, îndoită. Plănuiam să mă duc în tufe când rămâneam singur; Beverly, nouăsprezece ani, țâțe mișto. Rusty se uită la ea și-mi dă sticla înapoi pe loc, apoi dispare cu pagina aceea pentru următoarele douăzeci de minute.

Stau pe iarbă afară și mă uit la sticla albastră, întrebându-mă ce semnificație are. Înseamnă ceva? Știu instinctiv că e de la Hamish, numai de la el ar putea fi. Bila de sticlă și fetele de la pagina trei sunt dovada clară, stilul lui de umor. Spera, probabil, ca mama să deschidă coletul sau ca eu să îl deschid în fața ei. Îi aud chicoteala înfundată în timp ce îl împachetează, probabil dorindu-și să fie acolo ca să ne vadă reacția. Bărbatul casei, Hamish, a fugit de noi toți. Învârt sticla, căutând răspunsuri; înseamnă că Hamish lucra într-o fabrică de sticle? Vrea să îl găsesc? Spală sticle? Îmi amintesc cum obișnuiam să numim piesele mari „spălătoare de sticle", dar nu am știut niciodată de ce; acum știu de ce, datorită bilei din gâtul sticlei. Îmi dă piesa aceea mare vreun indiciu despre fratele meu? Încearcă să îmi spună ceva? Mă uit după mesaje ascunse, dar apoi realizez că e clar ca ziua: mesajul e în sticlă. Hamish nu l-a scris pe un bilețel, în schimb, a găsit o sticlă cu o bilă în ea. Un mesaj în sticlă, îmi vorbește tare și clar.

Îmi spune: *Sunt tot aici, Fergus. Nu te-am uitat, n-am uitat de bile așa cum au făcut-o toți ceilalți, știu cât de importante sunt pentru tine. Am văzut sticla asta, m-am gândit la tine. Încă mă gândesc la tine. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Hai să fim prieteni.* Îmi spune: *Să facem pace.*

26
Reguli la piscină
Fără pahare

Stau la cantină cu Lea, care are talentul de a te face să simți că lucrul cel mai ciudat pe care l-ai făcut în viața ta este și cel mai normal, ca și cum vede asta mereu, face asta mereu, ceea ce poate e adevărat. Emană căldură și grijă și înțeleg de ce este favorita tatei și de ce le bombăne mereu pe celelalte.

Acum este seară. Cantina este închisă, în afară de aparatele de ceai și cafea, de la care ne servim singure. Tata doarme, dormea din momentul în care am parcat și am fugit înăuntru ca să-l încolțesc. Mă bucur. Înotul m-a calmat, nu mai simt nevoia să dau buzna acolo și să-l întreb despre tot ce am aflat azi.

Nu trebuie să spun nimic, căci Lea deja știe, tata a spus mereu despre ea că are această însușire. Un talent pe care ni-l dorim cu toții, pe care am dori să-l aibă și cei dragi și apropiați. Ca Aidan, de exemplu. Mi-aș dori să știe cum mă simt fără să mă întrebe mereu, convins că un lucru e atât de haotic cu mine, cu noi, încât trebuie să îndrepte acel lucru. De două luni mergem la un consilier matrimonial și totuși nu e nimic greșit cu relația noastră. E vorba de mine. Sunt închisă în mine. Sunt interiorizată complet. Asta îmi spune el. Dar mereu am fost așa, nu știu de ce îl deranjează acum.

Da, știu; a spus asta la ultima ședință: el simte că eu nu sunt fericită cu el. Dar sunt. Nu e nimic în neregulă cu el.

Ești fericită?

Da, sunt fericită cu tine.

Ești fericită cu tine?

Doamne, Aidan, începi să vorbești ca terapeuții aceia.

Da, știu, dar ești fericită cu tine însăți?

Da, sunt. Îmi place serviciul meu, îmi iubesc copiii, te iubesc pe tine.

Da, dar toate astea nu sunt despre tine.

Și ce dacă serviciul meu, copiii mei și soțul meu nu sunt despre mine? strig eu.

Nu știu. Relaxează-te. Doar întreb, ești stresată.

Sunt teribil de stresată pentru că mă întrebi încontinuu. Prea bine, vrei să facem asta, hai să o facem. Sunt mulțumită cu mine însămi? Da, de cele mai multe ori, dar sunt obosită, sleită, mă trezesc la șapte, mic dejun, pachețele pentru școală, dus la școală, muncă, luat de la școală, prânz, activități, cină, baie, pat, somn. Și iar de la capăt. Unt, șuncă, brânză, pâine, felie. Stafide. Următorul pachețel.

Dar nu putem schimba asta, așa e? Copiii trebuie să meargă la școală. Tu trebuie să lucrezi.

Exact, așa că încetează să mai întrebi.

Dar ai vrea să îți schimbi serviciul?

Nu! Îmi place.

Chiar așa?

Chiar așa? Da, îmi place. Dar în ultimul timp, nu.

Și încă un lucru: mi-ar plăcea să dau jos cât m-am îngrășat după ce l-am făcut pe Alfie. Patru kilograme. Țâțele mele sunt pline de grăsime, vreau să dispară. Vreau să pot face șpagatul într-un bikini pe plajă, în timp ce toți se uită.

Atunci, fă exerciții.

Nu am timp.

Ba da, ai, seara, voi sta eu acasă, tu ieși afară. Du-te să te plimbi cu prietenele din cartier.

N-am chef să ies la o nenorocită de plimbare cu femeile alea, în cartierul ăsta nenorocit – tot ce fac e să bârfească și să pălăvrăgească, nu vreau pălăvrăgeală bârfitoare. Nu mai râde de mine, Aidan.

Scuze. Atunci, înscrie-te la sală. Du-te să înoți, n-ai mai făcut asta de mult timp.

Seara, Aidan? Când sunt atât de obosită încât tot ce vreau să fac e să mă întind în pat sau să mă uit la TV pe canapea. Sau să stau cu tine, pentru că dacă ies seara, când aș mai sta cu tine?

Stai trează o oră mai târziu.

Dar deja sunt terminată de oboseală, la dracu'.

Bine, bine, nu mai înjura atâta.

Scuze. Doar că nu vreau să trebuiască să te mai rog să îmi faci o favoare și să stai cu copiii în timp ce eu, dintre toate locurile, merg la

sală. Mai degrabă aș face altceva, aș ieși. Pare o favoare risipită.

Asta-i tot? Vrei să ieși mai mult? Mereu spui că ești prea obosită, că nu vrei să ieși.

Sunt prea obosită. Și m-am săturat de conversația asta.

Vreau doar să te ajut, Sabrina, te iubesc.

Și eu te iubesc. Sincer, nu e vorba despre tine, despre nimic, doar că tu faci din țânțar armăsar.

Ești sigură? Nu e din cauză că…

Nu. Nu e din cauza asta. Am trecut peste asta. Nu vreau să mai vorbim despre asta. Nu e asta.

Bine. Bine – ești sigură?

Sunt sigură?

Da. Da, sunt.

Vrei să stau mai mult pe lângă casă? Să te ajut mai mult?

Nu, ești perfect, faci destule, amintește-ți că am umplut o listă cu responsabilități la ultima ședință, ești perfect, faci mai multe decât credeam, ești minunat, Aidan, nu ești tu vinovat pentru nimic.

Dar este ceva?

Aidan, încetează. Nu, nu e nimic. Nimic.

Dacă este, spune-mi. Nu te pot citi. Ești tăcută, știi asta. Ții totul în tine.

Pentru că nu vreau să fac o dramă din tot, pentru că nu e nimic în neregulă, pentru că tu faci din toate o dramă și, sincer, totul e OK. Sunt doar obosită, asta e tot, într-o zi copiii vor fi mai mari și nu voi mai fi obosită.

Bine. Și o să plec cu ei în camping vinerea și poți avea o zi pentru tine, să te odihnești după muncă, să nu ridici un deget, să nu faci nimic, bine?

Bine.

— Spune-mi, ce ai descoperit? întreabă doctorul Loftus.

Doctorul Sexus, cum îi spune Lea, era pe cale să plece de la serviciu, când m-am aruncat în piscină, dar s-a dus vorba și a venit să mă vadă. Și chiar dacă apreciez gestul, sper că nu trebuie să plătesc ședința asta. Îi spun doctorului Loftus despre tot ce am aflat astăzi despre tata, despre viața lui dublă, și mă întreb cât de mult știe doctorul Loftus, dacă el a vorbit cu Cat și

cu frații lui în ultimul an, dacă toată lumea știa adevărul în tot acest timp, în afară de mine. Acum, știu cum se simte tata, când toți cei din jur știu lucruri pe care tu nu le știi, și e supărător. M-a doborât pur și simplu. Și cred că ceea ce mă doare mai tare este că într-o versiune a vieții lui, eu nu exist, că a ales să se întâmple asta. Îmi înghit nodul din gat înainte să continui.

Doctorul Loftus tace.

— Știai despre asta? îl întreb.

Meditează asupra întrebării înainte de răspunde.

— Unele informații am ajuns să le descopăr în diferite momente ale recuperării lui Fergus, pe parcursul procesului de vindecare și susținere, însă am aflat și alte informații despre el, pe care ei au considerat că trebuie să le știu, pe care el nu le mai știe, așa că, da, știu câteva lucruri dintre cele pe care mi le-ai spus, dar nu în întregime, și, cu siguranță, nu știam că folosea numele fratelui său. Asta e ceva nou.

Cade pe gânduri.

— Odată cu un atac cerebral vine și pierderea memoriei. Știi asta, am discutat și înainte. Pacientul e confuz sau are probleme cu memoria de scurtă durată, se rătăcește și se pierde în locuri familiare, îi este greu să urmeze niște indicații – am văzut câteva dintre aceste procese la Fergus. Memoria se poate îmbunătăți în timp, fie spontan, fie prin recuperare, și am văzut semne că ambele funcționează folosind tehnici de reantrenare a creierului. Totuși…

Se foiește pe scaun și se dă mai în față, cu coatele pe masa șubredă, mânecile cămășii suflecate și privirea obosită a unui om care a avut o zi lungă.

— Reprimarea sau amnezia disociativă, după cum se mai numește, este un lucru cu totul diferit. Amintirile reprimate sunt amintiri ipotetice care au fost ascunse inconștient, din cauza asocierii amintirii cu un nivel ridicat de stres sau traumă. Amintirile reprimate sunt o problemă controversată; unii psihologi cred că apar la victimele unor traume, alții nu sunt de acord. Unii cred că pot fi recuperate prin terapie, alții nu sunt de acord.

— Crezi că tata și-a reprimat în mod deliberat amintirile

despre bilele de sticlă?

Își ia un timp de gândire. Nu există niciun răspuns afirmativ sau nu cu el, ceea ce e stresant și derutant. De ce își amintește unele lucruri în anumite zile și nu în altele? Atacul cerebral i-a afectat memoria, ăsta e singurul răspuns care a avut vreodată logică pentru mine.

— Își amintește de tine și de mama ta și de viața pe care ați avut-o împreună, își amintește de copilărie și de relația sa cu familia, dar nu își amintește recenta revedere cu frații lui care a avut loc înainte de a avea accidentul vascular, nici de această femeie de care s-a îndrăgostit, și nu își amintește deloc de bile.

— Dar ai spus că oamenii își blochează amintirile care au fost stresante și traumatizante. Bilele îl făceau fericit. Această femeie și frații lui îl făceau fericit, după cum am auzit.

— Dar din câte ai spus tu, bilele îl forțau să își separe viața în două. L-au forțat să devină o persoană duală, care trăia două vieți diferite. Era, evident, sub foarte multă presiune înainte de atacul cerebral, cu problemele lui financiare și pierderea slujbei, dar acest stres a fost și mai mare din cauza faptului că încerca să trăiască două vieți separate. Acum, asta este doar o teorie, Sabrina, spune el nonșalant, și realizez că purtăm o conversație neoficială, iar acesta nu este un diagnostic. În plus, e târziu, sunt obosit, și doar ofer teorii, dar dacă el dă vina pe bile pentru stresul acumulat, atunci asta ar explica de ce și-a reprimat amintirile care aveau legătură cu ele, chiar dacă acestea îi aduceau bucurie. I-au oferit un fel de libertate, un loc în care se putea pierde, iar, apoi, odată cu trecerea anilor, l-au prins în lanțuri. Probabil că n-a mai reușit să vadă o cale de scăpare.

— Deci să le uite a fost o cale de scăpare?

Am fost atât de furioasă pe el, atât de egoistă să mă simt rănită de toate astea, încât nu m-am gândit la presiunea la care era supus, chiar dacă presiunea a fost autoimpusă.

— Repet, reprimarea este un proces inconștient. El n-ar fi luat decizia să blocheze aceste amintiri în mod conștient, dar pentru a supraviețui…

Nu continuă fraza.

Mă gândesc la expresia tatei când i-am arătat sângeriile. Le-a

recunoscut. Bucurie. Frământare. Nedumerire.

— Dacă i-aș arăta bilele, ar avea un efect negativ asupra lui? L-ar trimite… într-un alt atac cerebral?

Clatină din cap înainte ca eu să termin.

— Nu i-ar cauza un atac cerebral, Sabrina. Ar putea să îl supere. Dar ar putea și să-i aducă bucurie, spune el, dând din umeri. Nici da, nici nu.

Mă gândesc la expresia chipului tatei de azi-dimineață, cum a trecut de la inocență la confuzie, celălalt eu fiind prins între cine este în prezent și pe cine a suprimat, amândouă identitățile luptându-se una cu alta. Nu vreau să îi cauzez vreun stres suplimentar.

— A avut parte de ambele reacții în seara aceasta, atunci când frații lui i-au arătat jocul cu bile. Fericire la vederea lor, urmată de lacrimi, dar pare că totuși ceva a mers astăzi, procesează totul inconștient.

„Se vindecă”, mă gândesc eu.

Lea mi-a spus că unchii mei l-au vizitat, doar ce i-am ratat când am ajuns și am sărit în piscină. Între timp, tata a adormit, frânt după tot ceea ce s-a întâmplat astăzi.

— Am descoperit bilele care au fost livrate azi-dimineață, explic eu. Câteva lipsesc și am încercat să le găsesc. Valorează foarte mulți bani. Dar apoi am aflat de toate astea.

Dă din cap încurajator.

Îmi acopăr fața cu mâinile.

— Sau poate că eu sunt cea care își pierde mințile.

— Nu, râde el. Continuă.

— Credeam că dacă voi găsi toate bilele, ca apoi să i le arăt, asta îi va readuce, ca prin magie, toate amintirile pierdute. Știu că nu poți repara o persoană astfel, dar… măcar aș face ceva ca să ajut.

Capul îmi bubuie din cauza tuturor revelațiilor pe care mi le-a adus ziua de azi, nu doar despre secretele tatei, dar, pe măsură ce se lasă întunericul, intențiile mele ies la suprafață încet, probabil simțindu-mă mai în siguranță sub vălul de întuneric.

— Sabrina, îl ajuți și fiind alături de el. Vorbind cu el. Nimeni nu știe ce poate să declanșeze reapariția amintirilor; pot fi

simțuri, sunete sau alți factori declanșatori, precum vizualizarea ghidată, scrisul în transă, interpretarea viselor, atingerea, hipnoza. Și în domeniul meu, posibilitatea recuperării amintirilor reprimate nu a fost acceptată de psihologii cu reputație, nici nu s-a demonstrat că ar exista. Unii dintre colegii mei, experți în memorie și funcții cognitive, tind să fie sceptici.

— Și tu?

— Eu am găsit multe cărți pe tema asta, care mă învață ce să îi spun lui Fergus, ce să fac cu Fergus, dar, sincer să fiu – își deschide brațele, arătând extrem de obosit și mă simt vinovată pentru că îl țin atât de mult timp treaz –, ceea ce contează este ceea ce funcționează.

Mă gândesc repede pentru că știu că e pe cale să plece în orice moment, să se întoarcă acasă la viața lui reală cu propriile sale griji. Am decis că nu vreau să îl supăr pe tata, arătându-i colecția de bile de sticlă; fiecare bilă va purta o amintire, ar putea fi prea mult pentru el. Dar vreau să-și amintească bucuria pe care o simțea în prejma bilelor.

— Ce ar fi dacă i-aș cumpăra unele noi, să îi creez noi amintiri, să îi aduc bucurie?

El zâmbește.

— Nu văd ce rău ar putea face asta.

— Cât e ceasul?

Mă uit la ceas.

— E aproape zece. Cine vinde bile de sticlă la zece noaptea?

El râde.

— De ce trebuie să rezolvi totul într-o zi?

Pentru că trebuie să o fac. Pentru că nu-i pot spune de ce, dar eu am un termen. Să rezolv totul astăzi ori altfel… Ori altfel ce? Totul rămâne așa pentru totdeauna? Mâine mă întorc înapoi pe roata hamsterului.

În timp ce doctorul Loftus își ia la revedere, îmi fac bilanțul. Blugii mei sunt încă uzi de la apa din piscină, indiferent cât de mult am încercat să îi usuc singură sub uscătorul din vestiar, și nu am sutien sau tricou pe dedesubtul hanoracului cu glugă, iar tricoul ud și lenjeria intimă sunt într-o pungă de plastic. Realitatea se instalează. Mă gândesc la faptul că misiunea mea

de a-l salva pe tata într-o zi n-o să se întâmple pur și simplu. Mâine mă voi trezi, Aidan și copiii se vor întoarce acasă și eu o să fiu copleșită, iar acest vis se va nărui ca multe alte țeluri zilnice care nu se vor mai realiza. Ar trebui să merg acasă, să dorm, să mă odihnesc și să mă recuperez așa cum ar fi trebuit să fac cât timp are grijă Aidan de băieți. Asta era toată ideea. Dar apoi asistenta Lea își drege vocea din pragul ușii.

— A plecat doctorul Sexus?

Râd.

— Nu trăgeam cu urechea… bine, de fapt da, dar nu voi pune întrebări.

Îmi dă o foaie de hârtie împăturită.

— L-am cunoscut pe tipul ăsta pe Facebook, trebuia să mergem în seara asta la o petrecere, să ne cunoaștem față în față prima oară – bine, nu pe Facebook, era un site de întâlniri, dar dacă printr-un miracol divin arată ca în profilul de aici, atunci mă căsătoresc cu el mâine.

Râde rușinată.

— În fine. El e artist. Face chestii din lemn. Și are mulți prieteni artiști. Uite.

Îmi dă hârtia împăturită cu o adresă.

— Ce e asta?

— Îmi place tatăl tău la nebunie, n-am văzut pe nimeni să progreseze atât într-o zi. Vreau să îl ajut.

27
Jocul trecutului
Reproduceri, falsuri și fantezii

Cat stă la masă îmbrăcată într-o rochie albă, cu flori albe prinse în păr. Soarbe dintr-un pahar cu vin alb, își întoarce capul și râde cu un râs obraznic, impertinent, care îi face pe toți ceilalți să râdă. Așa e când ești cu Cat, nu e întotdeauna amuzant ceea ce spune, ci reacția ei e nostimă. Ar fi naiv să spun că e mereu în formă, nu este așa, în special când e cu fiica ei cea mare care îi face necazuri, o tânără care mereu are probleme, care nu e fericită până când nu o face pe mama ei nefericită. În afară de asta, și parcă în ciuda acestui fapt, Cat are talentul de a lăsa lucrurile acelea deoparte, de a se bucura de viață așa cum este sau măcar să se bucure de o parte din ea. Nu lasă niciodată lucrurile să se adune, își separă grijile. În ciuda faptului că și eu mi-am segmentat viața, n-am putut să mă detașez de probleme. O problemă în viața lui Hamish O'Neill este o problemă în viața lui Fergus Boggs și viceversa. De exemplu, astăzi, în această zi frumoasă, ea spune:

— La naiba cu toate problemele vieții, hai să ne bucurăm de prezent, de acest moment, de ceea ce facem acum.

Admir acest lucru, dar în același timp mă înnebunește. Cum poate ignora problemele? Dar nu o face, le lasă deoparte, alege momentele când vine timpul să se lupte cu ele. Eu n-am putut face asta niciodată. Eu mă lupt mereu, până dispar toate. Și unde ne ignorăm astăzi problemele? La opt mii de kilometri depărtare, pe coasta centrală a Californiei, în regiunea viticolă, la nunta prietenei dragi a lui Cat. La cincizeci de ani mireasa și mirele la șaizeci, sunt departe de a fi tinerei și nu e prima oară pentru niciunul, totuși parcă sunt doi adolescenți îndrăgostiți, așa cum simt eu că sunt îndrăgostit de Cat atunci când sunt în compania ei. Pare a fi anul celor aflați la al doilea mariaj, aceasta e a treia nuntă din acest an și mi-o amintesc pe prima, una dintre ele fiind a mea. N-am fost invitat la nunta Ginei, dar a

fost una care m-a afectat mult. Nu mă așteptam să fiu invitat, Gina și cu mine nu am avut de spus vreun cuvânt bun unul despre altul de când ne-am despărțit, în urmă cu peste cincisprezece ani, dar totuși, deși a avut mulți iubiți după mine, eu o consideram soția mea. Acum este a altcuiva și mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut greșit. Cât de bine a fost la început, cât o admiram, o adoram și nu voiam decât să îi fac pe plac. Gândirea aceea a ruinat relația noastră, m-a ruinat. De ce nu o puteam vedea pentru ce era, să știu că ea mă iubea pentru ce eram? Nu contează cât de mult am încercat să mă schimb, rădăcinile mele mă defineau, iar ea iubea asta. Cel puțin pentru o vreme. Acea tânără dulce cu pistrui pe față s-a dus, acum e doar o femeie plină de dispreț care sare la ceartă cu cea mai mică ocazie. Eu am făcut-o așa? E totul din vina mea?

Suntem în districtul Santa Barbara, în iulie, într-o căldură înăbușitoare. Cat, care e în elementul ei, se bronzează sub soarele arzător, cu pantofii scoși, dând din degetele de la picioare cu pedichiura perfectă, decolteul amplu și pieptul bronzat, cutremurându-se de râs. E raza de soare din viața mea și totuși, cu cât strălucește mai tare, cu atât simt cum crește umbra din spatele meu. Timpul mă ajunge din urmă. Sunt departe de soare, nesuportând căldura. Cămașa albă e complet transpirată și din cauza asta nu îmi pot da jacheta jos, ceea ce mă face să îmi fie și mai cald. Stau la umbră cât de mult pot, beau tone de apă, am cea mai mare greutate pe care am avut-o vreodată. Douăzeci și cinci de kilograme peste greutatea mea obișnuită, astfel încât resimt căldura, disconfortul, temperatura ridicată din jurul boașelor mele, pulpele cum se lipesc între ele, cămașa mult prea strâmtă în jurul gâtului. Omul care s-a trântit lângă mine într-un costum alb, relaxat, cu o pălărie albă îmi spune că e negustor de artă, vorbește despre nimicuri, precum terenurile de golf pe care a jucat în toată lumea, dându-mi atâtea detalii, încât îmi vine să îi spun să tacă dracului din gură, să tacă dracu' odată. Dar mă abțin, de dragul lui Cat. Am făcut greșeala de a menționa că îmi place să joc golf, ceea ce făceam odată, totuși simt că s-a întâmplat cu prea mult timp în urmă. Jucam numai în folosul serviciului, când eram consultant

financiar și trebuia să fiu la curent cu ceea ce se întâmplă. A trebuit să îmi vând crosele de golf, mi-am pierdut statutul de membru pentru că nu am mai putut plăti taxele, iar acum nu mai am timp de relaxare. Cei cu care jucam au făcut la fel – au investit în costume Lycra și câte o bicicletă – și merg să pedaleze duminica. Să aud despre un joc la care a trebuit să renunț nu face decât să îmi înrăutățească starea de spirit.

Nu voiam să vin aici. De cum mi-a spus Cat despre invitație, nu am vrut să vin. M-am opus cât am putut, dar ea a pus piciorul în prag. A insistat să plătească. Indiferent ce am simțit când eram tânăr în luna de miere, nu mai simt acum. Nu vreau să mai plătească altcineva pentru mine. Vreau să plătesc eu pentru mine însumi, dar nu mi-am putut permite zborul, iar acum, că sunt aici, nu-mi pot permite nimic. Cat se ocupă de tot. Fiecare gest, fiecare favoare mă face să mă simt și mai prost, ca și cum aș fi fost castrat. Și compania din jurul meu a fost teribilă. Sunt sigur că acum își dorește să mă fi lăsat acasă.

Se uită la mine și văd îngrijorarea din ochii ei. Mimez un zâmbet și îmi fac vânt într-un mod comic ca să îi arăt de ce stau aici, la umbră. Îmi zâmbește și se reîntoarce la conversația ei, în timp ce eu încă țin pasul în conversația extrem de animată cu negustorul de tablouri de lângă mine, doar ca ea să vadă că mă simt bine atunci când îmi aruncă o privire pe furiș, gândindu-se că nu observ.

Pe la mijlocul conversației despre scorul găurii a opta din Pebble Beach, telefonul îmi vibrează în buzunar. Mă bucur că mă pot scuza și dispar la recepția cu aer condiționat a cramei, îmi dau jacheta jos, fără să mă vadă cineva, și mă așez. Este un mesaj pe care îl așteptam. Sonya Schiffer, o femeie pe care am contactat-o cu câteva luni în urmă, imediat după ce am știut că voi ajunge în Santa Barbara. Să comunic cu ea pe la spatele lui Cat a stârnit în mine sentimente vechi, de când obișnuiam să organizez ieșiri în oraș sau petreceri fără Gina, dar sentimentul pe care-l am acum este însoțit de vină. Am mustrări de conștiință, dar asta nu mă împiedică să vreau să o întâlnesc pe femeie. Mă gândesc îndelung cum să scap de aici, aveam un plan de acțiune, dar acum sunt aici și trebuie să îl regândesc.

Hotelul nostru este mai departe decât am crezut de locul de întâlnire, nu e ușor pentru mine să mă strecor, trebuie să găsesc un autobuz sau să mă ducă cineva, iar dacă mă prefac că sunt bolnav, Cat va vrea să vină și ea. Muzica va începe în curând și Cat adoră să danseze. Va sta și va dansa toată noaptea nonstop cu oricine și cu toți, cum face mereu. E o dansatoare grozavă și, de obicei, o privesc, dar probabil că ăsta e momentul meu să evadez. Nici moartă nu ar pleca de pe ringul de dans. Aș putea da vina pe diferența de fus orar sau pe faptul că mă deranjează stomacul. Am mâncat scoici la antreu.

Cazarea noastră este la douăzeci de minute distanță, hotelul la care am aranjat să o întâlnesc pe Sonya în Santa Barbara este la patruzeci de minute distanță. Trebuie să ajung la hotel ca să iau mașina și să conduc în oraș. Pot să o fac? Să o întâlnesc pe Sonya și să mă întorc înainte ca nunta să se sfârșească, înainte să își dea seama Cat că am plecat? Nu știu, dar cu cât plec mai devreme, cu atât am mai multe șanse. Când mă vede apropiindu-mă de ea, pare îngrijorată. Îmi frec abdomenul și îi explic în grabă că trebuie să ajung la toaleta din camera noastră. Știe că nu îmi place să merg la toaletă când sunt în public, îi spun că nu durează mult, că trebuie să îmi schimb și cămașa, sunt rușinat; fă-ți de cap, voi fi bine, mă întorc să dansez după. Vrea să aibă grijă de mine, desigur. Cat este grijulie, dar îi place să aibă și spațiul ei personal, având în vedere că a locuit singură douăzeci de ani și îi place să le ofere și altora spațiu personal, așa că părăsesc petrecerea. Fac un duș rapid, mă schimb într-o cămașă și pantaloni curați, iau geanta de voiaj și mă îndrept cu mașina către Santa Barbara.

Locul întâlnirii este un motel, trag mașina în parcare și urc scările până la etajul doi. La capătul coridorului, toate ușile dormitoarelor au fost lăsate deschise, așa cum am fost informat, pentru diverse tranzacții. O identific pe Sonya imediat, o recunosc după poză și datorită faptului că e singura femeie de acolo. La șaptezeci și patru de ani, a publicat două cărți despre bile, joacă, le colecționează și este unul dintre marii experți din lumea bilelor. Am chemat-o aici pentru a-mi evalua bilele de sticlă sau, mai degrabă, pe cele ale lui Hamish O'Neill, iar după

ce i-am împărtășit poze din colecția mea, i-am stârnit curiozitatea, fiind de acord să vină. La peste o sută treizeci și șase de kilograme și cu artrită la ambii genunchi, este înconjurată de fani care sunt nerăbdători să aibă parte de o clipă din timpul ei. Însă, imediat după ce intru, suntem numai eu și cu ea. La fel ca mine, vrea să trecem direct la fapte. Cele patru camere de la acest etaj sunt pentru tranzacționare, unde oamenii pot discuta, schimba, evalua bilele. Am mai fost la două convenții înainte unde m-am prezentat drept Hamish O'Neill și mereu m-am încărcat de bucuria de a fi înconjurat de oameni pasionați de bile, așa cum sunt eu. Observând ochii lor care licăresc atunci când privesc o colecție de Guinea cobra sau o colecție transparentă în dungi sau cu inserții spiralate exotice sau chiar o cutie cu mostre pe care nu au mai văzut-o până acum sau pe care nu au văzut-o în realitate, în stare perfectă, îmi aduc aminte că nu sunt singurul hipnotizat de această lume. Desigur, unii oameni sunt mai nebuni decât mine, petrecându-și viața întreagă și cheltuindu-și economiile colecționând, fără să joace nici măcar o dată, dar eu mă simt mereu ca între prieteni la aceste întâlniri, ca și cum pot fi eu însumi, deși particip folosind numele fratelui meu.

Când am contactat-o pe Sonya, deja aveam cele două cărți ale sale. Pe una din ele o cumpărasem cu intenția de a-mi evalua colecția, dar am realizat repede că aș putea fi ușor indus în eroare și păcălit. Am contactat-o pe internet, deoarece ea este unul dintre cei mai versați colecționari care există. Nu am adus întreaga colecție, nu îmi puteam permite taxele companiei aeriene și nu puteam pune mai multe în geantă fără să nu-i stârnesc vreo suspiciune lui Cat. Le-am adus pe cele pe care le-am considerat valoroase. Nu le-am adus ca să le vând – i-am spus clar lucrul ăsta Sonyei Schiffer. Nu știu dacă le voi vinde vreodată sau nu; mereu am crezut că nu o voi face, dar se apropie momentul. Băncile mă caută pentru apartamentul pe care îl dețin în Roscommon, o investiție neinspirată într-un bloc de apartamente la naiba-n praznic, care a costat prea mult la momentul respectiv și care acum nu valorează nimic. Pentru că școala, centrul comercial și orice altceva care era în plan nu au

fost aprobate, nu pot închiria apartamentul, nici vorbă de vândut, ceea ce mă pune în situația dificilă de a încerca să plătesc ipoteca din resurse proprii.

Trebuie să mă adun și să mă concentrez.

Deși eu am condus până aici și trebuie să conduc înapoi, Sonya insistă să bem whisky împreună. Am senzația că de răspunsul meu depinde dacă va evalua piesele sau nu. Ea a ieșit în oraș, nu vrea să fie grăbită. Îmi pot face mâine griji pentru mașină și pentru ce scuză îi voi oferi lui Cat, dar în acest moment nu știu. O să inventez eu ceva.

— Măi, măi, ce colecție aleasă ai, spune Sonya în timp ce ne așezăm la o masă în dormitor.

Ceilalți se învârt în jurul nostru, vorbesc, fac schimb, joacă sau chiar urmăresc ce face ea, dar eu nu îi bag în seamă. N-o scap din ochi. E imensă, atât de mare încât fundul ei depășește marginile scaunului. Ea crede că sunt Hamish O'Neill, câștigătorul Campionatului Mondial din 1994, campion la jocurile individuale în același an. Vrea să vorbim despre asta un timp și nu mă deranjează să retrăiesc zilele mele de glorie, căci sunt puțini oameni cărora le pot povesti. Îi povestesc totul de-a fir a păr, cum i-am bătut pe nemți de zece ori la rând și cearta de la bar care a început după aceea între Spud, din echipa mea, și unul dintre jucătorii echipei germane, americanii jucând rolul de împăciuitori. Râdem de asta și observ că este impresionată, apoi revenim la bile.

— Am cumpărat cartea ta pentru a încerca să le evaluez eu însumi, dar am realizat repede că este o artă să faci asta, una pe care nu aș putea să o stăpânesc, spun eu. Am învățat că sunt mai multe reproduceri decât am crezut.

Mă privește cu luare-aminte.

— Nu mi-aș face probleme în privința reproducerilor, cât în privința oamenilor, Hamish. Când vine vorba de lumea colecționarilor, reproducerile nu sunt un lucru nou. *Strălucitoarele* și *exploziile solare* erau o încercare de a imita foițele de ceapă, iar *ochii-de-pisică* încercau să le imite pe cele cu spirale. Cărămiziile, cele denumite „slag”, care au fost cele mai renumite bile produse de M.F. Christensen & Son Company,

agatele Akro și carneol, precum și cele de tipul Ades sunt o încercare de a imita pietrele șlefuite manual, dar, în pofida tuturor, toate aceste bile – în afară de cele ochi-de-pisică, desigur – au o mare valoare pentru colecționari.

Zâmbesc, gândindu-mă la gluma mea despre Cat, și anume că nu ar fi bună de colecționat, deși ea este cel mai valoros lucru din viața mea, iar Sonya se uită la mine pe deasupra ochelarilor căzuți pe vârful nasului. Parcă m-ar evalua pe mine și nu bilele, le învârte cu degetele ei groase și dolofane sub lupa care mărește de zece ori, cu inelele ei aurii care pocnesc pe fiecare deget din cauza grăsimii. Alea nu mai pot fi scoase de pe degete în veci.

— Dar, de obicei, toate și toți imită ceva sau pe altcineva.

Înghit în sec, gândindu-mă că e o aluzie directă la mine. Ca și cum ar ști că eu nu sunt Hamish O'Neill, deși nu ar fi posibil.

După ce le studiază un timp, iar eu deja am dat pe gât prea mult whisky, spune:

— Aici ai niște reproduceri și asta, asta a fost reparată ca să acopere o spărtură, vezi micile încrețituri și lipsa de claritate din interiorul bilei?

Aprob dând din cap.

— Asta este de la reîncălzirea sticlei. Și ai și câteva exemplare fantezii, spune ea, învârtindu-le pe toate. Obiecte care nu au existat niciodată în forma originală. Pungi de plastic cu etichete vechi. Privește dezgustată. Dar nu, în general arată bine totul. Evident, ai un ochi priceput.

— Sper. Vom vedea, nu-i așa?

— Așa e.

Se uită la colecție și râde hârâit.

— Sper că ai timp, pentru că asta va dura toată noaptea.

E ora patru dimineața când cineva numit Bear mă duce înapoi la cazare într-o camionetă, apoi pleacă în viteză. De abia pot vedea ceva în fața ochilor după ce am dat pe gât o sticlă cu whisky împreună cu Sonya. Încerc să mă concentrez când sunt pe alee și cad cu tot cu geanta cu bile de sticlă în vița-de-vie. Râzând, mă ridic și mă poticnesc mergând spre cameră.

Când trecusem cu camioneta pe lângă podgorie văzusem,

spre surprinderea mea, că nunta se încheiase și nu mai rămăsese niciun invitat, nici măcar Cat a mea. Neobișnuit pentru o nuntă irlandeză, deși nu suntem în Irlanda și ar fi trebuit să știu că o să se termine mai devreme știind cât de conservatori sunt toți. Mă poticnesc la intrarea în hotel, întâmpinat de privirea furioasă a proprietarului care a trebuit să îmi deschidă ușa la o asemenea oră, și mă lovesc de tot, de tocuri, de ușă, de mobilă, în drumul către scară. Când ajung în dreptul dormitorului, ca prin magie, Cat deschide ușa, vizibil supărată.

— Unde naiba ai fost?

Știu că iar am făcut-o de oaie. Indiferent ce cred eu despre mine sau despre faptul că mă pot schimba, mereu fac ce fac și rănesc oamenii. Acel Hamish din mine iese la iveală, dar nu mai pot da vina pe el, nu am putut niciodată să o fac. Este vina mea. Mereu a fost vina mea.

28
Reguli la piscină
Este interzis consumul de alcool

O aștept pe Lea în mașină în timp ce ea se pregătește de petrecere. Dau la maximum încălzirea, în încercarea de a-mi usca blugii care-mi sunt lipiți de picioare. Scot iar inventarul din geantă și îl răsfoiesc. Citesc în fugă amintirile lui de o viață, toate catalogate și notate cu scrisul lui frumos de mână. Privesc fotografiile făcute articolului din ziarul de pe peretele barului *Marble Cat.* Imaginea este neclară și tata se ascunde pe rândul din spate, dar sigur este el. Pentru prima oară observ data din ziar.

O sun pe mama, care răspunde neașteptat de repede pentru o oră așa de târzie.

— Bună seara, mamă, sper că nu te-am trezit.

— Nu, nu-i nicio problemă. Tocmai ne terminam paharele cu vin – Robert e atât de beat încât stă pe tweetul celor de NASA, chicotește ea, și îl aud pe Robert pe fundal, strigând ceva despre extratereștrii care-i fac semne cu mâna de pe lună. Suntem pe balcon și ne uităm la lună, nu-i așa că-i minunată? Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești trează, știind că nici în copilărie nu puteai să dormi când era lună plină. Obișnuiai să te strecori în pat cu noi. Îmi aduc aminte cum Fergus a mers cu tine la bucătărie ca să beți ciocolată caldă. Și v-am găsit pe amândoi acolo, stând pe întuneric la masa din bucătărie, el dormea, iar tu te uitai pe geam.

Luna este de vină.

Zâmbesc la imaginea pe care mi-o descrie.

— Nu m-am schimbat prea mult.

— S-au distrat băieții azi? întreabă ea.

— S-au distrat grozav.

Râde.

— Sunt sigură ca și tu. E frumos să ai o zi doar pentru tine. Nu prea ai parte de asta.

Tăcere.

— E totul în regulă?

— Îți amintești petrecerea de la ziua mea când am împlinit treisprezece ani? Am avut un cort în grădina din spate, nu-i așa?

— Da, vreo patruzeci de oameni, catering, de toate.

— A fost și tata acolo? Nu-mi amintesc prea bine.

— Da, a fost.

— Deci nu a fost plecat în ziua aceea?

Ziarul este datat cu ziua mea de naștere, totuși se referă la campionatul ținut în ziua anterioară.

Oftează.

— A fost acum mult timp, Sabrina.

— Știu, dar îți poți aminti?

— Desigur, a fost acolo, a fost în toate fotografiile, îți amintești?

Îmi amintesc acum. Eu în fusta mea scurtă și pe tocuri, arătând ca o vampă. Nu pot să cred că mama m-a lăsat să mă îmbrac așa, deși știu că nu i-am dat de ales.

— Dar în ziua de dinainte?

— Ce-ai aflat, Sabrina? Spune tot, se răstește ea.

Sunt luată prin surprindere de răceala ei.

— Bănuiam, umple ea tăcerea, ceea ce probabil îmi vei spune, că avea o aventură cu cineva din afara orașului. A spus că a fost la Londra la o conferință, dar când am sunat la hotel nu era nici urmă de el. Am bănuit ceva, era secretos ca de obicei, făcând lucruri de genul ăsta, ducându-se undeva unde știam că, de fapt, nu se ducea. Făcea asta des. A venit acasă în ziua petrecerii tale. L-am luat la întrebări, nu îmi amintesc acum, dar a reușit să scape ca de fiecare dată. M-a făcut să mă simt ca o nebună, ceva la ordinea zilei. De ce? Ce ai aflat? Cine era? Era Regina aia? Dumnezeu știe câte or mai fi fost, dar el niciodată nu a recunoscut. Mereu am crezut că erau împreună de dinainte să ne despărțim.

— Nu cred că era cu altă femeie, mamă. Avea o aventură cu siguranță, dar nu una cum crezi tu.

Trag aer în piept.

— Era la Campionatul Mondial de Bile de Sticlă în Anglia.

Echipa lui formată din șase oameni, Electric Slags, a câștigat. Un ziar a publicat o fotografie și un articol despre asta de ziua mea. El se ascunde în spate, dar știu că e el.

— Ce? Campionatul de Bile de Sticlă? Ce Doamne, iartă-mă, spui tu acolo?

Se bâlbâie în timp ce vorbește și nu cred că e momentul potrivit să discut despre asta cu ea. Am greșit, trebuia să aștept, dar nu mai puteam.

— Ți-am spus despre asta, mamă, s-a jucat cu bilele toată viața lui, în competiții. În secret. Le și colecționa.

E tăcută. Are multe de procesat, cu siguranță.

— E el în fotografie, dar a folosit alt nume. Hamish O'Neill.

O aud cum inspiră.

— Doamne, Dumnezeule! Hamish era fratele lui, fratele lui mai mare care a murit când Fergus era destul de mic. Nu prea vorbea despre el, dar am aflat câteva lucruri despre el între timp. Fergus îl venera. O'Neill era numele de fată al mamei lui.

Deci Mattie avea dreptate. Totul era legat de Hamish. Acesta a folosit numele tatei când a murit, iar tata, la rândul său, a folosit numele lui Hamish. Nu știu dacă voi afla vreodată de ce. Nu știu dacă vreau să aflu.

— Era și un trofeu pentru cel mai bun jucător individual, Hamish O'Neill. I-am cunoscut coechipierii, ei spun că tata este Hamish.

Mama rămâne tăcută. Temă de gândire. Nici nu îmi pot imagina ce încearcă să își reamintească în încercarea de a înțelege și a pune totul cap la cap.

— Mama?

— Și a câștigat în ziua anterioară zilei tale de naștere?

— Da.

— De ce nu mi-a spus?

— Nu a spus nimănui, zic eu. Nici familiei lui, nici prietenilor.

— Dar de ce?

— Cred că încerca să-l readucă la viață pe fratele lui. Să îl onoreze într-un fel. Cred că el considera că nimeni nu va înțelege. Că toți vor crede că e ceva ciudat.

— Este ciudat, țipă ea, apoi oftează și tace.

Apoi, ca și cum s-ar simți vinovată, adaugă:

— E frumos totuși. Faptul că îl onorează.

Liniște.

— Cu cine naiba eram măritată? întreabă în șoaptă.

Nu știu cum să îi răspund la asta, dar știu că nu vreau ca soțul meu să întrebe același lucru despre mine.

Lea încearcă să se așeze încet pe scaunul din față în rochia ei strâmtă de culoare bej și geaca neagră de piele, mirosind a parfum, plină de machiaj și aproape de nerecunoscut față de majoritatea zilelor în care pare asistenta perfectă.

— E prea mult? întreabă ea emoționată.

Culoarea rochiei o face să arate ca și cum e goală.

— Nu, spun eu pornind motorul. Deci spune-mi unde mergem.

— Știu doar atât cât știi și tu.

Îi arunc o privire amenințătoare.

— Ce? chicotește ea. L-am întâlnit online. Îl cheamă Dara. E delicios. Nu ne-am întâlnit în persoană, dar știi tu…

Dă din umeri.

— Nu, nu știu, spune-mi.

— Ei bine, ne-am cunoscut pe un site de întâlniri. Am vorbit pe Skype de câteva ori. Știi tu, repetă ea, ca și cum ar trebui să știu ceva.

— Nu, nu știu. Ce e?

Se uită la mine, dând din cap de parcă ăsta ar fi un răspuns, ceea ce chiar e.

— Ah! spun eu deodată.

— Da, acum te-ai prins.

Se uită din nou în față.

— Deci ne cunoaștem destul de bine, dar nu ne-am văzut încă.

— Ai făcut sex pe Skype și ești emoționată să îl întâlnești? râd eu.

— Camera mea avea un filtru, explică ea. Eu mă gândesc că eu nu am.

— Și ce face acest misterios Dara, încât ne poate ajuta să găsim bile la ora unsprezece noaptea?

— Se ocupă cu prelucrarea lemnului. Scaune, mese, mobilă. Îmi aduc aminte că spunea că e acolo și un artist care lucrează cu sticlă.

Mă îndoiesc.

Găsim adresa petrecerii pe care i-a dat-o Dara, ocazionate de luna plină. Ne holbăm la ea de pe partea cealaltă a râului, în tăcere, amândouă adâncite în gândurile noastre, probabil crezând același lucru. Am fost păcălite.

Adresa este o parcare etajată. Se află pe locul unui centru comercial demolat, care trebuia să facă loc unui nou centru comercial modern și unui cinema de șaptezeci de milioane de euro, lucru care nu s-a mai întâmplat, așa că parcarea a rămas singură în sălbăticie, departe de orice firmă care ar putea-o utiliza. Luna se află deasupra ei, mare și plină, ghidându-ne ca Steaua Nordului, veghindu-ne progresul cu privirea ei maternă, dar cred că acum râde de noi.

E o monstruozitate enormă de beton, dar este de modă veche, urâtă, din cărămidă roșie, strâmtă și cu tavanul jos, nu ca parcările de azi, luminoase și spațioase. Are opt etaje, nicio mașină la vedere la niciun etaj. Pe la jumătate, la etajul patru, apare o sclipire prin găurile plasei care o acoperă.

— Se pare că e acasă, spune Lea, încercând să facă o glumă.

— Simți miros de fum? întreb eu.

Ea inspiră și aprobă din cap.

— Auzi muzică?

Un bas ritmic și calm se aude încet, pare că vine de la etajul patru.

Niciuna din noi nu se mișcă.

— Poate că este totuși o petrecere, spun eu. Crezi că e periculos?

Suntem într-o parte părăsită a orașului care trebuia dezvoltată, dar nu a mai fost, care e în paragină, invitate de un om care mânuiește cu abilitate unelte, pe care Lea l-a cunoscut pe internet. Mă întreb dacă norocul s-a terminat pe ziua de azi.

Zona este complet acoperită cu garduri de lemn de tipul celor

de pe șantier, mult prea dificil de escaladat și fără spații prin care să poți trece. Ne învârtim în jurul gardului și găsim o porțiune deschisă, ca o invitație înăuntru. Trecem tiptil prin gard, trecem și de bariera de unde mașinile fantomă ridică tichetele de parcare și intrăm în parcarea întunecată. Parterul a fost acoperit complet de graffiti, fiecare centimetru din pereții de beton și stâlpii de suport au fost desenați. Nu mă concentrez prea mult pe colțurile întunecate, nu vreau să zăbovesc pe acolo, trebuie să continui să merg. Urmăm semnele care indică scările și alegem să ignorăm lifturile, care bănuiesc că nu merg oricum și chiar dacă merg, nu sunt interesată.

Din fiecare film de groază pe care l-am văzut am învățat sa evit parcările întunecate dacă sunt singură noaptea sau chiar ziua, și totuși sunt aici, înaintând împotriva oricărui instinct de care corpul mă avertizează să țin cont. Sunetul muzicii și râsetele se aud din ce în ce mai tare, cu cât urcăm scările, cu atenție crescândă, intenționând să nu facem vreun zgomot și să îi speriem. Se aude un zumzet de conversații și acel bas relaxant ne ține în priză; este un fel de civilizație acolo sus, una care nu seamănă cu niște țipete îngrozite, împușcături și dans violent al vreunei bande. Mă aștept să vedem o comunitate de oameni ai străzii, conectați cu laptopurile pe Skype; sunt pregătită să fug, sa le dau tot, banii, telefonul, orice, în caz că sunt furioși că i-am întrerupt.

Lea se pregătește, își verifică reflexia în oglinda de buzunar ș, își reaplică un strat gros de ruj, care o face să pară că și-a făcut injecții cu colagen, apoi își dă părul pe spate și împinge ușa. Sunt surprinsă când vedem ce e înăuntru. Oriunde mă uit vad copaci, plante mari și verzi acoperind betonul gri. Așezate în ghivece superbe, în stil spaniol sau mexican, cu dale frumoase de mozaic. De la un copac la altul, atârnă ghirlande luminoase și lumina lumânărilor creează o potecă șerpuită printre copaci. Parcă suntem în paradis în mijlocul unei parcări de beton. Gri și verde, întuneric și lumină, artificial și natural.

— Bună, fetelor, spune un tânăr de lângă noi și ne întoarcem surprinse. Puteți să-mi arătați invitația?

Deschidem gurile, apoi le închidem, suntem vizibil șocate.

— E invitata lui Dara, spun eu într-un final, când văd că Lea nu spune niciun cuvânt.

— Ah, super.

Se ridică.

— Urmați-mă. Scuze de chestia cu invitația, e vina lui Evelyn, e foarte insistentă în urma evenimentelor de anul trecut. Aparent, petrecerea a fost spartă și lucrurile au luat-o razna un pic.

Îl urmăm pe cărarea șerpuită printe copaci, și simt că sunt într-un vis.

— Voi ați făcut toate astea? întreb eu.

— Da. E tare, nu-i așa? Evelyn de abia s-a întors din Thailanda, unde aveau mereu petreceri ocazionate de luna plină. Aici nu e chiar ca în Thailanda, dar tema a fost jungla urbană.

Poteca se termină, dar se continuă cu un spațiu care pare să fie o sufragerie. Un candelabru imens de sticlă cu lumânări mari atârnă din tavanul de beton, iar ceara se scurge din ele. Dedesubt e un covor oriental și numeroase canapele de piele uzată pe care stau așezați o duzină de invitați sau mai mulți și vorbesc ca și cum ar fi la o petrecere ținută în casa cuiva. Se aude muzică, muzica relaxantă pe care o puteam auzi de pe partea cealaltă a râului și o fată care seamănă cu o nimfă, îmbrăcată într-un costum strâns pe corp, de paiete, dansează de una singură, cu ochii închiși, mișcându-și degetele în aer, cântând la o harpă imaginară. Câțiva își ridică capetele să se uite la noi, cei mai mulți nu, par un grup prietenos care ne măsoară din priviri și ne întâmpină cu zâmbete. Sunt de toate vârstele, genul de artiști, foarte interesanți, dezinvolți, nu ca mine sau Lea, una mamă a trei copii, cealaltă sora medicală Kardashian.

— Uite-l, spune ea, arătând repede cu degetul.

Lea țopăie până la Dara și se îmbrățișează. După o clipă, din mijlocul acelei mulțimi de oameni, îmi strigă:

— Marlow!

Încuviințez dând din cap. Marlow. Am venit aici ca să mă întâlnesc cu Marlow.

— Marlow! strigă Dara, apoi fluieră și face un semn cu capul

înspre mine.

Din grupul așezat pe canapea, un tip absolut superb își ridică privirea. Este îmbrăcat în blugi negri strâmți, un tricou negru ca tăciunele, bocanci de muncitor, un trup perfect, brațe tonifiate, păr negru și lung, pe care și l-a dat într-o parte după ureche, iar pe partea cealaltă îi cade peste obraz. Johnny Depp de acum douăzeci de ani. Stă cu un ochi închis în timp ce trage dintr-o țigară și ține o sticlă cu bere în cealaltă mână. Se uită la mine și mă cercetează. Mă cutremur sub privirea lui intensă și nu știu încotro să mă uit. Lea râde.

— Baftă! îmi urează, ridică degetul mare în sus și apoi se îndreaptă către un butoi cu sticle cu bere ascunse sub gheață.

Înghit în sec. Marlow îmi zâmbește și o părăsește pe domnișoara diafană ca un fluture, cu bijuterii de corp înfășurate în jurul abdomenului lucrat la sală. Se oprește în fața mea și cam prea aproape pentru un străin.

— Salut.

Salut. El îmi zâmbește și se așază pe speteaza unei canapele, astfel încât privirile noastre să fie la același nivel. Se uită la mine de parcă l-aș amuza, dar nicidecum ca să mă tachineze.

— Mă cheamă Sabrina.

Mă uit în jur și o văd pe Lea luând loc pe canapea lângă un grup de oameni, ține o bere în mână și este cât se poate de relaxată. Încerc și eu să mă relaxez.

— Mi-am pierdut niște bile de sticlă, îi spun zâmbind.

— Ei bine, ai venit unde trebuie, zice el cu un zâmbet larg. Haide în studioul meu, mă invită el și se ridică în picioare.

Râd auzind ce spune, iar el pare nedumerit de reacția mea, luând-o înspre studio. Mă uit la Lea care îmi face semn să-l urmez pe Marlow. Merg după el printre copacii aflați pe partea opusă zonei cu petrecerea și descopăr că nu m-a mințit. De-a lungul pereților acestei parcări există birouri și studiouri de artă.

— Ce este locul acesta?

— Consiliul artiștilor ne permite să lucrăm aici. Au avut o idee genială privind folosirea acestui spațiu. Planul a fost să creeze ceva nou la fiecare etaj; expoziții la etajul trei, spectacole

de teatru la etajul cinci… Suntem aici de un an.

Descuie ușa și pătrunde în birou.

Pretutindeni este doar sticlă care strălucește în lumina lunii.

— Uau, este foarte frumos!

Mă uit împrejur, dar nu mă pot opri asupra niciunui obiect, deoarece fiecare lucru din sticlă este o capodoperă: o carafă, pahare, vaze, panouri și candelabre – nenumărate culori minunate ale unor obiecte care au fost sparte și rearanjate pentru a da naștere unor creații mirifice.

El se așază pe birou, cu picioarele atârnând în aer și se uită la mine.

— Tu creezi bile de sticlă, exclam eu zărind un dulăpior aflat într-un colț, cu piesele micuțe sclipind în lumină, iar inima începe să-mi bată cu putere.

Îmi dau jos geanta de pe umăr și scot inventarul, simțind cum obrajii îmi iau foc. Mă îndrept spre el și îi întind dosarul.

— Tatăl meu a fost un colecționar de bile de sticlă. Am găsit acest inventar printre lucrurile lui, inclusiv bilele, dar două colecții de aici lipsesc.

Încerc să dau paginile în grabă ca să ajung acolo unde sunt înscrise piesele care lipsesc, dar el mă oprește, își pune palma peste mâna mea, în timp ce citește fiecare rând în ritmul lui.

— Este incredibil, spune el după o vreme.

— Știu, îi spun eu cu mândrie, și evident uitându-mă la mâna lui care o ține pe a mea, de parcă el n-ar băga de seamă ce se petrece, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume. Parcurge pagină cu pagină și degetele lui îmi ating dosul palmei, ceea ce îmi dă fiori, dar concomitent mă neliniștește. Sunt o femeie măritată și n-ar trebui să mă aflu aici, atât de aproape de un tip cu care mă țin de mână, un tip care este atât de chipeș și de cool, dar iată-mă totuși aici. Și nici nu-mi doresc să-mi dea drumul. Citește pe îndelete inventarul, mângâindu-mă încet pe mână.

Luna este de vină.

— Asta-i o colecție impresionantă, spune el într-un final, ridicându-și privirea spre mine. Deci a fost un colecționar împătimit al bilelor de sticlă.

— Ce vrei să spui?

— Se pot fabrica bile de lut, oțel și plastic. Dar el le-a colecționat doar pe cele de sticlă.

— Ah, da? Nu mi-am dat seama de asta.

— În afară de oțelitele acestea. Văd că și din acestea a colecționat câteva. Dar cele mai frumoase sunt cele de sticlă lucrate manual, spune el cu un zâmbet, iar apoi adaugă: Dar părerea mea nu contează, deoarece nu pot fi imparțial. Care sunt bilele care îți lipsesc?

Tragedie mare, trebuie să-mi desprind mâna dintr-a lui ca să răsfoiesc paginile și să-i indic denumirea.

— Acestea și acestea.

El fluieră admirativ când vede prețul.

— Pot să fac dubluri după ele, dar este imposibil să le fac să arate la fel, iar el va observa diferența, spune. Un astfel de colecționar își va da seama imediat.

— Nu, nu-și va da seama, spun eu înghițind în sec. Nu se simte prea bine în ultima vreme. De fapt, speram să găsesc ceva nou. Vreau ca el să-și formeze amintiri noi.

Nu da înapoi, Sabrina, și fă următoarea mutare. Fă ceva nou.

— Cu plăcere, spune el, cu ochii jucăuși, și eu trebuie să-mi întorc privirea. Deci, Sabrina, din inventar reiese că tatăl tău începuse să colecționeze bile de sticlă contemporane. Are doar una singură care este stricată, o inimă, ceea ce este ironic, nu crezi? Aici pot să intervin. Aș putea să-ți fac bile contemporane artistice. Uită-te acolo!

Arată spre expoziția din dulăpiorul lui și sunt vrăjită de varietatea de bile pe care le deține. Parcă ar fi un cufăr plin cu pietre prețioase. Atât de multe spirale și modele, culori și nuanțe se reflectă.

— Poți să le ții în mână dacă vrei, zice el.

Când deschid cutia, sunt atrasă de o bilă ciocolatie, asemănătoare unei bile de snooker și sunt surprinsă de greutatea acesteia. Sunt mai mari decât cele din colecția tatălui meu, nu sunt bile obișnuite pentru joc, însă coloritul lor și designul sunt infinit mai intense și mai alambicate. Spirale și bule de aer care mă hipnotizează, iar când le iau în palmă și le ridic în lumina lunii, mi se pare că au și mai multă profunzime.

— Este interesant că ai ales-o pe aceea, observă el. Aceea este preferata ta?

Încuviințez și o acopăr cu degetele. Am senzația că din interiorul ei iradiază căldura unei flăcări.

— Dar nu este pentru mine, îi spun eu cercetând colecția. I-ar plăcea una ca asta, sunt convinsă.

Nu este ceea ce am căutat toată ziua, dar am o presimțire bună, în orice caz, este o soluție mai bună decât să merg cu mașina de nebună, încercând să găsesc piesele de joc pe care n-am să le găsesc niciodată.

— Nu, nu, spune el și îmi ia cu blândețe bila ciocolatie, apoi îmi pune mâna pe talie și se uită la ea din spatele meu. Am să-ți fac una nouă acum.

— Acum?

— Sigur. Trebuie să ajungi altundeva?

Mă uit spre Lea; este pierdută în ochii lui Dara, iar Dara își trece degetele prin părul ei. Este aproape miezul nopții și eu ar trebui să merg acasă unde oricum nu este nimeni. Trebuie ca această noapte să aibă un final. Ceea ce am descoperit despre tata m-a bucurat, m-a extenuat, m-a stors de vlagă, dar trebuie să găsesc o soluție. Am deschis o rană și trebuie să fac ceva ca să ajut vindecarea ei. Dacă nu pot reîntregi colecția tatei, atunci trebuie să-mi duc la bun sfârșit propria misiune.

— În cât timp o poți face?

El ridică dezinvolt din umeri.

— Hai să vedem.

Pare că nu pășește, ci alunecă, mișcându-și picioarele fără să facă zgomot, de parcă i-ar fi prea lene să le ridice de pe sol. Pornește butelia cu gaz, mă lasă singură o clipă, dispare în spatele copacilor din parcare, apoi se întoarce cu un bax cu bere și cu un joint, iar ochii îi strălucesc ghiduși.

Aud vocea lui Aidan în mintea mea. *Nici măcar nu știu dacă ești fericită, Sabrina. Ești distantă. Eu te iubesc. Mă auzi.? Tu mă iubești pe mine?*

Poate că ar trebui să plec, dar dacă am aflat astăzi ceva, atunci acel lucru este că sunt fiica tatălui meu. Rămân acolo.

29
Jocul trecutului
Din cercul mic în cercul mare{29}

Stau în fața lui Larry Brennan, altfel spus Lampy, pentru că în timpul adolescenței îi plăcea să meargă noaptea să vâneze animale, de obicei iepuri, pe vremea când noi toți eram adolescenți. A avut un unchi în Meath, unde îl trimiteau, de obicei, să stea în weekenduri. Tatăl lui era un alcoolic și mama lui suferise o cădere nervoasă și nu putea să facă prea multe, deci el a fost expediat la unchiul lui, iar sora lui s-a dus la mătușa lor. Sora lui a nimerit mai bine. Părinții lor s-au gândit că el avea să ajungă într-un loc mai bun, dar s-au înșelat. Unchiul nu era cu nimic mai presus de taică-său, doar dădea impresia că este mai responsabil deoarece nu avea propria familie de care să se îngrijească. El era bine atunci când era singur. Îi plăcea și lui băutura, dar îl plăcea și pe Larry, prea mult după părerea mea, însă acesta nu cred că și-a dat seama de asta decât după ce a mai crescut și a privit în urmă. Larry mereu dorea ca eu să merg cu el acasă; cred că unchiul îl lăsa în pace atât timp cât avea un prieten în vizită, dar mie nu mi-a plăcut unchiul lui nici cât negru' de sub unghie. Tom îl chema. M-am dus odată la el peste weekend și, în ciuda aventurilor, a pățaniilor neplăcute, a libertății de a mânca și de a bea tot ce doream, la orice oră din zi și din noapte, nu mergeam la el ori de câte ori mă chema. Unchiul lui nu era normal la cap. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrecea acolo.

Vânătoarea la lumina lămpii era distractivă. Larry obișnuia să ia pușca cu aer comprimat a unchiului său și să meargă pe câmpii când era întuneric beznă. Eu țineam lanterna, cu o intensitate de un milion de lumeni, și trebuia să sperii iepurii pe care el, apoi, îi împușca. Nu-i nimerea nici măcar pe jumătate din ei. Întotdeauna mă gândeam că mama ar face o tocăniță excelentă din ei, dar nu aveam cum să-i țin proaspeți până mă întorceam acasă; de fapt, nici nu am întrebat pe nimeni cum aș

putea face asta. Larry îi vâna nu pentru mâncare, ci mai degrabă îi plăcea să ucidă, și sunt convins că fiecare iepure ucis era echivalentul uciderii unchiului, a tatălui, a mamei sale sau a oricui altcuiva care l-a dezamăgit pe lumea asta. Poate era chiar și uciderea mea, pentru că mă aflam acolo, cu el, dar nu acționam în niciun fel.

Vânatul la lumina lanternei mergea cel mai bine în timpul celor mai întunecate momente ale nopții; nopțile înnorate erau bune, dar cel mai bine era când era lună nouă. Mi-l amintesc pe Larry verificând condițiile meteo, pe măsură ce se apropia weekendul, aproape că-și ieșea din minți din cauza asta și făcea tot felul de chestii nebunești la școală când vremea nu se anunța propice pentru vânătoare. Cred că atunci știa că trebuie să rămână în casă toată noaptea, și știa ce însemna asta. Hamish nu era acolo. Eu aveam șaisprezece ani pe atunci și el era plecat la Liverpool, dar i-ar fi plăcut aici și ar fi venit cu mine. În același timp, i-ar fi dat și o lecție unchiului lui Larry.

Acum mă uit la Larry „Lampy” Brennan, este de-o seamă cu mine, are cincizeci și șapte de ani, dar este slab, îngrijit și respectabil. Stau în fața lui, la biroul lui, și mă gândesc la tot ceea ce știu despre el. Acum este îmbrăcat într-un costum elegant, are vreo doisprezece angajați, îi merge bine în afaceri, după ce s-a smuls din mizeria în care a fost și a îndepărtat toate semnele trecutului. Inima îmi bate cu putere în timp ce el își îndreaptă cravata cu degetele lui manichiurate, în timp ce așteaptă să-i dau un răspuns, și simt tensiunea cum se acumulează în pieptul meu – tensiunea aceea de care nu pot să scap niciodată – și mă simt atât de îngreunat, încât șuier când respir, încercând să-mi recapăt suflul.

— Pun pariu că nimeni din viața ta actuală nu știe de unde provenim noi doi, îi spun eu.

El rămâne blocat, nedumerit de înțelesul vorbelor mele.

— Știi la ce mă refer, Lampy.

El înmărmurește și știu că a fost suficientă o singură clipă ca să-l proiectez înapoi în timp, când el era doar un băietan, lucru de care încercase din răsputeri să scape. Are șaisprezece ani din nou. Este Lampy Brennan, iar în mintea lui este haos total,

lumea îi este potrivnică și el luptă singur împotriva tuturor.

— Ce spui tu acolo, Fergus? întreabă el domol.

Simt cum îmi curg broboanele de sudoare pe tâmpla dreaptă și vreau să șterg sudoarea, dar dacă fac asta, îi voi distrage atenția.

— Spun doar că sunt sigur că unii oameni ar fi surprinși să afle câte lucruri știu eu despre tine. Atâta tot.

El se apleacă lent în față.

— Mă amenințí, Fergus?

Mă uit țintă la el, cu o privire insistentă și neînduplecată. Nu este nevoie să-i răspund, îl las să interpreteze cum vrea.

Trebuie să-mi reușească schema asta, am cincizeci și șapte de ani, am acceptat fiecare favoare pe care cineva mi-a datorat-o vreodată, și chiar mai mult decât atât, dar acum eu le datorez celorlalți atât de multe favoruri, încât nu aș avea cum să le întorc niciodată. Am ajuns într-o fundătură, acesta este ultimul as din mânecă, sunt nevoit să apelez la astfel de amenințări, atât de disperat sunt și atât de mult am decăzut ca om.

— Fergus, spune el domol, uitându-se în jos, spre biroul lui. Această decizie nu este personală. Trăim vremuri grele. Te-am angajat pentru că am vrut să te ajut să ieși din acest impas. Am făcut-o din loialitate, spune el și mie mi se pare că este absolut zguduit. Noi am spus că vom reevalua situația după șase luni. După șase luni, ți-am spus că trebuie să accelerezi vânzările pentru că tu aveai cele mai puține vânzări, și, da, știu că ai fost de abia la început. Dar acum au trecut nouă luni deja, afacerea nu este pe roze, și trebuie să încep să dau oamenii afară. Tu ai fost angajat cel mai recent, ceea ce înseamnă că tu ești primul pe care îl disponibilizez. Și, sincer – zice el cu o furie care răbufnește parcă din neant, de parcă acum și-ar fi dat seama că nu are sens să fie politicos cu mine –, faptul că mă amenințí nu mă determină să țin mai mult la tine și nu înlătură certitudinea că ești cel mai prost vânzător de pe etajul acesta și că ai adus în firmă cele mai mici venituri.

— Trebuie să-mi acorzi mai mult timp, îi spun, simțindu-mă cuprins de panică, dar încercând să par detașat, sigur pe mine, de parcă aș fi o persoană de încredere. Încă mă zbat să mă

redresez. Primul an este dificil, dar sunt pe drumul cel bun. Acum înțeleg foarte bine cum merg lucrurile pe aici.

— Nu-mi permit să-ți mai acord timp, spune el. Pur și simplu, nu pot.

Îi opun mai multă rezistență, dar cu cât îl presez mai tare, cu atât se îndepărtează mai mult și cu atât devine mai îndârjit.

— Când? îl întreb încetișor, simțind cum tot universul meu se prăbușește.

— Intenționam să-ți dau un preaviz de o lună, zice el, și mă gândeam să te mai plătesc încă o lună până când totul se va termina. Dar ținând cont de amenințarea ta, voi dispune încetarea imediată a contractului.

Mai am un ultim as în mânecă, cel mai prost dintre toate, și niciodată în viața mea nu am vrut să-l folosesc.

— Te rog, îi spun eu și el mă privește uluit, iar furia i-a dispărut. Larry, te rog, te implor!

Favoruri, amenințări, și, nu în ultimul rând, implorări.

— Doamne, dar ce se petrece aici? exclamă Cat când mă găsește întins pe jos în apartamentul meu.

Am strâns tot mobilierul lângă un singur perete. Fotoliile sunt puse peste canapea, măsuța de cafea ocupă tot spațiul din bucătăria minusculă și covorul de iută a fost rulat și pus pe balcon. Acum am un loc îndeajuns de mare pe podea, iar eu țin în mână un marker Sharpie și sunt pe cale să desenez cu el pe podeaua de lemn.

Am trasat un cerc micuț de douăzeci de centimetri, iar acum mă pregătesc să trasez un cerc mai mare, concentric cu primul, de trei sute treizeci și cinci de centimetri diametru. Nu pot să-i răspund lui Cat pentru că sunt foarte concentrat.

— Fergus! exclamă ea, uitându-se în jur, cu ochii larg deschiși și gura căscată. Trebuia să mergem să luăm prânzul împreună cu Joe și Finn, nu-ți amintești? Te așteptam cu toții la restaurant. Te-am sunat de zeci de ori. Am mâncat singură cu ei. Fergus? Mă auzi? M-am dus la tine la serviciu și mi-au spus că ai plecat acasă.

O ignor și-mi văd mai departe de trasarea cercului.

— Ai uitat, Fergus? vocea ei este mai blândă acum. Ai uitat din nou? Să știi că s-a mai întâmplat de câteva ori și mai demult. Te simți bine, iubitul meu? Ceva nu este în regulă cu tine.

Se așază în genunchi lângă mine, dar nu mă pot uita la ea. Sunt ocupat.

— Te simți bine? Ești în regulă? Nu prea mi se pare că te simți bine… Fergus, ești ud leoarcă de transpirație.

— Bun, zic eu și las markerul jos și stau pe vine, dar simt încă o picătură de sudoare cum se scurge de pe nasul meu. Acest joc se cheamă *Din cercul mic în cercul mare,* și exact asta ne va ajuta să facem. Cercul micuț simbolizează o liră, iar cercul extins este limita de unde poți ținti. Ținteşti cu piesa de pe…

— Eu să fac asta?

— Da, tu. Îi dau câteva bile de sticlă pe care le ține de parcă ar fi grenade.

— Fergus, este trei după-amiaza, n-ar trebui să fii la muncă acum, în loc să te joci? Este o nebunie ce faci. Și eu trebuie să mă întorc la serviciu. Vrei să-mi spui și mie ce se întâmplă?

— Am fost concediat! strig eu la ea dintr-odată, ceea ce o reduce la tăcere și o face să tresară de spaimă. Tu ești banca, îi spun eu pe un ton mai agresiv decât intenționez. Arunci piesa și tot ceea ce atingi din mijloc, din liră, devine proprietatea ta. Dacă nu nimerești nicio piesă, atunci piesa pe care ai aruncat-o rămâne și ea în cerc. Apoi încerci din nou. Ai zece încercări.

Îmi așez colecția de ceasuri în cercul mic din interior.

— Aruncă cu o bilă. Țintește!

Ea se uită la colecția de ceasuri și apoi la obiectele amplasate la margine, care urmează să fie introduse în joc. Ochii i se umplu de lacrimi.

— Vai, Fergus, nu trebuie să faci asta! Joe te poate ajuta. Știi că s-a oferit deja.

— Nu accept mila nimănui, răspund eu, simțind că mă apucă amețeala la gândul că puștiul Joe ar plăti ceea ce datorez.

Joe, care nu a făcut niciodată parte din familia mea, până în momentul în care Cat l-a primit cu brațele deschise. Nu ar fi corect față de el.

— Eu mi-am făcut singur aceste probleme, le voi depăși

singur.

De fapt, bilele de sticlă m-au adus în impasul acesta. Când voi scăpa de ele, atunci voi ieși din impas. Minciunile, dezamăgirile, trădarea celor dragi mie, faptul că mi-am făcut de cap, în loc să mă concentrez asupra vieții pe care o am acum, scindarea mea în două, între adevăratul eu și cel care eram în cadrul familiei. Este ziua de naștere a lui Alfie și eu nu pot să o duc pe Cat acolo în vizită, pentru că Sabrina nu o cunoaște pe Cat, ea nici măcar nu știe care este marea mea iubire, și eu n-aș ști de unde să încep să-i povestesc. Dacă îi spun Sabrinei despre Cat, atunci înseamnă că trebuie să-i povestesc și despre bile, și cum aș putea face asta? După o viață întreagă de minciuni. Cat zice că nu va sufla o vorbă despre asta până când nu găsesc o modalitate să-i spun eu Sabrinei, dar mie îmi va scăpa porumbelul. Așa se va întâmpla, iar atunci chiar va trebui să-i mărturisesc totul, ca să nu o mai mint. Amândoi am minți-o pe fiica mea dacă nu i-am spune. Când am cerut evaluarea bilelor de sticlă în California, acela a fost momentul care m-a lămurit cât de prost stăteam financiar. Mă simțeam stânjenit, iar acea minciună aproape că ne-a pus capăt relației, când eu m-am dus la ea la hotel beat criță. Dar Cat mă susține. Ea spune că mă înțelege, însă totul este o harababură, totul este o mizerie. Bilele de sticlă sunt de vină.

Cat țintește. Este o aruncare de toată jena, una proastă în mod intenționat, și evident că ratează. Noi doi am jucat de multe ori jocul cu bile. De îndată ce i-am dezvăluit care este lumea mea, a fost binevenită acolo. M-a însoțit la campionatele de jocuri cu bile, la tot felul de convenții, nu e o jucătoare strălucită, dar nici chiar atât de slabă nu este.

— Fă-o cum trebuie! îi strig, iar ea izbucnește în plâns. Fă-o, fă-o! Iau piesa de pe jos și i-o pun cu forța în palmă. Țintește!

Ea țintește și lovește colecția de ceasuri din cercul mic.

— Bun! Este a ta acum. Este colecția băncii.

Iau colecția și o dau deoparte.

— Acum, următorul obiect! zic eu și așez în cerc inelul de logodnă al mamei mele.

Ea ratează. Eu strig la ea să se străduiască mai tare.

— Fergus, nu pot! Nu pot, nu pot și nu vreau! Te rog, încetează!

Lacrimile îi curg șiroaie pe obraji și se prăbușește la pământ. Iau eu bilele de la ea și țintesc. Lovesc cutia cu inelul, asta este, inelul de logodnă al mamei îi revine acum băncii. Țintesc din nou și lovesc cutia cu bilele Akro Agate folosite ca mostre, din 1930, evaluată undeva între șapte mii și treisprezece mii de dolari. Evident că o nimeresc și pe aceasta, deoarece aproape că depășește cercul din mijloc.

Urmează *Cele mai bune luni din lume,* în cutia originală, evaluate undeva între patru mii și șapte mii de dolari. O nimeresc și pe aceea. Acestea sunt cele mai valoroase colecții pe care le dețin. Cu ele încep, apoi urmează restul. Totul trebuie să dispară.

— Am găsit un cumpărător interesat pentru acestea, îi spun lui Cat după câteva zile, în timp ce las cutiile jos ca să-mi pot lua haina. Mă întâlnesc cu el în oraș mai târziu la O'Donoghue's. A venit cu avionul de la Londra ca să le cumpere. Valorează douăzeci de mii de dolari, dar am bătut palma pentru cincisprezece mii de euro bani gheață.

— Nu arăți prea bine, Fergus, îmi zice ea și mă mângâie pe față, iar eu îi sărut palma. Ar trebui să te întinzi în pat.

— N-ai auzit ce-am spus? Mă odihnesc după ce mă întâlnesc cu el.

— Dar nu vrei să vinzi toate piesele astea! Sunt valoroase! Și reprezintă toate amintirile tale…

— Amintirile durează o viață întreagă. Acestea, în schimb… Nici nu pot să mă uit la ele. Acestea mă vor ajuta să plătesc ipoteca pentru câteva luni, mă vor ajuta să mai câștig niște timp până îmi dau seama ce am de făcut.

Dar ce-aș putea face? N-am loc de muncă, nimeni nu mă angajează. Nu la vârsta mea. Gândește-te, gândește-te! Ce-aș putea să fac? Să vând bilele de sticlă.

— Ești palid, ar trebui să te întinzi. Lasă-mă pe mine să merg în locul tău.

Aceasta este cea mai bună idee și amândoi suntem conștienți

de asta. Dacă merg eu, sigur n-o să pot să mă despart de ele și, din păcate, sunt nevoit să o fac. Dacă nu, banca îmi va lua casa.

Ea pleacă cu bilele și eu mă duc în pat. Se întoarce după o vreme, este deja întuneric, nu știu cât este ceasul și mă simt de parcă nu aș fi dormit, dar sunt sigur că am dormit. Se așază pe marginea patului și eu simt aburii vinului în respirația ei.

— Le-ai vândut? o întreb.

— Am obținut banii, răspunde ea și așază un plic pe marginea patului.

Ezită.

— Da, ai scăpat de ele acum.

Mă mângâie pe păr, pe față și mă sărută. Cel puțin o mai am pe ea. Vreau să fac o glumă despre valoarea ei, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Mă duc să fac un duș, spune ea și se furișează afară din cameră.

De îndată ce aud că a pornit apa, fac ceea ce n-am făcut de foarte mult timp: plâng. Plâng din toată inima, îndurerat, de parcă aș fi din nou doar un copil. Adorm înainte să iasă Cat de la duș. Când mă trezesc, sunt la spital, iar următoarea dată când o văd pe Cat, pentru mine este prima dată când o întâlnesc, la un centru de recuperare căruia eu îi spun *acasă,* acolo unde ea a venit să viziteze un prieten.

30
Reguli la piscină
Salvamarul nu este la serviciu

Marlow îmi dă o pereche de ochelari cu o nuanță roz, astfel încât lumea devine de îndată rozalie și mă ajută să-mi domolesc amețeala de la bere. Ochelarii mă ajută să mă pot uita direct în flacără.

— Drăguț! el mă pișcă ușurel de nas și înfierbântă cuptorul. Ador să prelucrez sticla pentru că este atât de ușor de modelat, îmi explică el, învârtindu-se prin studio, cu mare lejeritate și sigur pe el, știind unde se află fiecare obiect cu ochii închiși; întinde mâna după ceva, îl așază la loc, ca într-un dans. Gătești la cuptor, de obicei? mă întreabă el.

— Să gătesc la cuptor? Da, uneori.

Împreună cu copiii, iar când mă gândesc la ei simt că mă trezesc la realitate. Am copii. Am un soț. Un soț frumos. Un soț bun care vrea ca eu să fiu fericită, care îmi spune că mă iubește și care, într-adevăr, mă iubește. Fac un pas în spate.

— Este în regulă, zice el și mă trage mai aproape, punându-și mâna fierbinte pe mijlocul meu. Sticla reacționează la fel ca zahărul atunci când se topește. Vei vedea. Dar mai întâi să-ți arăt ceva ce am făcut mai devreme.

Mă apropii și mă uit la o imagine pe care o așază pe masă.

— Voiam de mult timp să fac asta, dar am așteptat să apară proiectul oportun…

El mă privește din nou printre genele lungi, cu ochii albaștri ca bilele, de parcă el însuși i-ar fi creat atât de perfecți.

— Tu ai conceput asta? încerc să nu-l privesc fățiș. Chipul lui are un efect hipnotizant. De fapt, tot corpul lui este așa. Eu nu mă pot uita, nu vreau să mă uit la el, ci mă concentrez asupra flăcării.

— Da. Este făcută din pudră de sticlă foarte fin măcinată. Deci există două modalități prin care aș putea să-ți fac o bilă: aici, la lampă, se creează un efect de răsucire pe care l-ai văzut

deja, dar tatăl tău are multe bile cu spirale, tipic nemțești, și nu toate sunt lucrate manual, deci cred că ar trebui să-i oferim ceva diferit.

La capătul unui băț de oțel inoxidabil creează un nucleu de sticlă de culoarea opalului. Stă lângă cuptor, își menține o postură perfectă, și începe să răsucească sticla încet, în foc. Sticla devine luminoasă, strălucitoare și picură asemenea mierii. Continuă să o răsucească până formează o sferă. Apoi o scoate din cuptor și eu mă aplec când sticla fierbinte care picură este transportată în cealaltă parte a studioului. El stă așezat pe un scaun de lemn cu brațe înalte și rulează bățul de oțel în față și în spate, peste brațele scaunului, pentru ca astfel bila să prindă formă. Brațele scaunului deja poartă însemnele multor procedee similare. Este foarte concentrat și nu face conversație acum. De fapt, deja nu mai vorbește de mult timp. Face aceste operațiuni de încă câteva ori, plimbându-se între cuptor și scaun, cu broboane de sudoare pe frunte. Înșfacă apoi un ziar în palmă și pune acolo bila de sticlă pentru a-i da formă.

La un moment dat, mi-am luat ochii de la el pentru că mă cuprindea neliniștea, dar și pentru că-mi simțeam capul încețoșat din cauza berii și a zilei cu încărcătură emoțională deosebită, transpusă de muzica relaxantă și de atmosferă, iar atunci o zăresc pe Lea printre copaci, dansând cu Dara. În aer plutește o atmosferă festivă, lucrurile sunt minunate, viața este minunată. Viața este plină de aventură. Nu-mi aduc aminte când m-am simțit ultima dată așa. În timp ce contemplu ce se întâmplă în jur, corpul mi se relaxează și chiar mă legăn puțin în ritmul muzicii. Nu-mi pot dezlipi ochii de la Marlow și de la frumoasa bilă de sticlă de culoarea mierii lichide.

Mă dau la o parte când scoate bila din cuptor și, în loc să se așeze pe scaun, el o tăvălește printr-o pudră de sticlă pregătită din timp. După ce pudra s-a fixat în sticlă, continuă să-i dea formă, foarte atent ca nu cumva să distrugă forma alambicată din interior. În etapa finală, pune bila într-un creuzet de cristal, pentru stratul de finisare.

Marlow scufundă bila fierbinte ca focul într-o găleată plină cu apă din care se aud bolboroseli și un nor de aburi se înalță în

timp ce bila sfârâie și se întărește. Lovește încetișor bățul și bila se desprinde, scufundându-se în apă, dar revine brusc la suprafață.

— O vom lăsa acolo să se răcească, spune el, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

Cu siguranță a observat felul în care mă uit la el, deoarece, în sfârșit, își ridică privirea spre mine și zâmbește, cu aerul acela distrat pe care-l afișează din prima secundă în care m-a zărit. Se întinde după sticla cu bere și dă pe gât tot ce mai rămăsese. Este trecut de ora două dimineața și mi se învârte capul.

Îmi amintesc bila de sticlă pe care tocmai a terminat-o și fac un efort conștient să privesc în găleată.

— Nu-i voie să tragi cu ochiul până nu se răcește complet, spune el și se apropie de mine. Mă ridică pe masa de lucru, cu șoldurile lipite de coastele mele și îmi dă jos ochelarii roz. Încerc să mă adaptez la faptul că nimic nu mai este rozaliu, ci este real, nefiltrat, nu doar ca în mintea mea. Mă trezesc rapid. El îmi desenează conturul feței cu un deget, îmi mângâie fiecare linie de expresie, atingându-le pe toate, molcom și blând. Inima îmi bate nebunește și sunt sigură că el simte asta prin tricoul subțire.

Mă sărută, la început încet, apoi din ce în ce mai grăbit. Dacă în timpul lucrului s-a mișcat atât de ritmic și de lent, acum gesturile lui sunt oarecum agitate și grăbite.

— Sunt măritată, îi șoptesc la ureche.

— Felicitări, îmi răspunde el și continuă să mă sărute pe gât.

Râd agitată.

Acum cinci ani, când eram gravidă cu Fergus, un prieten a venit la mine și mi-a destăinuit faptul că Aidan are o aventură. Atunci l-am întrebat direct pe Aidan și am rezolvat acea situație. Am luat o decizie. Să rămân și să plece el sau să plec eu și să rămână el. El a rămas. Am rămas și eu. Am rămas împreună, dar niciodată n-am mai fost ca înainte. Lucrurile s-au înrăutățit și apoi s-au ameliorat. De atunci l-am mai născut pe Alfie. În momentele mele de furie, care se manifestau mai rar decât odinioară, întotdeauna simțeam că nu voi rata prima ocazie ca să i-o plătesc cu vârf și îndesat. Aveam să am o aventură și eu ca să mă asigur că înțelege și el cum m-am simțit eu mai demult.

Știu că este un gând copilăresc, dar era real. Dacă m-ai rănit, te voi răni și eu. Dar anii au trecut și ocazia nu s-a ivit, nici în drumurile mele spre școală, nici când stăteam lângă piscina goală, și nici când eram cu copiii la supermarket ori la karate, fotbal sau cursurile de arte plastice. N-a existat nicio șansă de-a avea o aventură în timpul activităților care alcătuiesc rutina zilnică a unei mame. Unt, brânză, șuncă, pâine, felie. Stafide. Următorul pachețel. Și asta m-a făcut să mă deprim și mai tare, deoarece chiar dacă voiam să mă răzbun pe el, nu puteam.

Știu că Aidan mă iubește. Nu este soțul perfect și nici tatăl perfect, dar este suficient de bun. Eu nu sunt perfectă la niciun capitol, deși încerc să fiu. Uneori, mă întreb dacă dragostea este suficientă sau dacă există trepte diferite de iubire. Și uneori mă întreb dacă el mă poate vedea, chiar și atunci când se uită prin mine. Duminica trecută, toată ziua am defilat cu o pată de vopsea verde pe buza superioară, pe care o căpătasem în timp ce pictasem cu copiii dimineața, iar el nu a remarcat că este acolo. Am mers la supermarket, ne-am dus la locul de joacă, ne-am plimbat prin parc și nici măcar o dată nu mi-a spus: „Sabrina, ai vopsea verde pe față".

Când m-am dus acasă și m-am uitat în oglindă, am văzut pata aceea mare deasupra buzei și am țipat de frustrare. Nimeni nu m-a văzut? Nici măcar băieții? Oare eu sunt doar acest obiect care poate fi murdărit cu noroi, mâncare și vopsea verde cum le vine lor la mână? Sabrina, femeia cu vopsea pe față, femeia cu pata aceea lipicioasă de pe pantaloni, femeia cu urmele de degete pe tricou și cu pete de mâncare. Nu-i spune că are o pată, pentru că oricum mereu este pătată, iar pata aceea trebuie să fie acolo, fiind parte integrantă din ea.

L-am întrebat pe Aidan, pe un ton aproape isteric și cu subînțelesuri, despre pata aceea de pe fața mea. Mi-a răspuns că el, pur și simplu, nu a văzut-o, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă s-a uitat la mine și nu a văzut-o sau dacă nu s-a uitat la mine deloc toată ziua. Care variantă e mai rea? Am petrecut o oră întreagă la consiliere vorbind despre asta, despre pata aceea verde pe care nu a văzut-o. După cum s-a dovedit, eu sunt pata aceea verde.

De la pata verde a început totul, apoi a urmat cazul femeii care fusese cât pe ce să se înece, iar acum am pornit în căutarea unor bile pierdute încercând să repar lucrurile, să le salvez și să întregesc colecția tatălui meu. Toate acestea poate nu înseamnă nimic altceva decât că pe mine încerc, de fapt, să mă înțeleg.

Aidan se teme că îl voi părăsi. Mi-a spus-o, mi-a spus că se teme de asta de când a avut el aventura aceea. Dar nu intenționez să-l părăsesc. N-are nicio legătură cu el sau cu ceva ce a făcut el în urmă cu atât de mult timp, încât nici nu mai resimt durerea pe care mi-a pricinuit-o, doar ecoul ei. Totul se rezumă la mine. În ultima vreme, m-am simțit prinsă în cușcă, n-am simțit că sunt eu însămi sau am simțit că atunci când sunt eu însămi nu-mi place de mine. Mi-e indiferent. Unt, brânză, șuncă, pâine, felie. Stafide. Următorul pachețel. Să privesc o piscină goală. Salvarea unui bărbat care nu vrea să fie salvat. Nu sunt absorbită de ceea ce mă pasionează cel mai tare, ci stau cumva pe tușă și mă uit de pe margine la ceea ce mi-aș dori. Mă uit la vitrine cu portofelul plin. Mă duc la cumpărături cu portofelul gol. Mi-e indiferent. Simt că sunt pe dinafară, că mă plimb pe margine, că sunt în plus.

Am trăit cu tatăl meu despre care de abia astăzi am aflat că a fost extrem de secretos și, chiar dacă n-am știut acest aspect despre el, am devenit și eu, la rândul meu secretoasă, probabil imitându-l în mod inconștient, și nu m-am deschis față de Aidan. Poate că m-aș fi putut deschide în fața lui după această aventură sau poate că am făcut-o mai demult. Nu știu motivul psihologic care m-a adus în situația asta și nici nu-mi pasă. Nu intenționez să rămân blocată în acest punct, ci intenționez să merg mai departe. Cel mai important este că acum nu mai există secrete.

Anul trecut am simțit ceva. Am fost plictisită.

Dar nu mai sunt plictisită.

Zâmbesc la acest gând.

Marlow se uită la mine cu un zâmbet larg și leneș.

— Nu vrei să-l recâștigi? ghicește el. După faptă… și răsplată… mâna lui urcă încetișor pe bluza mea… după răsplată… și faptă. Râdem amândoi de gluma aceasta și el își ia

mâna de acolo de bunăvoie. Bănuiesc că răspunsul tău este nu.

— Este nu, îl aprob eu în cele din urmă.

El se dă înapoi, respectuos și domol.

— Acum s-a răcit. Dacă vrei să arunci un ochi…

Scoate bila, o șlefuiește și o cercetează înainte să mi-o dea mie.

— Este frumoasă, spun eu uluită. Cât îți datorez pentru ea?

Mă sărută pentru ultima dată.

— Ești atât de dulce! Aceasta este pentru tine, spune el și-mi dă încă o bilă de sticlă. Eu am o teorie conform căreia o bilă de sticlă este reflexia proprietarului ei. Așa cum câinii seamănă cu stăpânii lor, zice el și-mi zâmbește. Apoi își ia berea și se deplasează lent, înapoi la petrecerea care este încă în toi.

Bila de care m-am simțit atrasă de când am venit aici a fost cea maro, cea pe care mi-a dat-o acum. Când o vezi pentru prima dată, arată ca o bilă maro obișnuită, dar când o ții în lumina lunii, strălucește în nuanțe portocalii și de chihlimbar, de parcă ar avea o flacără vie și puternică în interior. Exact ca proprietarul ei.

De abia la ora patru dimineața reușim să plecăm de la etajul patru al acelei clădiri. Soarele răsare deasupra orașului, iar luna, astrul meu protector, nu se mai zărește. M-a lăsat în pace acum că mi-am îndeplinit misiunea. Lea se prăbușește pe scaunul de lângă mine, epuizată. Pentru toată iubirea ei nelimitată și pentru cât a fost de senină mai devreme, acum mi se pare verde la față. Ea insistă să vină cu mine la centrul de recuperare. Trebuie să intre pe tură dimineața devreme, deci va avea timp să ațipească puțin în vestiarul angajaților. În afară de asta, știu că ține îndeajuns de mult la tata încât să-și dorească să fie alături de el la prima oră a dimineții.

Nu intenționez să stau prea mult. Vreau doar să-i las bila de sticlă pe pat, lângă el, astfel încât să o zărească când se trezește. Sper să fie primul obiect pe care-l vede când se trezește.

Bineînțeles că sanatoriul de recuperare este închis. Sun la ușă și agentul de securitate ne recunoaște pe mine și pe Lea.

— Doamne! șoptește Grainne, uitându-se la colega ei. În ce

hal ești!

Lea chicotește.

— Te-ai întâlnit cu el?

Ea încuviințează din cap.

— Și cum e?

— Îți povestesc dimineața.

— Este dimineață! râde Grainne.

Merg pe vârfuri pe coridor până la camera tatălui meu. El este culcat pe spate, arată îmbătrânit, dar fericit și sforăie încetișor. Așez în echilibru bila de sticlă pe noptiera aflată lângă patul lui și îi scriu și un bilețel. Apoi îl sărut pe frunte.

31
Jocul trecutului
Obiecte valoroase drept moștenire

Mă trezesc cu sentimentul că am trăit o mie de vieți în visele mele. În clipa în care-mi deschid ochii, în mintea mea încă persistă crâmpeie de amintiri, apoi se dezintegrează subtil, așa cum se evaporă roua la răsăritul soarelui. Fantomele trecutului și ale prezentului împreună cu vocile lor încep să se estompeze pe măsură ce eu zăresc ceea ce mă înconjoară. Nu este o Scoție de care-mi amintesc prin prisma unor peisaje cu iarbă verde, lacuri și iepuri, sau amintirea umerilor încovoiați ai tatălui meu, care are ochii triști și miroase a fum de pipă; nu este imaginea Grădinilor Sfântul Benedict unde m-am trezit întotdeauna în copilărie, cu picioarele vreunuia dintre frați lipite de fața mea în timp ce dormim ca sardelele în paturi suprapuse. Nu văd nici bungalow-ul tușicii Sheila de pe strada Synnott Row, unde obișnuiam să ne trezim, într-o încăpere de la etaj, în primul an după sosirea noastră în Irlanda, și nu văd nici casa părintească a Ginei din Iona, unde am dormit în primul an de căsnicie, ca să putem economisi îndeajuns de mulți bani pentru a ne cumpăra propria casă. Nu mi se așterne în fața ochilor nici apartamentul în care am trăit singur atât de mulți ani care, pentru prima dată după atât de mult timp, începe să mi se pară atât de însuflețit încât disting fiecare chemare și fiecare strigăt de pe terenul de fotbal, situat chiar lângă mine, în timp ce stau în pat până târziu sâmbăta și duminica dimineața. Nu văd în fața ochilor nici dormitorul în care am dormit cu Cat, singura făptură de pe lume care mi se pare că este portocalie, și caldă, și dulce la atingere, și strălucitoare când închid ochii. Mă aflu aici, în spital, locul care mi-a devenit casă în ultimul an, locul în care până ieri am fost atât de mulțumit să fiu și să îl denumesc „acasă". Dar acum m-a cuprins un sentiment, nu, nu un sentiment, ci o dorință puternică de a pleca. Acesta este un loc gol și afară este unul plin, iar odinioară am simțit fix opusul. S-a produs o

schimbare în mintea mea, ceva ce s-a mișcat atât de puțin, dar acea micuță modificare a produs efecte cutremurătoare. Acum ard de nerăbdare să aflu, iar odinioară mă simțeam sătul de toate. Acum vreau să ascult, pe când odinioară am fost surd. De fapt, cred că singur m-am surzit. Mi-am autoimpus această surzenie din autoapărare, presupun. Doctorul Loftus îmi va spune exact. Avem oră de consiliere în dimineața asta.

Această schimbare produce două efecte asupra mea. Mă face să simt speranță, dar mă face să simt și deznădejde. Sper că voi ajunge acolo, sunt deznădăjduit că nu pot ajunge acolo acum.

Îmi simt gura uscată și am nevoie de apă. Mă uit după paharul meu cu apă care, de obicei, se află în partea dreaptă a patului. Asistentele mi-l lasă acolo ca să mă determine să fac mișcare cu brațul drept. În locul în care stă în mod obișnuit paharul, acum se află o bilă de sticlă. Este mare, de culoare albastră, ca marea. Este străbătută de lumina dimineții care se furișează pe fereastră și-mi taie respirația. Această imagine merită păstrată în amintire, ce frumusețe! Câtă eleganță! Și este perfectă! Ceva absolut rarisim.

Este o sferă a lumii. În mijlocul oceanului albastru închis se află o hartă a continentelor, perfectă ca proporții. Uscatul, munții cu nuanțe maro și gălbui ca nisipul și ca mierea, fiecare continent și fiecare țară sunt reprezentate, precum și insulele, întreg mapamondul a fost redat în această bilă de sticlă. Mă întind cu mâna stângă după ea, pentru că nu vreau să risc să-mi folosesc mâna dreaptă, nu într-un astfel de moment și nu pentru o treabă care necesită atâta precizie. Răsucesc bila în palme și inspectez fiecare milimetru. Insulele sunt intacte, oceanul pare să strălucească dinspre interior. Nu are nicio zgârietură, nici ciobită nu este. Este perfectă! Ce minune este această bilă de sticlă![30] Este mai mare decât cele obișnuite, având nouă centimetri în diametru; o las să se odihnească, grea și puternică, în căușul palmei mele. Mă ridic în șezut, îmi trag trupul mai sus, simțind cum îmi bate inima tare din cauza acestei descoperiri și trebuie să-mi iau ochelarii ca să văd mai bine. Ochelarii sunt pe noptiera din partea mea stângă, deci îmi este mai ușor să-i iau de acolo. Imediat ce mi-am pus ochelarii,

observ că există și un bilețel. Așez bila cu grijă în poală, apoi mă întind atent după bilețelul acela cu mâna stângă. Dacă mă întind prea tare după bilețel, aș putea scăpa bila pe jos, iar asta ar fi o catastrofă.

Iau bilețelul și revin în poziția inițială ca să-l citesc.

Tată,
Acum ții în căușul palmei întreaga lume.

Te iubesc mult de tot,

Sabrina
X

Simt lacrimile curgându-mi pe obraji și mă uit la acel bilețel o eternitate – sau așa mi se pare mie – și o cred. Voi izbuti să fac asta. Îmi voi redobândi viața. Mi se face somn din nou. Am ochii obosiți, îmi dau jos ochelarii și mă asigur că bila este în siguranță. Îmi amintește de una pe care am văzut-o când eram în luna de miere. A fost o bilă pe care mi-am dorit-o foarte mult, dar nu mi-am permis să o cumpăr. Dintr-odată, o văd pe Gina în luna de miere, îmi amintesc chipul ei, tânăr și inocent, într-o cameră de hotel la Veneția, plină de pistrui pe nas și pe obraji, fără nicio fărâmă de fard, iar apoi momentele de dinainte să facem dragoste prima dată. Acea imagine îmi va rămâne mereu întipărită în minte, este o imagine a iubirii și a inocenței. Simt o dorință nebună să-i dau această bilă și să-i dăruiesc astfel lumea. Ar fi trebuit să o fac atunci, dar o voi face acum, îi voi dărui acea parte a sufletului meu pe care i-am tăinuit-o atât de mult timp.

Sabrina mă va înțelege, la fel și Cat, și soțul Ginei, Robert. Odată cu trecerea timpului, Gina poate lăsa bila drept moștenire Sabrinei sau băieților ei, când aceștia vor fi mai mari. Aceasta poate fi un obiect de moștenire valoros, care transmite lumea de la o generație la alta.

Iar lui Cat îi voi dărui toată inima mea.

32
Reguli la piscină
Nu înotați singuri

Ajung acasă la ora cinci dimineața. A fost o zi lungă și o noapte așijderea. Tânjesc să mă arunc în pat și să dorm măcar câteva ore până la întoarcerea lui Aidan și a copiilor.

Nu sunt sigură care sunt teoriile lui Amy despre lună, dar am auzit una foarte liniștitoare în timp ce așteptam ieri să intru în cabinetul lui Mickey. Luna nouă este un portal simbolic pentru noi începuturi, și unii sunt de părere că, atunci când e lună plină, este momentul propice pentru stabilirea lucrurilor pe care vrei să le creezi, să le dezvolți sau să le cultivi. Cu alte cuvinte, să creezi ceva nou. Să creezi amintiri noi.

Îmi aduc aminte cum am fost eu în copilărie, într-o noapte cu lună nouă, când am stat trează, cu mintea complet lucidă, gândindu-mă și planificând fără oprire. Mi-a fost imposibil să mă odihnesc, de parcă acea rază a lunii mi-ar fi trimis mesaje. Oare a fost din cauza lunii? Nu știu. Probabil că nu ar trebui totuși să-mi anulez ora de consiliere. Adevărata conversație de abia acum a început.

Este lumină afară, iar eu străbat aleea până la ușa casei, când o zăresc pe doamna O'Grady, vecina mea, spionându-mă prin perdelele de dantelă, de parcă merg pe drumul rușinii. Când vâr cheia în încuietoare, nu simt că am devenit o altă femeie, ci sunt aceeași femeie, doar că puțin schimbată. În bine.

Visez la momentul în care îmi voi arunca pantofii din picioare, îmi voi da jos hainele și mă voi arunca în pat, mai sunt câteva ore până când ajung copiii acasă, dar nici nu apuc să vâr cheia în yală, că ușa se și deschide. Abia atunci observ mașina lui Aidan parcată în fața casei.

Aidan mă salută cu o voce care arată că este epuizat, și cu o față frumoasă de om răvășit, care mă face să râd instantaneu.

— Mami! Băieții aleargă spre mine, se aruncă pe mine și mă prind de picioare și de mâini. Mă strâng cu putere, de parcă nu

m-ar fi văzut de-o săptămână, când, de fapt, n-au trecut nici douăzeci și patru de ore.

Îi îmbrățișez cu putere, în timp ce Aidan se uită la mine extenuat, dar și îngrijorat.

— Unde ai fost? mă întreabă el după ce băieții se dezlipesc de mine și mă târăsc după ei pe hol ca să-mi arate ceva incredibil de interesant, găsit de curând. Mă conduc înspre cutiile cu bile, care au fost toate înșirate pe podea; eu le lăsasem acolo înainte de-a porni spre biroul lui Mickey ieri-dimineață.

— Îi învățam cum să joace, zice Aidan trăgându-mă într-o parte. Sper că este în regulă, pentru că ei știu cum să se joace cu bilele de sticlă. Deși, sincer, nu mi-aș fi dorit nimic mai mult decât să le vâr bilele pe gât – mi-au făcut capul calendar, se plânge el și mă îmbrățișează, prefăcându-se că plânge. Alfie nu a dormit. Deeeloc. Charlie a făcut pipi pe sacii de dormit, iar Fergus a vrut să mănânce la micul dejun o broască pe care o prinsese la patru dimineața. A trebuit să venim acasă. Nu mă băga în seamă, zice el pe un ton plângăcios.

Râd și îl îmbrățișez cu putere.

— Aidan, îi spun pe un ton care să-l prevină despre ceea ce urmează să-i zic.

— Da? îmi răspunde el, dar simt cum se încordează.

— Știi, m-am lăsat sărutată de un *alt* bărbat…?

— Ce? exclamă el și se trage în spate, cu fața consternată.

— *Tati! Mami! Alfie a înghițit o bilă de sticlă!*

Fugim amândoi la el.

O oră mai târziu, îmi dau jos pantofii și hainele și cad lată în pat. Simt buzele lui Aidan pe gâtul meu și nici nu apuc bine să închid ochii, că sună soneria.

— O fi iubitul tău, spune el morocănos și se întoarce pe partea cealaltă, lăsându-mă pe mine să deschid.

Mormăi, îmi pun cămașa de noapte și mă târăsc până la ușă. O femeie blondă îmi zâmbește emoționată când mă vede. O recunosc și încerc să-mi dau seama de o unde să o iau. De la spital. Am vorbit cu ea la cantină, pe coridoare, în grădină, cât timp așteptam să iasă cei dragi. Și atunci, dintr-odată, totul are

sens. Persoana pe care o vizitam noi două era una și aceeași. Îi zâmbesc, simțind cum mi se ridică de pe umeri o mare povară. N-am fost complet neștiutoare. *O cunosc.*

— Îmi are atât de rău, spune ea pe un ton rugător. Știu că este sâmbătă dimineață și nu voiam să vă deranjez pe tine și pe copii. Am stat trează aproape toată noaptea, așteptând să se crape de ziuă, pentru a veni încoace. Atât am putut să aștept. Trebuie doar să-ți dau asta.

Mă uit spre geanta mare pe care o ține cu ambele mâini. Mi-o înmânează și o iau. Este grea.

— Face parte din colecția cu bile de sticle a tatălui tău, spune ea, iar eu simt cum mi se taie respirația. Le-am luat de la el înainte să aibă atacul cerebral, înainte să vândă apartamentul. Le-am luat ca să le păstrez. El mă trimisese în oraș ca să le vând. M-am prefăcut că le-am vândut, însă banii pe care el i-a primit fuseseră o formă de împrumut din partea fratelui său, Joe.

Ea pare bântuită de această mărturisire.

— Am simțit că era important să le păstrez deoarece au avut o însemnătate atât de mare pentru el, spune ea parcă nedorind să le dea drumul. Dar tu ar trebui să le păstrezi. Colecția ar trebui să rămână completă, pentru eventualitatea în care el le va cere cândva înapoi.

Mă uit la geantă foarte surprinsă, știind că le țin în brațe.

— Nu ți-am spus cine sunt, zice ea cu o voce tremurătoare.

— Ești Cat, nu-i așa? o întreb eu, iar ea înmărmurește. Poftește înăuntru, îi spun, zâmbindu-i fericită, și deschid larg ușa.

Ne așezăm la blatul de lucru din bucătărie și eu deschid cu grijă geanta. Îmi vine să plâng de fericire. În ea sunt colecția Akro Agate, din anul 1930, care a fost creată drept mostră de prezentare pentru vânzători, și *Cele mai bune luni din lume,* un set original de douăzeci și cinci de piese. Le mângâi încetișor, nu-mi vine să cred că sunt aici și că după o zi de căutări, în cele din urmă, aceste bile de sticlă și-au găsit singure drumul spre casă.

33
Jocul trecutului
Sângeriile

Zac întins pe podea, în sufragerie, acasă la tușica Sheila. În jurul meu, Hamish, Angus și Duncan sunt în saci de dormit și dorm profund. Mâna îmi zvâcnește în locul în care m-a lovit părintele Murphy astăzi și nu mă pot abține să nu încep să plâng. Mi-e dor de tati, mi-e dor de ferma din Scoția, mi-e dor de prietenul meu, Freddy, și mi-e dor de felul în care era mami odinioară. Nu-mi plac acești saci de dormit de pe podea, nu-mi place mâncarea tușicii Sheila, nu-mi place școala și, mai presus de toate, nu-mi place părintele Față-de-Cur. Mâna mea dreapta este atât de umflată, încât de abia pot să-mi strâng pumnul și, ori de câte ori îmi închid ochii, văd cămăruța rece și întunecată în care m-a încuiat astăzi și simt așa o panică, de parcă mă sufoc.

— Hei, tu! aud pe cineva că șoptește și mă opresc din plâns instantaneu, de teamă ca nu cumva să fi auzit frații mei ca plâng și apoi să mă tachineze.

— Pst!

Mă uit în jur și-l văd pe Hamish ridicându-se în capul oaselor.

— Plângi? întreabă el în șoaptă.

— Nu, mă smiorcăi eu, dar este evident că plâng.

Își saltă fundul de mai multe ori, mutându-se cu tot cu sacul de dormit mai aproape de mine, până când stăm unul lângă altul. Îl lovește cu piciorul în cap pe Angus și acesta mârâie și se rostogolește pe partea cealaltă ca să-i facă loc pentru picioare. La unsprezece ani câți are Hamish, întotdeauna știe precis ce vrea de la noi și întotdeauna obține ceea ce dorește cu mare ușurință. El este eroul meu și, când o să fiu mare, vreau să fiu exact ca el.

El își trece un deget peste obrazul meu și-mi șterge fața. Apoi își gustă degetul.

— La naiba, chiar plângi!

— Îmi pare rău, scâncesc eu.

— Ți-e dor de tata? mă întreabă el și se întinde lângă mine.

Eu încuviințez. Acesta nu-i singurul motiv pentru care plâng, dar și acesta este unul dintre ele.

— Și mie.

Apoi stăm în tăcere o vreme și nu știu dacă a adormit la loc sau nu.

— Îți amintești cum reușea să scoată cel mai lung râgâit? îmi șoptește el dintr-odată.

Zâmbesc.

— Oh, da!

— Și cum a râgâit tot cântecul de „La mulți ani” de ziua lui Duncan?

De data asta, izbucnesc în râs.

— Vezi? Așa-i mai bine. Nu putem să uităm chestiile de genul ăsta, Fergus, bine? îmi spune el pe un ton care înseamnă că vorbește serios, și eu dau din cap aprobând, foarte solemn la rândul meu. Trebuie să ne amintim de tata așa cum a fost el, când era fericit, lucrurile pe care le făcea și… nimic altceva.

Hamish a fost cel care l-a descoperit pe tata atârnat de o grindă în hambar. N-a vrut să ne spună ce a văzut, nu ne-a dat niciun detaliu scabros, și apoi, când Angus a încercat să-l forțeze să zică, l-a lovit în față de aproape i-a rupt nasul, deci după aceea nimeni nu l-am mai întrebat ceva vreodată.

— Noi ne vom reaminti unul altuia astfel de lucruri. Nici eu nu dorm în majoritatea nopților, deci poți să stai la povești cu mine.

Îmi place cum sună ideea asta, doar eu și Hamish stând de vorbă, ca și cum l-aș avea doar pentru mine.

— Ne-am înțeles, zice el. Batem palma! Mă prinde de mână, exact de cea dureroasă și mă smiorcăi și schelălăi exact precum câinele tușicii Sheila când îl calci pe lăbuțe. Ce dracu ți s-a întâmplat?

Îi povestesc despre părintele Murphy și despre cămăruța întunecată și iar mă apucă plânsul. Se enervează când aude și atunci mă cuprinde cu brațul pe după umeri. Știu că nu le voi spune celorlalți despre cum m-a ținut în brațe, pentru că mi-ar

vârî capul în toaletă și ar trage apa după mine. Nu-i povestesc și despre faptul că m-am scăpat pe mine de frică. Când am ajuns acasă, n-am spus nimănui ce mi-a făcut părintele Murphy. Aș fi povestit, dar tușica Sheila a observat rănile și m-a ajutat să-mi curăț mâna și să o bandajez, și mi-a spus să n-o supăr pe mami cu treaba asta, pentru că și așa e destul de supărată. Toată lumea e supărată, așa că nu mai spun nimănui.

— Ce ai acolo? mă întreabă el în timp ce bilele de sticlă îmi clincăne în cealaltă palmă.

— Acestea sunt sângeriile, îi spun mândru și îi arăt și lui. Am dormit cu ele în acea noapte deoarece îmi place cum se simt în palma mea. Mi le-a dat un preot drăguț când am fost în încăperea întunecată.

— Ți le-a dat de tot? întreabă Hamish, studiindu-le cu atenție.

— Așa cred.

— Sângeriile? mă întreabă el.

— Da, sunt roșii ca sângele, îi explic. Nu știu prea multe despre ele, dar aș vrea să aflu.

— Exact așa cum suntem noi doi, îmi spune el, rotindu-le cu un clinchet ușor în palmă. Frați de sânge, adică sângerii.

— Exact, spun eu zâmbind cu gura până la urechi pe întuneric.

— Să le iei mâine la școală cu tine, îmi zice după ce mi le dă înapoi și se culcă din nou în sacul lui de dormit.

Angus ne spune să tăcem naibii din gură și Hamish îi mai dă un șut în cap, dar facem liniște până când ne dăm seama, după respirația lui, că a adormit la loc.

Hamish îmi șoptește la ureche:

— Pune-ți sângeriile în buzunar mâine. Ține-le acolo, nu spune nimănui altcuiva, niciunuia dintre băieți, dacă nu, frații vor prinde de veste și ți le vor confisca. Și dacă te mai închid vreodată în cămăruță, le vei avea la tine. În timp ce toată lumea muncește asiduu și primește scatoalce în cap, tu vei fi singur acolo, jucându-te. M-ai auzit?

Dau din cap aprobator.

— Gândul ăsta mă va ajuta mâine, știind că tu ești acolo și te distrezi de minune, iar ei sunt neștiutori ca noaptea. Niciodată

să nu superi un Boggs! declamă el.

Zâmbesc.

— Și cu cât te vor pune mai des acolo înăuntru, cu atât mai îndemânatic vei fi la acest joc. Fergus Boggs, cel mai bun jucător cu bile de sticlă din Irlanda și poate din întreaga lume. Eu voi fi impresarul tău. Frații Boggs, complici la jocul cu bile.

Chicotim amândoi.

— Sună bine, nu-i așa?

Simt din vocea lui cât este de entuziasmat de această idee.

— Da!

— Va fi doar secretul nostru, bine?

— Bine.

— În fiecare noapte îmi vei povesti ce ai mai învățat.

— Bine.

— Promiți?

— Promit, Hamish!

— Așa te vreau, băiete! zice el și mă ciufulește încetișor. Ne vom descurca bine aici, îmi zice el. Nu-i așa?

— Da, Hamish, îi răspund.

El mă ține de mâna rănită, mai blând de data aceasta, și adormim împreună.

Complici la jocul cu bilele sângerii. Frați de sânge pentru totdeauna.

Epilog

Luni dimineață mă întorc la serviciu.

— Ai avut un weekend bun? mă întreabă Eric și mă cercetează, iar eu știu că evaluează acum cât sunt de stabilă emoțional, după incidentul cu cana azvârlită de perete.

— Super! îi răspund și îi zâmbesc. Totul este bine.

— Bine, zice el, fără să mă slăbească cu privirea, cu ochii lui albaștri puși în evidență de bronzul artificial portocaliu. Să știi am verificat fraza aceea pentru tine. Cea în care spuneai că simți că te furnică.

— Ah, da?

— Să știi că înseamnă și să fii excitat, din punct de vedere sexual.

Râd și dau din cap în timp ce el chicotește în drum spre birou.

— Eric! Vreau să încep să-l învăț pe tata să înoate săptămâna viitoare. M-am gândit să facem ceva aici, ceva diferit. Niște ore de aerobic în apă. O dată pe săptămână. Ce zici?

Zâmbește larg.

— Cred că este o idee excelentă, Sabrina. De abia aștept să-i văd pe Mary Kelly și pe domnul Daly dansând samba în apă.

Mimează o mică rotire de șold provocatoare, care mă face să râd.

Zâmbind cu gura până la urechi de fericire, mă așez pe scaunul salvamarului și privesc bazinul gol, unde regulile la piscină tronează deasupra capetelor noastre asemenea unui crucifix într-o biserică. Un semn care să ne reamintească. O avertizare. Un simbol. Nu face asta, nu face cealaltă. Nu asta, nu aia. Atât de negativ la suprafață, dar, cu toate acestea, un ghid. Urmează regulile și te vei descurca perfect. Totul va fi bine.

Mary Kelly este internată la spital, încă își revine după atacul de cord, din fericire este stabilă. Eu mă simt oricum, numai goală pe dinăuntru nu; mă simt întinerită, cu un foc interior, de parcă, chiar dacă m-aș uita toată ziua la nimic, tot mi-ar fi bine, și chiar așa va fi.

Domnul Daly sosește în chiloții lui de baie verzi și mulați, de parcă ar fi un strat în plus de piele. Acum încearcă să-și vâre șuvițele de păr pe sub casca de cauciuc care îi este prea mică.

— Bună dimineața, domnule Daly! îl întâmpin eu.

El trece cu pași târșâiți pe lângă mine, prefăcându-se că nu mă vede. Se prinde de bară și coboară încet în apă. Aruncă un ochi la mine să vadă dacă mă uit la el. Eu îmi întorc privirea, pregătită ca episodul să se repete de îndată. El își pune ochelarii de înot, se prinde de barele de metal și se scufundă.

Mă duc până la scară, bag mâna în apă și-l trag la suprafață.

— Sunteți în regulă, îi spun, scoțându-l din apă și ajutându-l să urce pe scară, așezându-l pe marginea piscinei. Poftiți!

Îi dau un pahar cu apă pe care îl bea pe nerăsuflate cu mâinile lui tremurânde, cu ochii roșii și corpul cutremurat. Șade acolo o vreme, uitându-se în gol, eu mă așez lângă el și îl mângâi pe spate până se liniștește. Nu este obișnuit ca eu să stau lângă el după aceste episoade. Am renunțat la tehnica aceasta anul trecut, când mi-am dat seama că mângâiatul meu nu-l va opri să-și ducă planul la bun sfârșit. Tot ce trebuia să fac era să-l salvez și să-mi reiau poziția pe scaun. El se uită pieziș la mine și mă cercetează suspicios. Eu continui să-l masez pe spate, ca să-l liniștesc, simțind sub degete pielea lui, oasele și o inimă care bate.

— Ai plecat devreme vineri, îmi zice el dintr-odată.

— Da, răspund eu molcom, emoționată de faptul că el a remarcat plecarea mea. Așa este.

— M-am gândit că poate n-o să te întorci.

— Cum? Și să pierd toată distracția?

El se mușcă de obraz ca să nu zâmbească. Îmi returnează ceașca, intră înapoi în piscină și apoi înoată o lungime de bazin.

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc tuturor celor care mi-au împărtășit amintirile personale despre bilele de sticlă; în toate cele douăsprezece romane ale mele n-am mai întâlnit o asemenea reacție atunci când am dezvăluit subiectul despre care voiam să scriu. Poveștile personale s-au revărsat, pur și simplu, și, indiferent că era vorba despre unele ample sau scurte, fiecare dintre ele mi-a întărit crezul că amintirile despre bilele de sticlă merg mână-n mână cu momentele-cheie din adolescență. Toate aceste amintiri care mi-au fost împărtășite, m-au încurajat să merg până la capăt.

Îți mulțumesc, Killian Schurman, artist sticlar și sculptor, pentru că ai petrecut multe ore arătându-mi cum se fac bilele de sticlă. Dacă un lucru nu este corect în pasajele în care am povestit cum se face o bilă de sticlă, este în întregime vina mea.

Mulțumesc, Oria de Bri, pentru că ne-ai făcut cunoștință și pentru că, prin munca ta, m-ai inspirat. Le mulțumesc Studiourilor Lundberg care mi-au împărtășit din experiența lor, care a inspirat universul bilelor de sticlă ale lui Marlow. Am consultat în special două cărți: *Marbles Identification and Price Guide,* de Robert Block, și *Collecting Marbles: A Beginners Guide,* de Richard Maxwell. Îi mulțumesc lui Dylan Bradshaw care a răspuns tuturor întrebărilor mele ciudate despre uscătorul de păr silențios, pasaje care, din păcate, nu au trecut de editarea finală!

Ca de fiecare dată, toată dragostea mea pentru David, Robin și Sonny. Mami, tati, Georgina, Nicky și gașca. Zâna cea bună, Sarah Kelly, Marianne Gunn O Connor, Vicki Satlow și Pat Lynch.

Vă mulțumesc, Lynne Drew și Martha Ashby, pentru redactarea de excepție. Veselei Louise Swannell, Kate Elton, Charlie Redmayne și întregii echipe de la Harpercollins, lui Kate Bowe și Sarah Dee de la Kate Bowe PR, din Irlanda. Le mulțumesc librarilor din librării mari și mici, independenți sau care fac parte din lanțuri de librării, librăriilor fizice și

distribuitorilor de cărți electronice. Și, mai presus de toate, vă mulțumesc vouă, cititorilor.

Întrebări și răspunsuri cu Cecelia

Care a fost sursa de inspirație pentru acest roman?

Inspirația mi-a venit de la o simplă propoziție – „Mi-am pierdut bilele de sticlă” pe care o repet deseori. În ultimii ani, am lucrat la o serie de povestiri intitulată „Femeia care...”. Fiecare povestire începe cu acest titlu, astfel venindu-mi și ideea pentru „Femeia care și-a pierdut bilele de sticlă”, al cărei subiect este despre o femeie, care, efectiv și-a pierdut bilele de sticlă și pornește într-o aventură pentru recuperarea lor. În timp ce le caută, călătoria o poartă și pe un alt drum, al rezolvării unor dileme personale. Totuși, nu am început să scriu despre acest subiect, dar în timp ce dezvoltam ideea, mi-am dat seama repede că aceasta nu avea să fie o povestire scurtă, ci, mai degrabă, un roman. În timp ce mă întrebam „Ale cui sunt bilele de sticlă pe care le-a pierdut?”, „De ce sunt ele atât de importante?”, „Ce reprezintă ele?”, „De ce caută cu disperare să le găsească?”, a apărut personajul Fergus, iar povestea acestuia a adus mult mai multă greutate romanului. Cercetând universul bilelor de sticlă, am descoperit o lume fascinantă, care mi-a adus o experiență plină de însemnătate, iar, astfel, acest univers m-a inspirat pentru a crea fiecare capitol și pentru a contura povestea generală.

Timpul alocat cercetării pentru scrierea acestui roman a fost, probabil, fascinant: colecționarea și fabricarea bilelor de sticlă, precum și implicarea emoțională, documentându-vă despre consecințele unui atac cerebral. Ne puteți spune mai multe despre acest proces de documentare?

Am investit foarte mult timp pentru a mă documenta în legătură cu acest subiect. M-am oprit asupra a două surse importante, care au stat în tot acest timp la mine pe birou: cărțile *Collecting Marbles: A Beginners Guide,* de Robert Block și *Marbles Identification and Price Guide,* de Richard Maxwell. Bilele de sticlă colecționate de Fergus, pe care le-a deținut și pe care apoi le-a pierdut, erau reale, iar evaluarea lor, de asemenea. Artistul sticlar și sculptorul Killian Schurman a fost extraordinar de

gentil și finuț, primindu-mă în atelierul său pentru a-mi arăta două modalități prin care se obțin bilele de sticlă: o metodă, folosind arzătorul Bunsen, iar a doua, utilizând cuptorul. Mai mult, am încercat eu însămi să le creez. A fost o sursă de inspirație să văd în realitate cum iau naștere aceste bile, să intru în atmosferă și să absorb toate aceste cunoștințe. Unul dintre motivele care m-au atras înspre acest subiect a fost frumusețea bilelor. Sunt multe abilități artistice puse în slujba creării acestora și mi-am dorit să pot surprinde această magie în romanul meu. Studiourile Lundberg au fost, de asemenea, receptive, explicându-mi procesul prin care a luat ființă propriul univers al bilelor de sticlă. Povestea este mânată de pasiunea lui Fergus pentru bilele de sticlă, astfel încât am fost nevoită să pășesc și eu în acest univers.

De când ați scris acest roman, ce mai înseamnă pentru dvs. „să îți pierzi bilele de sticlă"?

În mod surprinzător, mi se pare că expresia, întrucâtva, îmi aparține! Am preluat o expresie pe care o foloseam în mod frecvent, dar nu m-am gândit niciodată la adevăratul său înțeles, căruia i-am oferit o semnificație, integrându-l în viața mea. Am știut mereu că este o expresie nepotrivită pentru tulburările psihice, deci, nu tocmai potrivită pentru Fergus. A fost destinată pentru jurnalul Sabrinei. Ea simte că a pierdut aceste bile de sticlă; este senzația pe care o trăiește zi de zi – de confuzie, epuizare și suprasolicitare a unei mame tinere, care simte că *ea* a pierdut aceste bile de sticlă, și nu Fergus. Sabrina pleacă într-o călătorie pentru a le recupera, iar pe parcursul acesteia descoperă secrete despre tatăl ei, și, la rândul său, își rezolvă unele probleme personale.

Vânătoarea de comori a Sabrinei are loc într-o singură zi: ideea ca o femeie să aibă multe treburi de rezolvat în același timp a fost un subiect cu care rezonați?

Cu fiecare carte pe care am scris-o, mi-am impus noi provocări. Romanul *Anul în care te-am întâlnit* mi-am propus să-l scriu în decurs de un an. A devenit ceva obișnuit să mă desprind de cartea scrisă anterior, apoi să mă îndrept imediat într-o cu totul altă direcție, pentru a începe munca la un alt

roman. Am vrut ca provocarea să fie cea de a scrie un roman a cărui acțiune să se desfășoară pe parcursul unei singure zile. Nu mai făcusem așa ceva înainte. Îmi place să citesc romane a căror acțiune are loc într-o singură zi și m-am întrebat dacă pot scrie și eu unul. În timp ce acțiunea romanului cuprinde viața lui Fergus, în capitolele dedicate vieții sale, povestea Sabrinei are loc într-o singură zi. Ceea ce face această călătorie credibilă este faptul că ea are la dispoziție o singură zi pentru a-și schimba rutina zilnică. Are o zi liberă de la serviciu, iar soțul ei are grijă de copii, pe care îi duce în camping, și, pentru prima dată, are timp pentru ea însăși. De asemenea, am ales cadrul unei eclipse solare totale, când Soarele, Luna și Pământul se aliniază diferit, iar asta se reflectă în acțiunile Sabrinei. Totul se aliniază într-un mod diferit de cel anterior. Dacă ea nu află răspunsurile pe care le caută până la sfârșitul zilei, știe că nu le va mai găsi niciodată, deoarece în ziua următoare, viața ei revine la normal, rezumându-se la programul încărcat care gravitează în jurul familiei sale.

Dacă ați avea la dispoziție o zi liberă, cum ați petrece-o?

Am tendința de a nu ști ce să fac atunci când nu lucrez sau când nu îmi petrec timpul cu propriii copii. Viața are o rutină înnebunitoare, care te poartă de la un lucru la altul, timp în care eu încerc să fiu disponibilă pentru toți. Să încerc să salvez lumea, atât cât se poate, ar fi, probabil, răspunsul corect, dar cred că mai important ar fi să încerc să am, în primul rând, grijă de mine. Să citesc o carte, să merg la un salon de masaj, la coafor, apoi să salvez lumea.

Cine vă inspiră?

Sunt inspirată de curaj, putere interioară și oameni cărora nu le este teamă să fie diferiți. Cei care au propria lor voce și abilitatea de a exprima modul în care privesc lumea, din unghiuri diferite, sunt oamenii care mă inspiră, ca scriitoare. Fie că este vorba de artă, modă sau afaceri. Originalitatea și individualitatea mă stimulează. Dar ele trebuie să fie genuine. Bunătatea este cheia. Aceste valori mă îndeamnă să spun poveștile într-un mod pe care eu îl simt onest și adevărat.

Ne povestiți despre una dintre cărțile dvs., de exemplu,

***despre* Pasărea Liră?**

În romanul *Pasărea Liră*, un tânăr se îndrăgostește de o femeie misterioasă. Pasărea liră este o pasăre terestră, cunoscută pentru abilitatea de a imita orice sunet din mediul său. În roman, o echipă de producție de filme documentare descoperă o femeie tânără care trăiește în munții Cork, cu un talent uluitor și aptitudini similare cu pasărea liră. Ea devine subiectul filmului lor documentar, care o face cunoscută în întreaga lume.

Tânăra femeie lasă în urmă mediul liniștit în care crescuse și pornește pe un drum nou, presărat cu descoperiri, care îi oferă și posibilitatea de a-și împărtăși experiența. Dar, pe măsură ce lumea o admiră și o acceptă, și în aceeași măsură încearcă să o schimbe, ea învață cum să-și păstreze inocența și sufletul intact. Tânărul care a descoperit-o are de înfruntat o dilemă: atunci când întâlnești o persoană unică și valoroasă, trebuie să o protejezi sau să o expui lumii întregi?

GRUPUL EDITORIAL ALL | Editura ALL

Cecelia Ahern

Jocul trecutului

Cum ar fi dacă ai avea la dispoziție o singură zi ca să afli cine ești cu adevărat?

Când Sabrina Boggs găsește printre lucrurile colecționate de tatăl ei un joc învăluit în mister, i se dezvăluie un adevăr brutal, pe care nu l-ar fi bănuit niciodată. Omul alături de care crescuse, pe care credea că îl cunoaște, devine deodată un necunoscut. Firele prezentului dispar sub povara unei memorii înșelătoare.

Are la dispoziție o singură zi pentru a dezlega misterele trecutului. O zi care îi schimbă destinul pentru totdeauna. Dezgroapă amintiri, află povești și cunoaște oameni a căror existență se întretaie cu viața ei.

Jocul trecutului este un roman provocator, care te pune pe gânduri, despre felul în care cele mai banale decizii pot avea consecințe devastatoare. O poveste revelatoare, la capătul căreia poți descoperi cu adevărat cine ești, dacă îți îngădui să-ți apleci mai întâi privirea asupra celor din jur.

„Cu inteligență și măiestrie, Ahern schimbă mentalitățile, oferind lecții incontestabile de viață."

Sunday Express

{1} „Sheaf-toss" (în original) este un joc din Scoția în care jucătorul trebuie să arunce un snop de paie cu greutatea de 5 kg peste o bară de lemn cu ajutorul unei furci, (n.tr.)

{2} „Knuckle down" înseamnă că jucătorul pune pe jos degetul arătător, îndoit, în care ține bila. (n.tr.)

{3} În original, denumirile pieselor sunt „taw", „shooter" (piesă cu care se țintește), „tolley". (n.tr.)

{4} Personajul principal din serialul *Baywatch*, care relatează despre întâmplările de zi cu zi ale unei echipe de salvamari. (n.tr.)

{5} Sun-In este o marcă de nuanțator de păr care ajută la obținerea unei culori mai deschise a părului. (n.tr.)

{6} În jocul cu bile, există diverse denumiri date pieselor de joc în funcție de zonă și de tipul de joc. Aici, denumirea piesei este „corkscrew", mai precis tirbușon, datorită formei pline de culoare care există în interior. (n.tr.)

{7} „Latticinia core swirls" sunt bile care au in centru un filament dantelat, iar pe margine dungi in spirală de diverse culori, (n.tr.)

{8} „Divided core swirls" sunt bile formate din două sau trei benzi de culori diferite, asemănătoare cu „Latticinia core swirls". (n.tr.)

{9} „Clambroth" este, de obicei, o bilă opacă, cu dungi spiralate desenate la o distanță egală unele de altele. (n.tr.)

{10} „Banded opaque" este o bilă de sticlă opacă sau transparentă, cu dungi sau cu fâșii colorate mai late. (n.tr.)

{11} „Indian" este o piesă cu bază opacă neagră și cu dungi sau fâșii de culoare aplicată.

{12} Piesele de tip „lutz" sunt bile de sticlă monocromă la bază, pe care sunt două fâșii de culoare care alternează,. Uneori fâșiile de culoare au pe margine inserții aurii sau albe.

{13} Valoarea fiecărei bile este stabilită în funcție de uzura ei. Dacă o piesă arată ca nouă, atunci este numită în sistemul de evaluare american „mint", dacă are zgârieturi fine și semne de uzură, se numește „near mint" (aproape perfect), iar bilele cu cel mai mare grad de uzură, dar pe care încă se văd trăsăturile originale pot face parte dintr-o colecție, „collectible".

{14} Bilele de tip „slag" sunt fie dintr-o singură culoare, fie din două culori, iar bilele produse de compania M.F. Christensen & Son Company se deosebesc de celelalte prin cifra nouă care este vizibilă pe bilă.

{15} „World's Best Moons" în limba engleză, în original.

{16} Joc de cuvinte intraductibil. In limba engleză, „to lose one's marbles" înseamnă „a-ți pierde mințile".

{17} „Bounce About" este denumirea originală a jocului. (n.tr.)

{18} Joc de cuvinte intraductibil. Miss Marple (cuvânt care se aseamănă cu

marble), personaj fictiv care apare în câteva romane polițiste ale scriitoarei britanice Agatha Christie.

{19} În original, „Commies“. (n.tr.)

{20} „Bombing” în engleză înseamnă când cineva sare în piscină, cu picioarele în față, dar fix înainte de a veni în contact cu apa, persoana se ghemuiește ca o ghiulea. Acest stil de săritură este interzis în majoritatea piscinelor din Marea Britanie, deoarece este considerat periculos. (n.tr.)

{21} Autoarea probabil face referire la un cântecel pentru bebeluși intitulat „Wee, Wee, Poo”. (n.tr.)

{22} *Pisica cu bile de sticlă*.

{23} „Cabbaging“ în original – cuvânt derivat din „cabbage“ (varză). Termen la jocul de bile atunci când nu ținteşti de unde trebuie. (n.tr.)

{24} „Slags“, în original.

{25} „Rainbow cub scout“, în limba engleză, în original.

{26} „Aggravation“, ¡n limba engleză, în original.

{27} „Rusty Balls“ — Hoașcă bătrână.

{28} „Black and Tans“ erau polițiști britanici recrutați în timpul Războiul de independență irlandez.

{29} Numele acestui capitol este dat de un joc intitulat *Increase Pound*, în care se trasează două cercuri concentrice, iar piesele care sunt amplasate în cercul cel mic trebuie atinse de piesa cu care țintește jucătorul. Cel care atinge o bilă din cercul mic și o împinge în cercul mai mare are dreptul să păstreze piesa capturată.

{30} În engleză, autoarea face un joc de cuvinte: „What a marvel, what a marble“. „Marvel“ înseamnă minune, iar „marble“ - bilă de sticlă. (n.tr.)